

C. S. LEWIS

A mű eredeti címe:
THE LION, THE WITCH AND THE WARDROBE
C. S. LEWIS

1970 by Macmillan Publishing Company, New York,
COLLIER BOOKS

FORDÍTOTTA:
K. NAGY ERZSÉBET

A RAJZOKAT KÉSZÍTETTE:
KOHL ATTILA

LEKTORÁLTA:
FARKAS OLIVÉR

***AZ OROSZLÁN,
A BOSZORKÁNY
ÉS A
KÜLÖNÖS
RUHÁSSZEKRÉNY***

SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
AZ APOSTOLI SZENTSZÉK KÖNYVKIADÓJA
BUDAPEST, 1988.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

ISBN 963 360 374 9

A KIADÁSÉRT FELEL: DR. ÁKOS GÉZA IGAZGATÓ

MŰSZAKI SZERKESZTŐ: FONYÓDI OTTÓ

SZENT ISTVÁN TÁRSULAT

1053 KOSSUTH LAJOS U.1.

A SZEDÉST A SZENT ISTVÁN TÁRSULAT VÉGEZTE

88.490.66—15—2

ALFÖLDI NYOMDA, DEBRECEN

FELELŐS VEZETŐ: BENKŐ ISTVÁN VEZÉRIGAZGATÓ

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

LUCY BARFIELDNEK

*Drága Lucy,
ezt a történetet neked írtam. Amikor belefogtam,
nem gondoltam arra, hogy a kislányok gyorsabban
növekednek, mint a könyvek így te már túlságosan
felnőtt vagy a mesékhez. Mire ez a könyv a
kezedbe kerül még öregebb leszel.*

*Ha majd újra annyi idős leszel hogy megint
gyönyörködni akarsz a mesékben, akkor a legfelső
polcra emeld le és porold le ezt a kis könyvet. Ha
elolvastad, mondd el tetszett-e! Akkor tán süket is
leszek, hogy meghallgassam, túl öreg, hogy
pontosan értsem a szavaidat Viszont örökre
hűséges barátod maradok:*

C. S. Lewis

1. fejezet

Lucy felfedezi a ruhásszekrényt

Valamikor, századunk elején élt négy kisgyermek; Peter, Susan, Edmund és Lucy. A háború bombázásai elől a szüleik nyaralni küldték őket egy messzi vidékre, távol Londontól. Ez a kis könyv az ő kalandjaikról szól. Egy olyan öreg professzor háza lett az új otthonuk, aki a világtól elzárkózva élt itt. A legközelebbi vasútállomás tíz mérföldre, a postahivatal pedig két mérföldre volt a birtoktól. A hatalmas házat egy házvezetőnő és három cseléd tartotta rendben. (Nevük: Ivy, Margaret, Betty. Keveset találkozunk majd velük a történet folyamán.)

A Professzor ősz hajú, idős ember volt. Derű és vidámság sugárzott róla. Az első látásra megkedvelték a gyerekek. Megérkezésük napján, este, amikor megjelent az ajtóban, kissé fura figurának találták. Bár kedves szavakkal üdvözölte őket, Lucy, a legkisebb lány félni kezdett tőle. Edmund pedig annyira humorosnak találta, hogy nevetnéskéje támadt, de úgy tett, mintha éppen az orrát fújná.

Az első este, amikor a gyerekek vacsora után elköszöntek és fölmentek az emeletre, még együtt maradtak, hogy megtárgyalják a tapasztalatokat

— Azt hiszem, minden rendben lesz és a lehető legjobban kezdődik. Az öreg fickótól azt csinálhatunk, amit akarunk — kezdte Peter.

— Engem egy öreg medvére emlékeztet — folytatta Susan.

— Hagyjuk! — legyintett Edmund, aki halálosan fáradt volt már, de próbálta frissnek mutatni magát a többiek előtt. Ezért rosszkedvű is volt. — Fejezzük már be! — unszolta őket.

— Miért? — csodálkozott Susan. Egyébként is rég ágyban lenne a helyed.

— Mintha anyut hallanám — felelte durcásan Edmund. Ki vagy te, hogy megmondd, mikor menjek aludni?

— Baj lesz, ha meghallják, hogy még mindig ébren vagyunk — zárta le a vitát Lucy.

— Nem hiszem — válaszolta Peter. — Ez egy olyan ház, ahol senki sem törődik veled, ki mit csinál. Egyébként is úgysem hallanak semmit! Kb. tíz perc kell, hogy lejuss az ebédlőbe, nem beszélve a közbeeső sok lépcsőről és egyéb kitérőkről.

— Mi ez a zaj? — kiáltott fel Lucy hirtelen.

(Tudnotok kell, hogy ez idáig ez volt a leghatalmasabb ház, amiben valaha is megfordultak.)

Mindannyian a vég nélküli folyosóra, ajtók hosszú sorára gondoltak, amelyek üres szobákba nyíltak. Egy kicsit megborzongtak.

— Ez csak egy madár, te buta — nyugtatta Edmund.

— Méghozzá egy bagoly — tette hozzá Peter. — Jó kis hely lehet a madaraknak! De most már tényleg megyek aludni. Azt ajánlom, holnap folytassuk a megbeszélést. Izgalmas lesz, hiszen az ember bármit találhat egy ilyen helyen. Emlékeztek, milyen nagy hegyeken át vezetett ide az út? Hát az erdőkre? Még sasok, nagy vadak, ragadozó madarak is lakhatnak ott!

— Meg borzok!

— Rókák!

— Nyulak!

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Egymást túlkiabálva sorolták a különböző állatok neveit.

Nagy bánatukra a következő reggel zuhogó esőre ébredtek. Hiába lestek ki az ablakon, a sűrű esőfüggöny eltakarta a hegyeket, erdőket, sőt még a kis patak sem látszódott a kertben.

— Hát persze hogy most kell esnie! — zúgolódott Edmund. A Professzorral együtt megreggeliztek, utána fölmentek a szobájukba. Ez egy hosszú, alacsony helyiség volt, két ablaka a kertre nézett, a másik kettő ellenkező irányba.

— Ne morogj, Ed! — vigasztalta Susan. — Fogadni mernék, egy órán belül kiderül az ég, és rögtön jókedvünk lesz. Addig itt a rádió, meg a rengeteg könyv.

— Csak nem nekem! — csattant fel Peter. — Inkább felfedező útra indulok a házban!

Ezt mindenki jó ötletnek találta. (Jól figyeljetelek, mert most kezdődnek az igazi kalandok! Már említettem, hogy ez egy olyan ház volt, amit tökéletesen szinte sosem ismerhet meg az ember. Hogy miért? Mert a legaprólékosabb vizsgálódás után is marad egy-két feltáratlan helyiség, benyíló, lépcső — és nem is sorolom tovább!) A felfedező út elkezdődött. Az első néhány ajtó üres szobákba nyílt, amin egyáltalán nem lepődtek meg. Nemsokára egy olyan helyiségbe jutottak, ami inkább egy hosszú terem volt, tele ablakokkal, a falakon fegyvergyűjtemény pompázott. Egy másik szobában minden csupa zöld volt. Magányos hárfa állt a sarokban. Aztán következett három lépcső lefelé, öt felfelé, majd egy pici emeleti előszoba, aztán megint egy ajtó, ami egy erkélyre nyílt. A gyerekek egymás után nyitogattak be az emeleti szobákba is, ahol hosszú polcokon vastag, régi könyvek zsúfolódtak. Némelyik terjedelmesebb volt, mint a templomokban az ősrégi Bibliák. Végül bekukucskáltak egy üres szobába, aminek egyik sarkában régi, kopott ruhásszekrényt pillantottak meg. Egyik ajtaja üvegezett volt.

— Semmi izgalmas! — sóhajtott fel Peter, avval kitrappolt a szobából. A többiek követték, kivéve Lucyt, ő hátramaradt, bár tudta, hogy fölösleges a szekrényajtóval bajlódnia, úgymint zárva lesz. Legnagyobb meglepetésére, már az első próbálkozásra könnyedén kinyílt, és két molyirtó golyócska gurult ki belőle. Belesett. Szorosan, egymás mellett kabátok lógtak, sok bunda is volt köztük. Lucy mindig is szerette a bunda illatát.

Kapta magát és hirtelen belépett a szekrénybe, arcát a kabátok közé fúrta. Az ajtót nyitva hagyta, mert még régebben hallotta, milyen meggondolatlanul becsukni az embernek maga mögött bármilyen

szekrény ajtaját. Tovább lépett, és újabb sor kabátot talált.

Meglehetősen sötét volt, ezért a kezeit előre kellett nyújtania, nehogy a fejét beüsse a szekrény oldalába. Két vagy három lépést haladhatott így előre. Még mindig nem tapintotta a hátlapot.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Nahát! Ez egy nagyon különös szekrény! — gondolta, ahogy egyre beljebb és beljebb haladt. A kabátokat egyre-másra tologatta félre maga előtt. Nemsokára úgy hallotta, mintha valami csikorogna a talpa alatt.

— Csak nem ennyi molyirtó golyócskán taposok! — tűnődött. Lehajolt, hogy kitapogassa. De ahelyett, hogy a szekrény kemény fáját érezte volna, az ujjai valami puha, de hideg dolgot érintettek.

— Nagyon különös — ámuldozott egyre jobban, és megint tett néhány lépést előre.

A következő pillanatban érezte, hogy az arcát súrolja valami. De ez a valami nem a kabátok puha, lágy anyaga volt, hanem valami kemény, szűrős dolog.

— Mintha száraz faágak lennének! — próbált valami magyarázatot találni. Hirtelen világosság támadt a feje fölött. Tudta, hogy a szekrénynek közvetlenül a háta mögött kell lennie, de ahogy hátrapillantott, valahogy távolabbnak tűnt. Valami puha és hideg hullott a fejére. Pillanatokkal később már világosan láthatta, hogy havas erdő közepén áll, éjszaka, miközben hópelyhek szállingóznak mindenfelé a levegőben.

Kissé meglepődött, de mindenre elszántan és izgatottan tekintett szét. A háta mögött, a távolban, az erdő sűrűjén át még látta a nyitott szekrényajtót, sőt az üres szoba körvonalait is. (Természetesen az ajtót nyitva hagyta, mert tudta, milyen lehetetlen dolog, ha valaki bezárja magát a szekrénybe.)

— Bármikor visszamehetek, ha történne valami — nyugtatta magát. Elindult előre. Kraccs, kraccs — ropogott a hó a lába alatt. A sűrűsége át fény derengett. Körülbelül tíz perc gyaloglás után odaért. Egy lámpaoszlop állt a tisztás közepén. Lucy megállt, körülnézett és azon töprengett, hogyan kerülhetett egy lámpaoszlop az erdő közepébe. Most hogyan tovább — ezt kellett eldöntenie. Ahogy ott álldogált, apró neszre lett figyelmes. Mintha pici lábak trappoltak volna a hóban, sőt úgy tűnt, mintha feléje közelednének. Nemsokára egy különös kis élőlény bukkant elő a sűrűből. Alig volt magasabb, mint Lucy, a feje fölött havas esernyőt tartott. Deréktól fölfelé emberformája volt, de a lábai kecskepatában

végződtek. Farka is volt (amit Lucy rögtön nem vehetett észre, mert fölfelé tartotta a hó miatt). Nyakába vastag, vörös sálát tekert még a bőre is vörösesnek tűnt. Furcsa, de rokonszenves kis arca volt. Apró szakállt és göndörkés haját viselt. A feje búbján két apró szarvacska meredt fölfelé. Egyik kezében esernyőt tartott, a másikban csomagokat cipelt. Úgy nézett ki a havas tájban a csomagokkal mintha a karácsony

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény előtti nagy bevásárlásból jönne éppen. Ez nem volt más, mint egy Faun. (Félig ember, félig állat) Mikor észrevette Lucyt még a csomagokat is leejtette ámultában. — Te jószágos ég! — kiáltott fel.

2. fejezet

Ismerkedés a szekrényel

— Jó estét! — köszönt Lucy. De a Faun annyira el volt foglalva a csomagjaival, hogy oda sem figyelt. Mikor már a csomagokat újra a kezében tartotta, mélyen meghajolva válaszolt.

— Jó estét, jó estét! Bocsánat, nem akarok tolakodó lenni, ugye jól gondolom, hogy te Éva lánya vagy, vagyis ember?

— A nevem Lucy — hangzott a bizonytalan válasz. (Nem egészen értve, mit is akar a másik.)

— De téged, bocsáss meg, ugye lánynak hívnak? — kérdezte újra a Faun.

— Természetesen lány vagyok.

— Teljesen biztos, hogy ember vagy?

— Hát persze hogy az! — bizonygatta Lucy kissé megilletődve.

— Biztosan úgy van, biztosan úgy van — ismételte a Faun. — Milyen bolond vagyok! De még életemben nem találkoztam egy igazi emberrel. Igazán tetszel! Vagyis azt akarom mondani, hogy — ... itt elhallgatott, mintha elfelejtette volna a további mondókáját — Igazán nagyon helyes! Engedd meg, hogy bemutatkozzam. A nevem: Tumnus.

— Nagyon örülök, hogy találkoztunk, Mr. Tumnus! — szólt kedvesen Lucy.

— Megkérdezhetem tőled, kicsi ember, hogy kerültél Narniába?

— Narnia? Mi az? — hüledezett Lucy.

— Ez Narnia földje, ahol most vagyunk — felelte a Faun. A lámpaoszloptól egészen a Nagy Zöld Kastélyig, illetve az északi tenger partjáig terjed. És te, te a nyugati hatalmas, sűrű erdőségekből jöttél?

— Én, én keresztüljöttem a ruhásszekrényen, és kijutottam ide, a szabadba — válaszolta Lucy.

— Aha — hagyta rá Tumnus (meglehetősen szomorkásan), majd így folytatta: — ha szorgalmasabban tanultam volna a földrajzot diákkoromban, biztosan tudnék ezekről a különös országokról. Most már túl késő.

— De ezek egyáltalán nem különös országok — nevetett Lucy. — Úgy hiszem, közel van ide, és ott nyár van.

— Lehet — hagyta rá újra Tumnus —, de itt Narniában tél van, és emberemlékezet óta az van, és úgy megfázunk mindketten, hogy borzasztó, ha még sokáig állunk és beszélgetünk a hóban. Ó, Éva leánya messzi Nemtudommicsoda országból, ahol fény és nyár uralkodik (vagyis Ruhásszekrény Városában), eljönnél-e velem egy csésze teára?

— Nagyon köszönöm, Tumnus — felelte boldogan Lucy. — Habár kíváncsi vagyok, egyáltalán hazatalálok-e én innen.

— Csak ide megyünk a sarokra, és hús, hal meg sütemény is lesz — hadarta a Faun.

— Olyan aranyos vagy — hálálkodott Lucy. — De nem maradhatok sokáig!

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Karolj belém! — ajánlotta Tümnus —, majd tartom az ernyőt, így ni! Most pedig gyerünk!

Lucy kart karba öltve elindult ezzel a kis fura élőlényel az erdőn keresztül. Úgy érezte, mintha már egész életében ismerték volna egymást.

Nem régen lehetek úton, mikor kértek az erdő sűrűjéből. Köröskörül sziklák nyúltak a magasba. Felbaktattak egy magas domb tetejére, majd Tümnus hirtelen irányt változtatott, mintha eddig rossz úton haladt volna. Pillanatok múlva Lucy látta, hogy társa egy barlang bejáratához vezet. Be is léptek. Rögtön megcsapta őket a lobogó tűz melege. Tümnus odament a kandallóhoz és vasfogóval kivett egy izzó fahasábot, hogy meggyújtsa a gyertyát.

— Nem maradunk sokáig — szólt, és gyorsan feltette a teafőzőt. Lucy még soha ilyen

barátságos helyen nem járt. Száraz, meleg barlang volt, vöröstéglás falakkal. Szőnyeg borította az alját, két szék állt közepén („Egy nekem, egy a barátomnak” — magyarázta Tümnus), egy asztal, egy tálalószekrény edényekkel, a kandalló, fölötte lógott egy öreg Faun szakállas képe. Az egyik sarokban Lucy egy ajtót vett észre. („Biztosan a hálószobába nyílik” — gondolta.)

Hosszú polcon könyvek sorakoztak. Lucy mindegyiket jól szemügyre vette, miközben barátja a teáskészletet szedte elő. Ilyeneket olvashatott, hogy: Silenus élete és levelei, Nimfák és életük, Emberek, szerzetesek és a vadőrök, Tanulmányok a népszerű történelemtől, Az ember mítosz?

— Kész! — hívta őt Tümnus.

Egy csodálatos uzsonna látványa fogadta: lágy tojás, szardíniás szendvics, kemény tojás, mézes kenyér, cukrozott sütemény. Mikor Lucy belefáradt már az evésbe, a Faun mesélni kezdett. Mesélt az erdő életéről, beszélt az éjféle multságokról, amikor a Nimfák a forrásokból, a Manók a fákról összegyűltek, hogy táncoljanak a Faunokkal.

Elmesélte a vég nélküli hajtóvadászokat a fehér szarvas után (ami minden kívánságot teljesíti, ha elfogtad), felidézte a lakomákat, kincskereső utakat, amelyeken együtt izgultak a Vörös Manóval a barlangok, gödrök mélyén, végül beszélt a nyárról, amikor minden csupa zöld és meglátogatja őt az öreg Silenus számárháton, sőt talán még Bacchus is. A patakokban bor folyik majd víz helyett, az egész erdő az örök vidámság otthona lesz.

— Csak véget ér ez az örökös tél! — sóhajtott fel szomorkásan. Aztán, hogy e bús hangulatnak végét vegye, hirtelen mozdulattal elővett egy különös kis furulyát egy kis dobozkából. Olyan vékony volt, mint a

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény szalmaszál. Fújni kezdte. Lucy nem tudta, sírjon vagy nevéssen, táncoljon vagy inkább szunyókáljon, mert olyan mulatságos volt a dallama. Órák múlhattak így el, mikor Lucy hirtelen feleszmélt:

— Ó, Tumnus, igazán sajnálom, hogy félbe kell szakítanom téged, pedig gyönyörűen játszol. Tényleg mennem kell! Úgyis csak pár percre akartam maradni.

— Most nem lehet — és szeméit bocsánatkérően függesztette Lucyra.

— Nem lehet?! — pattant fel Lucy, egész testében remegve az indulattól. — Hogy érted ezt? Azonnal haza kell mennem. A többiek el sem tudják képzelni, mi történhetett velem. Tumnus, mit jelentsen ez?

A Faun szeméi megteltek könnyel, lassan szivárogtak lefelé az arcán, orrán, majd eltakarta kezével az arcát és hangosan bőgni kezdett.

— Tumnus! Tumnus! — vigasztalta együttérzéssel Lucy. — Ne csináld ezt! Mi a baj? Nem jól érzed magad? Kedves Tumnus barátom, mondd, mi bánt?

De a Faun folytatta a sopánkodást, mintha a szíve szakadt volna meg. Sőt, még akkor sem hagyta abba, amikor Lucy odament hozzá, hogy zsebkendőjével kisegítse. Végül is elvette a zsebkendőt, telesírva rakosgatta egyik kezéből a másikba, miközben Lucy dermedten állt előtte.

— Tumnus! — üvöltött barátja fülébe, és megrázta. — Azonnal hagyj abba! Szégyelld magad, ilyen nagy Faun, mint te! Mi a csodának sírsz ennyire?

— Ó, ó, ó — sopánkodott tovább —, azért sírok, mert én egy olyan rossz faun vagyok.

— Egyáltalán nincs igazad — felelte Lucy. — Azt hiszem, te egy kiváló Faun vagy, sőt a legkedvesebb, akivel valaha is találkoztam.

— Ó, nem mondanád, ha tudnád — válaszolta sírva Tumnus. — Nem, én egy rossz Faun vagyok. Nem hiszem, hogy a világ keletkezése óta született egy olyan megátalkodott Faun, mint én.

— De hát mit tettél? — kérdezte Lucy.

— Az én papám, akinek képmását a kandalló fölött látod, sosem tett volna olyat, mint én. A Fehér Boszorkány szolgálatába álltam. Látod, ez vagyok én. A Fehér Boszorkány karmaiban vagyok.

— A Fehér Boszorkány? Ki az?

— Nos, ő az a személy, aki hatalmában tartja egész Narniát. ő csinálja az örök telet. Mindig tél, de soha egy karácsony. Képzelheted!

— Milyen szörnyű! — álmélikodott Lucy. — De mennyit fizet a szolgálataidért?

— Ez a legrosszabb az egészben — sóhajtott fel Tumnus. — Gyermekeklője lettem. Nézz rám, Éva leánya! Gondoltad volna, hogy én egy olyan Faun vagyok, aki találkozik az erdőben egy ártatlan kislánnyal, aki semmi rosszat nem tesz neki, barátságos vagyok vele, meghívom az otthonomba csak azért, hogy elaltassam és átadjam a Fehér Boszorkánynak.

— Nem, te nem tudnál ilyet tenni!

— De igen, muszáj — válaszolta a Faun.

— Nos — kezdte nagyon lassan Lucy (mert még mindig nem egészen hitt a barátja szavainak és meg akart győződni az igazságról) —, nos, ez valóban csúnya volt. De ahogy látom, téged ez annyira bánt, hogy többé nem teszel ilyet.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Ember, hát nem érted? Ezt én nem tettem, hanem most teszem.

— Mit akarsz ezzel mondani? — sápadozott Lucy.

— Te vagy az a gyerek! Parancsot kaptam a Fehér Boszorkánytól, hogyha bármikor találkozom Éva lányával, vagy Ádám fiával, fogjam el és adjam át őket. És te vagy az egyik, akivel összefutottam. Barátod lettem, együtt teáztunk és egész idő alatt arra várok, hogy aludj el és akkor elmenjek és jelentsem Neki.

— De te nem fogod, Tumnus — kiáltotta Lucy. — Ugye, nem? Hidd el, nem szabad!

— És ha nem fogom — és újra sírásba tört ki a Faun —, úgyis rájön. A farkamat levágja, szarvaimat lefűrészeli, szakállamat kitépi, erős patáimat megpuhítja és olyanná tesz, mint amilyenek az öreg, kiszolgált lovak. És ha valóban haragszik rám, kővé változtat és csak egy kőszobor Faun leszek a többi között félelmetes kastélyában, a Cair Paravelben. Amíg a trónbitorlók ott fészkelnek (és a jóisten tudja, még meddig), ez úgy lesz.

— Nagyon sajnállak, Tumnus — szólalt meg halkán Lucy —, de kérlek szépen, engedj haza.

— Természetesen elengedlek. Most már biztosan tudom. Eddig nem tudtam, milyen az ember a valóságban, amíg veled nem hozott össze a sors. Persze hogy nem árullak el a Boszorkánynak; most már nem, hogy megismertelek. Hanem éppen ezért azonnal indulnunk kell. Visszakísérlek a lámpaoszlophoz. Ugye, onnan már visszatalálsz az országodba és a ruhásszekrénybe?

— Biztos vagyok benne — hálálkodott Lucy.

— Olyan csöndben kell haladnunk, ahogyan csak tudunk — folytatta Tumnus. — Az erdő tele van az Ő kémjeivel. Még a fák közül is néhányan az ő hívei.

Mindketten fölkerelkedtek, ott hagyták az uzsonna maradványait az asztalon, és Tumnus újra föl kattintotta az ernyőjét, belekarolt Lucyba és elindultak a hóban. A visszaút nem volt olyan kellemes, mint az idejövétel a barlangig: olyan fűgén osontak, ahogyan csak bírtak. Egy szót sem szóltak egymáshoz. Tumnus a legsötétebb helyeken vezette Lucyt. Megkönnyebbültek, mikor újra elérték a lámpát.

— Tudod már innen az utat, Éva leánya? — kérdezte Tumnus.

Lucy örvendezve állt a fák árnyékában, és a távoli világosságot figyelte.

— Hát persze! A szekrényajtót is látom már!

— Akkor indulj gyorsan hazafelé. Megbocsájtod-e, amit elkövettem ellened?

— Hogy kérdezhetsz ilyet? — rázott barátságosan kezét Lucy a Faunnal. — És nagyon remélem, miattam nem kerülsz olyan szörnyű helyzetbe.

— Isten veled, Éva leánya! Megtarthatom a zsebkendődet?

— Tartsd meg és Isten veled — kiáltott vissza Lucy, ahogy sebesen rohant a világosság felé. És hirtelen, ahelyett, hogy bokrok és fák kerültek volna az útjába, kabátok között bukdácsoló Lába nem havat taposott, hanem a szekrény deszkáit. Majd hirtelen abba a szobába lépett, ahonnan kalandos útjára indult. Behajtotta az ajtót maga mögött, szíve erősen kalapált. Az eső még mindig zuhogott, a folyosóról behallatszott a gyerekzsivaj.

— Itt vagyok! Visszajöttem! Semmi bajom nincs! — kiabált Lucy, ahogy a torkán kifért.

3. fejezet

Edmund és a ruhásszekrény

Lucy kirohant a többiekhez a folyosóra.

— Minden rendben van, itt vagyok — ismételte hangosan.

— Miről fecseg ez itt össze-vissza? — fordult feléje Susan.

— Miért? — csodálkozott Lucy. — Egyáltalán nem tűnt fel nektek, hogy nem voltam veletek?

— Tehát elbújtál, ugye? — szólt Peter. — Szegény Lu! Elbújtál és senki sem keresett. Sokkal tovább kell máskor bujkálnod, hogyha azt akarod, hogy keressenek is.

— De én hosszú órák óta távol vagyok! — csodálkozott Lucy. A többiek egymásra néztek.

— Bolond — csóválta a fejét Edmund —, teljesen becsavarodott.

— Hogy mondtad, Lu? — kíváncsiskodott Peter.

— Azt mondtam — magyarázta újra Lucy —, hogy még reggeli előtt bújtam be a szekrénybe és órákig távol voltam, közben uzsonnáztam és még sok más dolog történt velem.

— Ne legyél bolond! — csattant fel Susan. — Csak egy perce jöttünk ki abból a szobából, és akkor még ott voltál.

— Egyáltalán nem bolond, csak bolondozik velünk, ugye Lu? És miért ne tenné? — védelmezte őt Peter.

— De nem, Peter! — dobantott a lábával erélyesen Lucy. — Ez egy varázslatos ruhásszekrény. Erdő van benne, havazik, és él ott egy Faun meg egy Boszorkány. Az ország neve Narnia. De gyertek és nézzétek meg!

A többiek nem tudták, mitévők legyenek, de Lucy annyira izgatottnak látszott, hogy mindannyian visszamentek a szobába. Lucy előreszaladt, föltépte a szekrényajtót és kiabált: — Gyertek és nézzétek meg ti is!

— Ugyan, te liba — szólt Susan. Benyúlt a szekrénybe és turkálni kezdett a kabátok között.

— Ez egy normális szekrény! Itt a háta! Nézzétek!

Mindannyian benyomakodtak és széttolták a kabátokat. Még Lucy is láthatta, hogy ott valóban nincs semmi különös. Nem volt ott hó, erdő és egyebek, csupán a szekrény hátoldala, amelyen egy-két lyuk éktelenkedett. Peter még bement, ujjával megkopogtatta a hátlapot, hogy végleg meggyőződjön az igazságról.

— Most aztán alaposan becsaptál minket, Lu, meg kell hagyni. Jól sikerült. Félig már el is hittük — mormolta Peter kifelé menet a szobából.

— De ez nem volt tréfa, hanem valóság és igaz. Olyan más volt egy perccel ezelőtt. Becsületemre más! Esküszöm! — kezdte újra Lucy.

— Ugyan, Lu, kezdesz unalmas lenni. Megtréfáltál, de most már hagyjuk — mondta Peter.

Lucy elvörösödött, akart még mondani valamit, de aztán meggondolta magát. Tudta, csak ismételné önmagát.

Zokogni kezdett.

A következő napokon Lucy nagyon csöndes volt. Hagyta, hogy a többiek mesének tartsák mindazt, amit átélt Lucy nagyon őszinte és igazmondó kislány volt és tudta, hogy most is igaza van, csupán nem volt képes elhíttetni a testvéreivel. Nagyon elkeserítette, hogy hazugnak

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

és bolondnak tartják A két idősebb testvér nem is törődött vele, de Edmund gyanakvó természet volt, most sem nyugodott. Állandóan gúnyolódott Lucyval, faggatta, hátha egyéb országokról is vannak élményei, hiszen sok ruhásszekrény van még a házban. A legkellemetlenebb számára az volt, hogy a következő napokon verőfényes reggelekre ébredtek, gyönyörű lett az idő. A többiek reggeltől estig kint a kertben heverészték, fára másztak, halásztak, fürödtek, szaladgáltak. De Lucy nem tudta magát átadni ezeknek az élvezeteknek, így nyaraltak a következő esős napig.

Azon a napon délután kezdett esni. Szünet nélkül zuhogott Be kellett húzódnium a házba. Úgy döntöttek, bújókáznak a folyosókon. Susan lett a kiszámoló, a többiek szétszéledtek. Lucy abba a szobába ment, ahol a nevezetes ruhásszekrény állt. Nem akart a szekrénybe bújni, nehogy a többiek újra csúfolni kezdjék. Csak egy pillantást akart vetni még a belsejébe. Az utóbbi napokban azt kezdte elhiteni magával, hogy az egész kalandja Narniába valóban csupán álom volt A ház annyira tekervényesnek és hatalmasnak épült hogy úgy gondolta: elég ideje lesz még bekukkantani a szekrénybe, míg a többiek rátalálnak. Aztán majd elbújik máshová.

Ahogy odalépett a szekrényhez, lépteket hallott kint a folyosón. Már csak arra volt ideje, hogy beugorjon és magára hajtsa az ajtót. Nem zárta be, mert tudta, hogy az milyen ostobaság (még ha csodaszekrény is az).

Edmund volt az. Még észrevette Lucy-t, ahogy eltűnt a szekrényben. Azonnal utánament, no nem azért, mert remek búvóhelynek találta, hanem újra csúfolni akarta Lucy-t a csodaország meséje miatt. Kihajtotta az ajtót. A kabátok a megszokott rendben lógtak a helyükön. Molyirtó szagát érezte. Csönd és sötétség honolt. Lucy sehoh. „Azt hiszi, Susan vagyok és keresem, ezért van olyan csöndben” — gondolta magában Edmund. Beugrott tehát, becsapta maga mögött az ajtót (elfeledve, milyen ostoba dolog ez), aztán Lucy keresésére indult. Biztos volt abban, hogy percekben belül megtalálja, de nőtt a csodálkozása, mikor hosszas keresgélés után sem lelt a nyomára. Ki akarta tárnai az ajtót, hogy egy kis világosságot engedjen be. De azt sem találta. Egyáltalán nem tetszett most már a dolog és minden irányba ordibálni kezdett:

— Lucy! Lu! Hol vagy? Tudom, hogy itt vagy!

Válasz nem érkezett, de valahogyan a hangját is különösnek találta. Nem úgy szólt, mintha egy tömött szekrényben kiáltozna, hanem mintha szabad ég alatt Váratlanul hideget érzett, majd hirtelen fényt látott.

— Te jószágos ég! A szekrényajtó a szabadba nyílik!

Teljesen elfeledkezett Lucyról és a fény felé indult.

Azt hitte, a szobába fog visszajutni. Nagyot tévedett. Az üres szoba helyett, a fenyők sötét árnyékából kiérve, egy erdei tisztáson találta magát. Puha, vastag havon taposott; a fák meghajoltak a hótakaró súlya alatt. Fölötte a sápadt kék égbolt, körülötte a hideg, téli erdő. Előtte, a fakoronákon át, a napkorong vörösen izzott Minden kihaltnak látszott, mintha élőlény nem is lenne ezen a vidéken. Sehoh egy nyúl vagy mókus, csupán — amerre a szem ellátott — erdő! Edmund reszketni kezdett. Eszébe jutott minden: Lucy-t akarta megtalálni; milyen undok volt vele a „kitalált ország” miatt, ami most hirtelen valósággá vált! Úgy gondolta, Lucynak itt kell lennie valahol és újra kiabálni kezdett: — Lucy! Lucy! Itt vagyok!

Válasz nem érkezett.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

„Biztosan nagyon dühös, amiért olyan utálatos voltam hozzá” — dühnyögött magában.

Pedig semmi kedve sem volt bevallani a tévedését, álldogálni a hideg havon, ezen a kihalt, barátságtalan helyen. Megint elkezdte:

— Figyelj ide, Lu! Bocsáss meg, hogy nem hittem neked! Belátom, igazad volt. Kérlek, bújj elő! Béküljünk ki!

Újra nem jött válasz.

— A lányok mind ilyenek — dühöngött. — Most duzzog valahol és nem bocsájt meg.

Körülnézett és félni kezdett. Nagyon barátságtalannak látszott az erdő. Egyre azon törte a fejét, hogyan juthatna haza. Hirtelen, valahonnan messziről csilingelést hallott. Feszülten figyelt. A hang egyre erősödött, végül egy hintó bukkant ki a sűrűből. Két gyönyörű rénszarvas húzta. Sörényük vakító fehérsége a hóval vetekedett, patájuk vöröslőit, szinte tüzelt, mint a napfény. A zabla, a heveder vörös bőrből készültek, kétoldalt pedig apró csengők lógtak rajta. A bakon egy kövér törpe ült. Kb. fél méter magas lehetett. Biztosan tartotta a gyeplőt.

Fénylő medvebunda takarta a testét, fején vörös csuklyát viselt, amiből egy hosszú aranybojt csüngött előre. Szakála a térdét verdeste. Mögötte, sokkal magasabban egy egészen másfajta alak ült — egy nő, hatalmasabb, mint bárki, akivel Edmund eddig találkozott. Bő, fehér szörmebundát viselt. A jobb kezében egy hosszú, vékony aranypálcát tartott, fején korona csillogott. Arca nem sápadtnak,

inkább fehérnek látszott, mint a hó, vagy mint a papírlap. Kivéve az ajkait! Egyébként szép arca volt, de büszke, hideg, mint a jég. Csodálatosnak tűnt a látvány, ahogy a hintó Edmund mellé ért. A csengők csilingeltek, a hó hullott, a törpe ostorát csattogtatta. — Állj! — szólt a Lady, és a törpe olyan hirtelen fékezett, hogy a szarvasok csaknem térdre rogytak. Aztán lassan megnyugodtak és szaporán bólogattak előre. Orrlikaik fujtattak, mint a gyárkémény.

— Ki az ördög vagy te? — kérdezte a Lady. Szúrósan nézett Edmundra.

— Én, én... a nevem Edmund — válaszolta meglehetősen akadozva és bizonytalanul. Sehogy se tetszett neki, ahogy ez a nő a szemével fürkészte. Még a szemöldökét is összeráncolta.

— Így kell üdvözölni egy királynőt? — A szeme szikrákat szórt.

— Bocsánatát kérem, fenség, nem tudtam — szabadkozott Edmund.

— Hát nem ismered Narnia királynőjét? Ha! Most majd megismeresz! De újra kérdelem: mi vagy te?

— Kérlek, drága fenség, nem értem, mire vagy kíváncsi? Iskolába járok (legalábbis eddig), most szünetünk van — válaszolta illedelmesen Edmund.

4. fejezet

A csodálatos torta élménye

— Mégis, mi vagy te? — ismételte meg a kérdést a királynő? Csak nem egy túl magasra nőtt törpe vagy, aki levágta a szakállát?

— Dehogy, fenség! — tiltakozott Edmund. — Soha nem volt szakállam, még kislány vagyok.

— Egy fiú, hm — mormogta a királynő. — Csak nem Ádám fia vagy? Edmund nem tudta, mit mondjon.

Túlságosan összekuszálódott a gondolatai ahhoz, hogy felfogja a kérdés valódi tartalmát.

— Azt már látom, hogy buta vagy, bárki legyél is — legyintett a királynő. — Most újra kérdezlek, és felelj, vagy végképp türelmemet vesztetem: Ember vagy?

— Igen, fenség! — vágta rá gondolkodás nélkül Edmund.

— Hogyan mertél belépni a birodalmam területére?

— Kérlek, fenség, a ruhásszekrényen át.

— Ruhásszekrény? Mi az?

— Én, én csak kinyitottam az ajtót, és itt vagyok, fenség!

— Oh! — sóhajtott a királynő. — Egy ajtó! Egy ajtó az emberek világából. Miket hallok! Ez minden tervemet összedönti. Igaz, ez csak egyedül van, így könnyű vele elbánni.

Ahogy így elmormogta ezeket a szavakat, felkelt a helyéről. Arca hirtelen megváltozott Nyájas lett, szemei csillogtak. Fölemelte a pálcáját Edmund a legrosszabbra volt elkészülve, mégsem tudott mozdulni a helyéről. Végül, az utolsó pillanatban a királynő meggondolta magát.

— Szegény gyermekem — szólt elváltozott hangon —, hogy nézel ki? Gyere ide! Ül mellém a hintóba! Betakarlak a kabátommal és beszélgetünk.

Edmundnak nagyon gyanús volt ez a váratlan fordulat, de nem mert ellenkezni. Fölszállt a hintóba, lekuporodott a királynő lábaihoz, az pedig gondosan betakargatta őt bundájával.

— Adjak valami meleget inni? Nos? — kedveskedett.

— Igen, kérek, fenség — szólt Edmund vacogó fogakkal.

A királynő elővett a csomagjai közül egy kis díszes üveget. Aztán kinyújtotta a kezét és egy cseppet kiöntött belőle a hintó mellé a hóra. A csepp úgy fénylett, mint a drágakő. A következő pillanatban zizegő hang hallatszott és egy drágakövekből kirakott csésze gőzölgött a hóban. A törpe fölvette és szapora hajlongások közepette nyújtotta Edmundnak. Edmund kezdte jobban érezni magát, ahogy lassan kóstolgatta az italt. Sohasem tapasztalt kellemes ízt érzett, valami édes, jóleső zamatot, ami átjárta a feje búbjától a bokájáig.

— Olyan unalmas inni és nem enni — nyájaskodott a királynő. — Mit szeretnél enni a legjobban?

— Csodatortát, fenség! — vágta rá Edmund.

A királynő egy másik csepp hullajtott a hóra és a következő pillanatban egy kör alakú doboz magasodott ott, átkötve egy ezüstösen csillogó zöld szalaggal. Kinyitotta. A legfinomabb csodatorta volt benne, puha és ízletes. Edmund eddig sohasem evett ilyen finomat.

Most már kelően fölmelegedett és kényelmesen érezte magát. Miközben evett, a királynő kérdezgette.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Eleinte még szégyenkezett, hogy teli szájjal válaszolgat, ám hamarosan megfeledkezett erről az illetlenségről, és csak az érdekelte, minél több tortát tömjön a szájába. Minél többet habzsolt belőle, annál többet kívánt. Eszébe sem jutott közben, hogy azon tűnődjön: miért is olyan kíváncsi a királynő. Elmondta, hogy egy bátyja és két lánytestvére van, az egyik lány már járt Narniában és találkozott a Faunnal. Rajtuk kívül nem tud senki Narniáról. A királynő különös érdeklődéssel hallgatta a testvérekről szóló részleteket, és mindig e témáról kérdezgette Edmundot:

— Biztos, hogy csak négyen vagytok? Két fia Ádámnak, két lánya Évának? Se több, se kevesebb?

Edmund teli szájjal bólogatott: — Igen, már mondtam! — A „fenség” megszólítással sem törődött, de valahogy a királynő most nem figyelmeztette érte. Végül, Edmund nagy bánatára, a csodatorta elfogyott Szomorúan nézte az üres dobozt és nagyokat pislogott a királynőre, hátha még megszánja egy kevéssel. Valószínű, hogy olvasott Edmund gondolataiban (amiről Edmundnak fogalma sem volt). A csodatortát a királynő elvarázsolta. Aki egyszer is megkóstolta életében, mindig többet és többet kíván belőle, és ha korlátlan mennyiséget eszik valaki, végzetessé válhat, így a királynő most nem adott többet neki, hanem így szólt:

— Ádám fia! Nagyon szeretném látni a testvéreidet. Elhoznád őket ide, hogy találkozzanak velem?

— Megpróbálhatom — felelte egykedvűen Edmund, még mindig az üres dobozt bámulva.

— Mert ha újra eljössz és elhozod őket is, akkor ismét kapsz tőlem csodatortát. Most nem adhatok, mert a varázslat csak egyszer működik. Majd a házamban újra ehetsz.

— Miért nem megyünk oda most — ellenkezett Edmund.

Amikor felszállt a hintóba, azt hitte, hogy valami ismeretlen helyre hurcolják majd, ahonnan nincs visszaút. De most — a tortaevés után — minden félelme elmúlt.

— Az én házam gyönyörű — folytatta behízelt hangon a királynő.— Biztosan nagyon tetszene neked is. Több szoba is tele van csodatortával... De sajnos nincsenek gyerekeim. Szeretnék egy aranyos kisfiút, akit Herceggé tennék, hogy később Narnia királya legyen, ha én visszavonulok. Arany hercegi koronát viselne és egész nap csodatortát ehetne. Úgy hiszem, te vagy a legokosabb és a legszebb kisfiú, akivel valaha is találkoztam. Szeretném, ha te lennél a herceg — valamikor, ha elhozod a testvéreidet is.

— Miért nem most? — siránkozott Edmund.

Az arca vörös volt, szája, kezei maszatosak. Egyáltalán nem látszott kedvesnek és okosnak, ahogy a királynő állította.

— Óh, ha most vinnélek oda, nem találkozhatnék a testvéreiddel. Nagyon szeretnék megismerkedni velük is. Te leszel a Herceg, később a Király, ez biztos. Neked úgymint kellene majd nemesek és udvaroncok. A bátyád lesz a gróf, a nővéreid pedig a grófnők.

— Ők nem fontosak, majd elhozom őket máskor — hadarta Edmund.

— Figyelj rám! Ha egyszer bejutsz a házamba, elfelejted őket. Annyira jól fogod magad érezni, hogy nem akarsz elmenni. Nem! Most haza kell térned a saját országodba és elhoznod magaddal a testvéreidet. Ugye megteszed? Nehogy egyedül térj vissza!

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Egyáltalán nem ismerem visszafelé az utat — panaszkodott Edmund.

— Mi sem könnyebb! — felelte a királynő. — Látod azt a lámpát?

Edmund arra fordult, amerre a királynő a pálcáját tartotta. Az a lámpaoszlop volt az, aminél Lucy a Faunnal összefutott.

— Menj egyenesen! Az az út az emberek országába vezet. És most nézz a másik irányba — emelte fel újra pálcáját a királynő —, és szólj, hogy látod-e azt a két kis hegyet a fák fölött?

— Azt hiszem, igen — mondta Edmund.

— Nos, a palotám a két hegy között áll. Legközelebb ha jössz, a lámpaoszlopnál fordulj errefelé, vágj keresztül az erdőn, míg oda nem érsz. De jól véd az emlékezetedbe: a többieket is magaddal kell hoznod. Nagyon megharagszom rád, ha nélkülük jössz vissza.

— Mindent elkövetek — ígérte Edmund.

— Most jut eszembe — fordult feléje a királynő —, ne beszélj rólam a többieknek. Izgalmas lesz, ha ez a kettőnk titka marad, ugye? Hadd legyen nekik meglepetés. Csak hozd el őket a két hegyhez! Egy olyan okos fiú, mint te, biztosan, kitalál valamit. Ha odaérsz, csak azt mondd: „Hadd lássam, kik laknak itt!” — vagy valami hasonlót, így lesz a legjobb. Ha az egyik nővéred valóban találkozott az egyik Faunnal, talán furcsa történeteket hallott rólam — félelmeteseket, ami miatt tán nem akarsz ide visszatérni. A Faunok tudod, össze-vissza beszélnek.... És most...

— Kérlek, nagyon kérlek — szólt hirtelen Edmund —, nem kaphatnék csak egy icipici csodatortát az útra?

— Nem, nem — nevetett a királynő. — Várnod kell a következő alkalomig.

Amíg válaszolt, intett a törpének, hogy induljon. Ahogy a hintó távolodott az erdőben, a királynő integetett és így kiáltott:

— Legközelebb! Legközelebb! Ne feledd! Térj vissza hamar!

Edmund még mindig a hintó után bámult, amikor hallotta, hogy a nevét kiáltja valaki. Lucy jött feléje az erdő másik végéből.

— Ó, Ed — zokogta. — Most már láthatod! Hát nem csodálatos? És most...

— Rendben van! Látom, igazad volt és ez tényleg egy varázslatos szekrény. Bocsáss meg! De hol a csudában voltál eddig? Mindenütt kerestelek.

— Ha tudtam volna, hogy te is itt vagy, megvártalak volna — válaszolta Lucy. Túlságosan boldog és izgatott volt, semhogy észrevegye, Edmund milyen gúnyosan beszél és milyen különös az arca.

— Ebédeltem Tumnussal, a Faunnal — csacsogta tovább Lucy. — Nagyon jól van, nem tett vele semmit a Fehér Boszorkány azért, mert engem elengedett. Reméli, a királynő nem jött rá a turpisságra és békén hagyja őt

— A Fehér Boszorkány? Ki az? — kíváncsiskodott Edmund.

— Egy szörnyűséges nőszemély — magyarázta Lucy. — Narnia királynőjének hívhatja magát, pedig nincs joga, hogy itt uralkodjék. Az összes Faun és Manó, a Törpék és a többi állat — tehát a jóérzésű állatok — egyszerően gyűlölik.

Közben hosszú utat tettek meg visszafelé. Aztán megint kabátok lógtak körülöttük, és a következő pillanatban az üres szobába léptek.

— Szörnyen nézel ki, Ed! Rosszul érzed magad? — fakadt ki Lucy.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Minden rendben — nyugtatta Edmund (ami egyáltalán nem volt igaz, nagyon betegnek érezte magát).

— Akkor gyerünk, keressük meg a többieket! Mennyi mindent fogunk mesélni! Milyen csodálatos kalandjaink lesznek ezután mindannyiunknak — örvendezett Lucy.

5. fejezet

Az ajtó túlsó oldalán

Mivel a bújócska még javában tartott, egy kis időbe telt, míg Lucyék megtalálták a többieket. Összegyűltek abban a szobában, ahol a fegyvergyűjtemény volt. Lucy már alig bírta magába fojtani a mondókáját:

— Peter! Susan! Minden igaz! Edmund is látta. Van egy ország, ahová eljuthatunk a szekrényen keresztül. Mi ketten most ott jártunk. Az erdőben voltunk. Meséld el nekik, Edmund!

— Mit jelent ez? — csodálkozott Peter.

És most érkezünk el történetünk legcsúnyább pontjához. Eddig Edmund betegnek és rosszkedvűnek érezte magát, bosszantotta mindaz, amit Lucytól hallott. Eddig nem tudta, mit tegyen. Mikor Peter kérdése elhangzott, hirtelen aljas tette szánta el magát: bolondot csinál Lucyból.

— Mondd már, Ed! — sürgette Susan.

Edmund ekkor felsőbbrendű kifejezést erőltetett magára, mintha évtizedekkel lenne idősebb Lucynál (csak egy év volt köztük). Vihogva felelte:

— Ó, igen. Játszottunk a szekrényben.

(Ez úgy hangzott, mintha a történeteket bizonyítaná.)

— Természetesen bolondoztunk. Nincs ott az égvilágon semmi.

Szegény Lucy rábámult és kirohant a szobából. Edmund, aki időközben egyre aljasabbá vált, úgy gondolta, megnyerte a „mérkőzést"! Még hozzá is fűzte: — Megint oda megy. Mi baja lehet? Olyan önfejtű, mint egy gyerek, aki mindig...

— Nézd — fordult feléje indulatosan Peter —, fejezd be! Mióta Lu kitalálta a történetét a szekrényről, állandóan piszkálsz, csúfolod. Látom, hogy csupa rosszindulatból csinálsz.

— De ez nem igaz — bizonytalanodott el Edmund.

— Természetesen, az — folytatta Peter. — Ez az igazság. Lu teljesen normális volt, mielőtt ide jöttünk. Azóta különös dolgokat forgat a fejében, és sajnálatra méltó hazudozó lett belőle. Bárhogy is van, gondold, hogy az állandó piszkálódással és gúnyolódással segítesz rajta? Inkább ösztönözöd rá újra.

— Azt hittem... úgy gondoltam... — de nem tudott Edmund mit mondani.

— Egyáltalán nem gondolsz te semmit — veszekedett vele Peter. — Ez egyszerűen rosszindulat. Te mindig is élvezed, ha olyanokat bánthatsz, akik gyengébbek és fiatalabbak nálad. Már régen észrevettük ezt, csak eddig nem szóltunk.

— Fejezd be! — lépett közbe Susan. — Nem változik semmi, ha ti ketten veszekedtek. Gyerünk, keressük meg Lucy.

Mikor hosszú kutatás után megtalálták, nem lepődtek meg azon, hogy Lucy még mindig sír. Nem tudták, hogyan vigasztalják. Hangja el-elcsuklott, ahogyan beszélt hozzájuk:

— Nem érdekel, mit gondoltok. Nem érdekel, mit mondtok. Áruklodhattok a Professzornak, megírhatjátok a mamának. Én tudom, hogy találkoztam a Faunnal. Bárcsak maradtam volna ott. Mindannyian vadállatok vagytok.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Kellemetlen este volt. Lucy szájalomra méltóan nézett ki. Edmund pedig úgy érezte, a terve nem úgy sikerült, ahogy várta. A másik kettő biztos volt abban, hogy Lucy megőrült. Lucy már rég lefeküdt, mikor még mindig a folyosón suttogtak. Úgy döntöttek, hogy másnap mindent elmondanak a Professzornak, „írni fogok a papának, ha tényleg igaz, hogy megbolondult!” „Legalább túlleszünk rajta.”

Másnap együtt mentek le a dolgozószobába. Kopogtattak az ajtón. „Tessék” — hallatszott bentről. A Professor felállt és helyet kínálta őket. Várta, hogy elmondják, miért jöttek. A beszámoló alatt végig figyelmesen hallgatott, kezeit összekulcsolva tartotta. Nem szólt közbe, míg a történet végére nem értek. Majd hosszú ideig csendben maradt.

Végül megköszöri a torkát, és úgy válaszolt, ahogy a gyerekek a legkevésbé várták:

— Honnan tudjátok, hogy a húgotok hazudott?

— De... — kezdte volna Susan, de abbahagyta.

Láthatták, hogy az öreg nagyon komoly. Susan összeszedte magát és belekezdett újra.

— De Edmund azt mondta, csak színlelték az egészet.

— Ez az! — emelte fel a mutatóujját a Professor, jelezve, ezt alaposan meg kell vizsgálni. — Például... ugye megengeditek, hogy feltegyek néhány kérdést? Ismeritek a testvéreiteket annyira, hogy meg tudjátok állapítani: melyik mond inkább igazat? Úgy értem, melyik őszintébb?

— Ez itt a bökkenő, uram — szolt Peter. — Eddig mindig úgy válaszoltam volna, hogy Lucy az.

— És te mit gondolsz? — fordult a Professor Susan felé.

— Nos, az a véleményem, ami Peteré. De ez nem lehet így igaz... az erdő, meg a Faun...

— Ez már sajnos meghaladja a tudományomat. A hazugság vádja nagyon komoly dolog egy olyannal szemben, aki egyébként mindig igazat mond. Valóban nagyon komoly.

— Attól tartunk, talán nem is hazugság, valami más baj történhetett Lucyval.

— Bolond, úgy gondolod? — kérdezte a Professor barátságatlanul. — Nos, erről könnyen meggyőződhetek. Csak rá kell nézni, beszélni kell vele.

— De akkor... — kezdte megint Susan és megint nem folytatta

Soha nem hitte volna, hogy egy olyan okos felnőtt, mint a Professor, így beszéljen. Nem tudta, mit higgyen.

— Logikus! — morogta a Professor félig magának. — Miért nem tanítanak az iskolában logikát? Csak három lehetőség van. A testvéretek vagy hazudik, vagy bolond, vagy igazat állít. Ti ismeritek jól, hogy hazudni nem szokott, tehát nem örült Pillanatnyilag, amíg valami újabb esemény nem történik, el kell fogadnunk Lucy állítását

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Susan rámeresztette a szemeit, de jól láthatta, hogy a Professor teljesen komoly.

— De hogy lehet mindez igaz? — csodálkozott Peter.

— Miért kérdezed? — szólt a Professor.

— Nos, az első: ha ez tényleg igaz, miért nem látta eddig senki azt a csodaországot, aki bejutott a szekrénybe? Úgy értem, nem volt ott semmi, mikor belenéztünk, még Lucy is igazolhatja ezt.

— Mindez mit bizonyít? — kérdezte a Professor.

— Nos, ha a dolgok valóságosak körülöttünk, akkor mindig azok, nem?

— Mindig? — kérdezte vissza a Professor, huncut mosollyal a szemében.

Peter pedig nem tudta, mit válaszoljon. Most Susan próbálta magyarázni az igazát:

— Nem volt ideje, hogy bárhová elmenjen, hacsak nem oda. Ahogy kijöttünk abból a szobából, már futott is utánunk. Alig telt el egy perc, újra együtt voltunk, ő pedig azt állítja, órák teltek el.

— Pontosán ez teszi a történetet olyan hihetővé — bólintott helyeslően a Professor. — Ha tényleg van olyan ajtó a házban, ami egy másfajta országba vezet — és figyelmeztetek benneteket, ez egy nagyon különös ház, még én is alig ismerem —, nos, akkor Lucy elmehetett a másik országba, és egyáltalán nem csodálkoznék, ha ott másképpen mérnék az időt. Tehát ameddig ti ott tartózkodtatok, az nem számít bele az ő idejükbe. Másrészt pedig: az ilyen korú kislányok nem tudnak ilyen történeteket kitalálni. Ha pedig füllent, hosszú időre kellett eltűnnie, hogy kiagyalja ezt a történetet. A valóság sokszor nagyon valószínűtlen tud lenni, folytatta a Professor: Levette a szemüvegét és gondosan törölgetni kezdte, miközben az orra alatt dűnnyögte: „Kíváncsi lennék, mit tanítanak manapság a gyerekeknek az iskolában!”

— Most mit tegyünk? — kérdezte Susan. Úgy érezte, a megbeszélésnek már a végére értek.

— Kedves kicsi lányom — nézett rájuk szeretettel az öreg —, létezik egy lehetőség, amit még senki sem említett, mégis érdemes megpróbálni.

— Mi az? — kérdezte izgatottan Susan.

— Mindannyian törődjünk a saját dolgainkkal — vetett véget a beszélgetésnek a Professor.

Ezek után kíméletesebben bántak Lucyval. Peter ügyelt arra, hogy Edmund ne csúfolhassa, és senki sem említette többet a ruhásszekrényt. Veszélyes téma lett volna. Idővel csupán rossz kalandnak tűnt az egész.

Sajnos ez az állapot nem tartott sokáig. A Professor háza annyira régi és híres épület volt, hogy Anglia minden részéből turisták százai jöttek megnézni. Nemcsak az útikönyvekben, de a történelemkönyvekben is szerepelt a neve. Különösnél különösebb hírek keringtek róla. Mikor messzi vidékekről a turisták ellátogattak ide, a Professor készségesen megengedte, hogy körbenézzenek. Mrs. Macready, a házvezetőnő kalauzolta a vendégeket a házban. Mesélt a képekről, fegyverekről, a könyvritkaságokról. Nem kedvelte túlságosan a gyerekeket, főleg nem szerette, ha magyarázatai közben zavarták. Már az első reggelen kijelentette a gyerekeknek egyéb intelmekkel együtt: „Kérlek benneteket, maradjatok távol, ha csoportot vezetek a házban.”

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Mintha unalmas csoportokkal akarnánk kószálni és unalmas fecsegést hallgatni — jegyezte meg Edmund. A többiek helyeselték. Hihetetlen, de ennek köszönhatték, hogy másodszor is csodálatos kalandban vehettek részt.

Egyik reggel Peter és Edmund elmélyülten vizsgálgatták a fegyvergyűjteményt. Azon törték a fejüket, hogyan vehetnék le valamelyiket egy kis időre úgy, hogy ne vegyék észre. Hirtelen a két lány rontott be a szobába:

— Vigyázzatok! Itt jön Mrs. Macready és egy egész slepp utána.

— Gyorsaké a győzelem! — kiáltotta Peter és kiviharzottak az ajtón, be a másik szobába. Átszáguldottak a zöld szobán, be a könyvtárba. Hirtelen hangokat hallottak a szomszédos szobából. Mrs. Macready a hátsó lépcsőn vezette föl a vendégeket, nem a főlépcsőn, ahogy ők várták. És ekkor — talán mert elvesztették a fejüket, vagy talán Mrs. Macreadytől való félelmükben, netán valami varázslattól vezérelve — úgy hitték, hogy minden irányból feléjük közelednek.

Susan szedte össze magát elsőnek.

— Ugorjunk be a szekrénybe, míg elmennek! Oda senki nem jön utánunk.

Úgy is történt. A következő pillanatban már hallották is a hangokat a folyosóról. Valaki motoszkált az ajtónál s még látták, hogy a kilincs elfordul.

— Gyorsan — tuszkolta őket Peter — nincs más út.

Beugrottak a szekrénybe. Lihegve kuporogtak a sötétben. Peter behúzta az ajtót, de nem zárta be, mert ő is tudta, milyen kellemetlenség származhat belőle.

6. fejezet

Az erdőben

— Bárcsak Mrs. Macready sietne és hamar eltávolítaná ezeket a kíváncsiskodókat! — sóhajtott Susan.

— Görcsöt kapok az üléstől.

— És milyen tömény molyirtószag van itt — húzogatta az orrát Edmund.

— Szerintem a kabátok zsebeit teletömték, hogy ne egyék meg a molyok — folytatta Susan.

— Valami úgy nyomja a hátamat — szólalt meg Peter.

— Csak nem valami hideg? — kérdezte Susan.

— Most, ahogy mondod, tényleg az, még nedves is. Mi a fene van itt? Valami vizesen csücsülök. Mintha egyre nedvesebb lenne.

Peter fészkelődni kezdett

— Gyerünk már ki! Biztosan elmentek — mondta Edmund.

— Ó! — kiáltott fel Susan, hogy mindenki feléje fordult. — Egy fa mellett ültem! És nézzétek! Arrafelé világosodni kezd.

— Te jóságos ég! Tényleg! — felelte Peter. — Ott! Meg ott is! Mindenütt fák. És ez a nedvesség pedig hó. Hát, azt hiszem, Lucy erdejében kötöttünk ki.

Most már nyilvánvaló lett a helyzet. Mind a négyen hunyorogva álltak a téli nap világosságánál. Mögöttük kabátok lógtak, szép rendben, előttük pedig hóval borított fák sorakoztak Peter Lucyhoz fordult.

— Bocsáss meg, hogy nem hittem neked. Igazán sajnálom. Kibékülünk?

— Hát persze — egyezett bele Lucy. Kezet is fogtak.

— És most mit csinálunk? — érdeklődött Susan.

— Mit? Megyünk és felfedezzük az erdőt — válaszolta magabiztosan Peter.

— Uh! — emelgette a lábait Susan. — Kissé hideg van itt. Ne vegyünk fel kabátot?

— De nem a mieink! — tiltakozott Peter.

— Senkit sem érdekel. Ez nem olyan, mintha a házból vinnénk el. Csak kölcsönvesszük a szekrényből.

— Soha nem jutott volna eszembe, így persze kivehetjük. Senki sem mondhatja, hogy elloptuk, hiszen ez a szekrény egy másik országban van.

Mindannyian kaptak Susan ajánlatán. A kabátok meglehetősen nagyok voltak, bokáig értek. Mind úgy néztek ki benne, mintha leplet borítottak volna magukra. Mégis sokkal jobb érzés volt, mert így sikerült átmelegedniük egy kicsit. Meg úgy gondolták, így jobban is illenek bele az új környezetbe.

— Úgy nézünk ki, mint a felfedezők — nevetett Lucy.

— Várakozáson felül kezd izgalmas lenni a dolog! — indult előre nagy léptekkel Peter.

Az égboltot vastag hófelhők takarták. Látszott, hogy éjszakáig még erős havazás várható.

— Egy kicsit balra kell haladnunk, a lámpaoszlop felé — indítványozta Edmund. Kiment a fejéből, hogy úgy kell viselkednie,

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény mintha soha nem lett volna az erdőben. Ahogy kimondta, már tudta: elárulta magát.

Testvérei szinte egyszerre torpantak meg és bámultak rá Edmundra. Peter füttyentett egyet.

— Szóval, már voltál itt és Lu is találkozott veled. Te pedig meghazudtoltad őt, és szépen benne hagytad a pácban.

Döbönt csend lett.

— Te nyavalyás, utálatos... — mérgelődött Peter, de nem folytatta tovább, hanem megvetően fölhúzta a vállát és sarkon fordult.

A többiek sem szóltak egy szót sem, hanem hangtalanul folytatták az útjukat tovább. Edmund dühöngött magában: „Megfizetek még ezért, ti önfejű, beképzelt alakok!”

— Egyáltalán hová megyünk? — próbálta menteni a kényes helyzetet Susan.

— Majd Lu lesz a vezetőnk, igazán megérdemli — felelte bocsánatkérően Peter. — Merre viszel minket?

— Nézzük meg Tumnust, jó? — lelkesedett Lucy. — Tudjátok, ő az az aranyos Faun, akiről már meséltem.

A többiek elfogadták az ajánlatot és máris fürgén nekiindultak, nagyokat cuppogva a hóban. Lucy kitűnő vezetőnek bizonyult. Először ugyan félt egy kicsit, hogy eltéveszti az utat. Figyelmesen nézelődött körbe-körbe, míg meglátott egy terebélyes fát és egy csonka fatörzset, egymással szemben. Ezekre jól emlékezett. Jól kitaposott erdei úton haladtak lefelé egy völgybe.

Hamarosan Tumnus barlangjának bejáratánál álltak. De ott szörnyűséges látvány fogadta őket! Az ajtót valakik feltépték: fél oldalán csüngött, darabokra hasítva. A barlang belseje sötét és hideg volt, és olyan szagot árasztott, mintha hosszú idő óta senki sem lakná. A hó befújta a nyíláson, bent pedig összekeveredett a kandallóból kihullott hamuval. Nyilvánvalóan betörtek a barlangba és földúlták. Az edények darabokra törve feküdtek szanaszét, és a Faun apjának a képét késsel össze-vissza szabdalták.

— Ez katasztrófa, már nem segíthetünk — szólalt meg Edmund.

— Mi ez? — hajolt le Peter. Egy kis papírlapot tartott a kezében, amit valaki odaszögezett a padlóra!

— Van valami írás rajta? — kérdezte izgatottan Susan.

— Azt hiszem, igen, de ebben a sötétben nem tudom elolvasni. Menjünk ki a világosra!

Kiléptek a barlang elé és Peter köré gyűlve hallgatták a levél tartalmát:

„E ház és a hozzá tartozó telek utolsó bérlője Mr. Tumnus, letartóztatás alatt áll. Várja Őfelsége Legfelső Bíróságának ítéletét. Felbujtotta Őfelsége ellenségeit, kémeket rejtegetett, Emberekkel barátkozott.

Narnia Királynője,
Lone Sziget császárnője stb.

Aláírás: Maugrim

A Titkos Rendőrség kapitánya
Éljen a Királynő!

A gyerekek egymásra néztek.

— Örökké emlékezni fogok erre a helyre — szólt Susan.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Ki ez a Királynő, Lu? — érdeklődött Peter. — Tudsz róla valamit?

— Nem igazi királynő. Egy borzalmas boszorkány, a neve: Fehér Boszorkány. Az erdő összes lakója gyűlöli. Varázslat alatt tartja az egész országot, ezért van itt mindig tél és sosincs karácsony. Susan lehalkította a hangját és suttogva mondta:

— Az jutott eszembe, hátha még nincs vége. Úgy értem, nem a legveszélytelenebb dolog továbbra is ittmaradni. Egyre hidegebb lesz, ennivalónk sincs. Menjünk haza!

— Nem tehetjük — fakadt ki Lucy indulatosan. — Hát nem látod? Ezek után nem mehetünk haza egyszerűen csak úgy. Az én bűnöm, hogy a szegény kis Faun bajba került. Elrejtett a boszorkány elől, megmutatta a hazafelé vezető utat. Ez volt az összefogás a Királynő ellenségeivel és barátkozás az Emberekkel. Muszáj kiszabadítanunk!

— Sokat tehetünk, ha még ennivalónk sincs! — jegyezte meg epésen Edmund.

— Fogd be a szád! — szólt rá Peter, aki még mindig nagyon haragudott rá. — Mit gondolsz, Susan?

— Sajnos Lucynak teljesen igaza van. Mégsem megyek egy lépést sem tovább. Bárcsak el se jöttünk volna! Vagy mégis tennünk kéne ezért a „hogishívják”-ért valamit?

— Én is így gondoltam — helyeselte Peter. — Csak egytől félek: nincs ennivalónk.

— Azt ajánlom, gyerünk vissza, vegyünk magunkhoz élelmet a kamrából. Bár nem biztos, hogy visszatalálunk ide. Tehát gyerünk!

— Gyerünk! — mondták a lányok egyszerre.

— Bárcsak tudnánk, hová csukták be azt a szegény ördögöt — sóhajtott fel Peter.

Csendben ácsorogtak. Azon törték a fejüket, mi lenne a legjobb megoldás. Lucy hirtelen felkiáltott:

— Ott egy foltos nyuszi. Ez az első állat, amit itt látok. Mit gondoltok, tudnak az állatok beszélni Narniában? Úgy néz ki, mintha akarna valamit mondani.

Lucy lehajolt a nyuszihoz és így szólt hozzá:

— Kérlek, mondd meg, hová vitték Tumnust, a Faunt!

Ahogy beszélt, egy lépést tett a nyuszi felé. Az azonnal elfutott, bár csak a következő fáig. Ott leült és úgy figyelte a gyerekeket, mintha mindent megértett volna az előbb. Újra közeledtek feléje, az megint elszaladt a következő fáig. Visszanézett rájuk. Csodálatos vörös bundája volt és csillogó szemei.

— Szerintem azt akarja, hogy kövessük.

— Szerintem is! — bólintott Susan. — Te mit gondolsz, Peter?

— Talán igazatok van. Próbáljuk meg követni.

A nyúlról megint úgy látszott, hogy mindent ért. Folytatta az ugrándozást az egyik fától a másikig. Mindig megfelelő távolságot tartott úgy, hogy azért könnyedén tudják követni. Egy völgybe vezette őket. Ahogy ugrabugrált előre, a hó itt is, ott is pergett a bokrokról. Nemsokára szétoszlottak a felhők és a téli nap beragyogta a tájat. A hó szikrázóan csillogott. Másfél órája mehettek már. A két lány haladt elől, mögöttük a fiúk. Edmund megszólalt:

— Ha nem lennél olyan ellenséges velem, tudnék érdekes dolgokat mesélni.

— Mit? — kérdezte egykedvűen Peter.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Pszt! Ne olyan hangosan! Ne ijesszük meg a lányokat. Tudod te egyáltalán, most mit csinálunk?

— Mit? — szólt visszafojtott hangon Peter.

— Egy olyan vezetőt követünk, akiről semmit sem tudunk. Honnan sejtjük, kinek az oldalán áll? Hátha kelepcébe csal.

— Hülyeség! Mégiscsak egy nyuszi. Minden történetben csak jót cselekszenek. Nem állhat rossz ügy mellett.

— De ha így van, akkor melyik az igazságos oldal? Honnan tudod, hogy a Faun jó, és a Királynő (vagyis a Boszorkány) rossz. Egyikről sem tudunk biztosat.

— A Faun mentette meg Lucyt — próbált ellenkezni Peter.

— Úgy adta be Lucynak. Honnan tudjuk, hogy tényleg így volt? És még egyet: hazatalálunk innen a messzeségből?

— Te jó ég? Ez ki is ment a fejemből!

— Még ennivalónk sincs! — zárta le a beszélgetést Edmund.

7. fejezet

Egy nap a hódokkal

Mialatt a két fiú halkán suttogott hátul, a két lány szó nélkül haladt a nyuszi után. Hirtelen megálltak, Susan felkiáltott: — Ó!

— A nyuszi — siránkozott Lucy. — A nyuszika. Eltűnt. Nem látom sehhol.

— Most aztán mit csináljunk? — sóhajtott Edmund és jelentőségteljes pillantást vetett Peterre: „Na, mit mondtam?”

— Nézzétek! — mutatott a bokrok közé Susan.

— Mit? — kérdezte Peter.

— Valami mocorog a bokorban, ott balra.

Izgatottan futottak oda.

— Még ott mozog — mutatott abba az irányba Susan. — Az előbb is ott volt. Mintha a fa mögé húzódná.

„Mi lehet az?” — tűnődött Lucy magában. Nem akarta, hogy a többiek lássák, mennyire fölzigatta a dolog.

— Bármi is az, szórakozik velünk. Valami olyan lehet, ami nem akar előttünk nyíltan mutatkozni.

— Gyerünk haza! — siránkozott Susan.

És most kimondatlanul is, mindegyikük azt érezte, amiről Edmund beszélt titokban Peternek az úton. Kétségbeesve álltak.

— Mi a csoda lehet ez? — tűnődött Lucy egyfolytában.

— Valamilyen állatnak kell lennie. Nézzétek! Gyorsan! Ott van!

Valóban, ebben a pillanatban tisztán látták az „illető” szőrös kis pofáját, arcán kicsi bajuszkáját Ezúttal nem húzta vissza azonnal a fejét. Sőt! Apró mancsát — mint egy emberi ujjat — a szájához emelte, csöndre intve a gyerekeket Mind újra eltűnt. Lélegzetvisszafojtva álltak a helyükön. Majd a különös kis élőlény ismét előbújt a sűrűből. Óvatosan körülnézett, mintha attól tartana, valaki meglátja. Huss! — intett a többiek felé, hogy kövessék befelé az erdőbe. Majd ismét eltűnt a szemük elől.

— Tudom, mi ez! — mondta Peter. — Egy hód. A mancsáról ismertem meg.

— Azt akarja, hogy kövessük és maradjunk csendben — „fordította” a többieknek Susan a hód mozdulatait.

— Tudom — hagyta rá Peter. — A kérdés nem ez, hanem: menjünk-e vele vagy sem? Mit gondolsz, Lucy?

— Olyan aranyos állat!

— Honnan tudod? — ellenkezett megint Edmund.

— Miért ne próbáljuk meg? Egyáltalán nem jobb itt ácsorogni és ebéd után sóvárogni — mondta Susan.

Ebben a pillanatban a hód újra fölbukkant, és sietésre intette őket.

— Gyerünk! A bátraké a szerencse — döntött Peter.

Szorosan együtt haladtak. Összetartottak, ha netán a hód ellenségnek bizonyul.

Így haladtak egymás mellett egyre beljebb az erdőbe. Most már jól láthatták a hódot, ahogy vezette őket Az kissé furcsán krakogó torokhangon szólt hozzájuk:

— Gyerünk tovább! Erre, erre! Itt nem vagyunk biztonságban.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekevény

Csak akkor kezdett igazán beszélni hozzájuk, amikor egy sötét helyre értek. A fák szorosan álltak egymás mellett, ágaik szinte összefonódtak. A talajt vastag tűjével és avarszőnyeg takarta Mintha élőlény még sohasem háborgatta volna ezt a vidéket Még hó sem hullott ide.

— Ádám fiai és Éva lányai vagytok? — szegezte nekik a kérdést a hód.

— Valami olyasfélék — felelte Peter.

— Pszt! Ne olyan hangosan. Még itt sem vagyunk teljes biztonságban.

— Miért? Kitől félsz? Csak mi vagyunk itt — csodálkozott Peter

— Itt vannak a fák! — mutatott körül a hód. — Mindig hallgatóznak Némelyik a barátunk, de vannak közöttük olyanok is, akik az Ó oldalán állnak. Elárulhatnak bennünket Neki. Tudjátok, kire gondolok? — bólintgatott szaporán.

— Ha éppen szóba hoztad a kémeket, honnan tudjuk, ki a barát, ki az ellenség?

— Ne haragudj a tapintatlanságunkért — vette át a szót Lucy —, de látod, idegenek vagyunk.

— Rendben van! Semmi baj! — helyeselt a hód — Itt a bizonyítékom.

— És felmutatott egy fehér valamit a gyerekek felé. Meglepetten nézték. Lucy felkiáltott:

— Hát persze! A zsebkendőm, amit szegény Tumnusnak adtam!

— Így van! — mondta a hód — Szegény barátom még a letartóztatása előtt megérezte a bajt. Átadta nekem a zsebkendőt azzal, hogyha bármi történne vele, találkozzam veletek és vigyelek el... — itt lehalkult a hangja és csak bólogatott. Közelebb hívta őket magához. Olyan szorosan fogták közre, amennyire csak tudták Leheletük egymás arcát súrolta. A hód alig hallhatóan suttozta: — Aslan már úton van, talán már meg is érkezett.

Ekkor különös dolog történt A gyerekek sem tudtak többet Aslanról, mint amit ti tudtok róla. Mégis, a hód szavai különböző hatást keltettek bennük. Talán ti is voltatok már úgy, hogy valakinek a szavai különösen hatottak rátok — félelmesnek vagy rejtelmesnek tűntek, netán kellemes, bizsergető érzést váltottak ki. Mintha erre vártatok volna hosszú idő óta Most is hasonló történt Az Aslan név hallatára a gyerekek úgy figyeltek, mint akik felfogták, mit rejt magába ez a név. Edmund valami borzalmasat sejtett. Peter kalandot és fontos eseményeket Susan csodálatos muzsikát vélt hallani. Lucy tele volt olyan érzésekkel, mint amikor egy reggel felébredünk és eszünkbe jut, hogy a mai nappal kezdődik a régen várt nyári szünet.

— És mi van Tumnussal? Hol van? — faggatta őt Lucy.

— Pszt! Ne itt! — suttozta a hód — Olyan helyre vezetlek bennetek, ahol enni és beszélgetni lehet.

Csak Edmund gyanakodott még mindig. A többiek fellelegeztek. Bár Edmund is kissé megbékélt az evés szó hallatára. Egyre gyorsabb tempóban követték új barátjukat aki elhagyatott helyeken át kalauzolta a csoportot Az erdő legsötétebb részén meneteltek kb. egy órát. Nagyon fáradtak és éhesek voltak már. Az út váratlanul meredeken lefelé vezetett. A fák ritkulni kezdtek Pár perc múlva újra a szabad ég alatt voltak. A nap még mindig sütött. Gyönyörű látvány tárult eléjük. Egy meredek, szűk völgy szélén álltak, lent a mélyben, ahol hosszú csíkban folyó kanyargott. Keskeny palló vezetett át rajta. Arról tudtak, hogy a

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

hódok gátakat, emelkedőket szoktak építeni maguknak. Biztosra vették, hogy ez is egy hód műve lehet (vagyis a barátjuké). A hód szerénykedő arckifejezést öltött — olyat, mint amikor vendégségben vagyunk vagy egy barátunk könyvét olvassuk.

A többiek nevében is szólt Susan, mikor a következő, udvarias szavakat mondta:

— Ez egy valóságos remekmű!

Ez alkalommal a hód nem mondta Pssst! Hanem:

— Ugyan, szóra sem érdemes! Még nincs is készen!

A folyót vastag, zöldes színű jégpáncél borította. A gát alatt, a mélyben rengeteg jégdarab torlódott össze, a folyó sodrása széles vágásokat hagyott rajta. Ott, ahol a folyó átjutott a gáton, a jég szikrázóan csillogott, mintha virágok, levelek lennének rajta cukorból formázva. Középen, a gát tetején aranyos kis házikó körvonalai rajzolódtak ki. Mintha egy nagy méhkast borítottak volna le, aminek a tetejét kifúrták. Mint később kiderült a füst azon szállt kifelé. Ha ti megpillantottátok volna, pláne éhesen, rögtön a főzésre, a konyhára gondoltatok volna. Hasonlóan éreztek a gyerekek is, de Edmund egyebet is észrevett. Kissé lejjebb egy másik folyómeder is látszott, sokkal kisebb ennél. Lefelé folyt, egy újabb völgybe. Ott egy torkolatban találkoztak. Edmund fölnézett. Távolabb, a völgy fölött jól látszott két alacsonyabb hegycsúcs. Biztos volt benne, hogy ott kell lennie annak a kastélynak, amiről a Fehér Boszorkány beszélt. Úgy számította, két kilométerre lehet tőle. Rögtön eszébe jutott a csodatorta, a beígért királyság. „Kíváncsi lennék, mit szólna hozzá Peter” — kuncogott magában. Szörnyűséges gondolatok kavargtak az agyában.

— Megérkeztünk! — állította meg a csapatot a hód. — Úgy látszik, a feleségem már várt minket. Mutatom az utat! Vigyázzatok, el ne csúsztatok!

A gát teteje elég széles volt. Kényelmesen tudtak haladni rajta. Természetesen nem embereknek készült. Hó borított mindent. A befagyott folyó egyik része sima volt, a másik fele veszélyesen meredek.

Libasorban haladtak a hód után a folyó közepén fölfelé, majd lefelé. Kb. középtájt állott a kis házikó.

— Itt vagyok! Rájuk találtam! — kiabálta már az ajtóból a hód.

Beléptek Lucy fülét valami zakatolásféle ütötte meg. Az egyik sarokban egy kedves öreg hód néni ült, a szájában cernát tartott. Elmélyülten dolgozott a varrógépén. Ez adta azt a furcsa zajt. Ahogy meglátta őket rögtön fölállt és eléjük jött.

— Végre megjöttetek! — kiáltott fel nagy örömmel, összecsapva a mancsait — Hál' Istennek! Azt hittem, sosem érem meg ezt a napot. A krumpli már fő, a teaforzó sistereg, sőt még hal is akad majd, ugye, férjuram?

— Hát persze! — bólintott a hód papa. Ki is ment Peterrel a szobából, hogy halat fogjon a vacsorához.

Odagyalogoltak ahhoz a lékhez, amit ő vágott a folyó jégébe. Ide járt ki mindennap a hálójával. Most

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

vödörrel is vittek Kényelmesen letelepedtek a lyuk szélére, mintha nyári meleg lenne, és figyelmesen nézték a vizet. Hirtelen a hód belecsapott a mancsával, és mielőtt Peter egy szót is szólhatott volna — kiemelt egy szép pisztrángot Addig ismételte ezt a fogást, amíg elegendő mennyiség gyűlt össze a vacsorához.

Ezalatt a lányok a hód mama körül sündörögtek. Készítették a teát, megterítették az asztalt, felszeletelték a kenyeret, szétrakták a tányérokat Középre került a sörrel teli kancsó, a házigazda itala. A sör egy kimustrált ágyúcsőből került elő, ami a szoba egyik sarkában állt Végül a serpenyőt tették fel, amiben a halat sütötték.

Lucynak nagyon tetszett a hódék lakása, bár kissé különbözött Tumnus szobájától. Könyvek, képek sehol, ágyak helyett hevenyészett összetákolt fekvőhelyek voltak a falhoz erősítve. Sonkák, hagymafüzérek lógtak a mennyezetről. Máshol gumicsónakok, esőköpenyek, fejszék, sövényvágók, ásók és vakolókanalak tornyosultak egymáson. A másik oldalon építkezéshez szükséges egyéb eszközök, horgászfelszerelés hálóval, zsákok tornyosultak. Még az asztalterítő sem volt a legfinomabb, inkább vastag, durva vászon. A tea főző fütyülni kezdett, Peter és a hód papa hozták a halakat. Időközben megtisztították, kibelegzték. Elképzelték, milyen ínycsiklandó illat terjenghetett a kicsi helyiségben, ahogy a halat sütötték. A gyerekek egyre éhesebbek lettek, alig várták, hogy leülhessenek enni.

— Mindjárt kész! — nyugtatta őket hód papa. Susan megpucolta a krumplit és egy lábasban feltette a tűzhelyre. Lucy közben hód mamával panírozta a halszeleteket. Mindenki odahúzta a székét az asztalhoz (háromlábú székek voltak, kivéve hód mama varrószekét); készülődtek az evéshez. Egy bögre friss tej állt mindenki tányérja mellett (hód papa sörözött), valamint nagy darab sárga vaj az asztal közepén. Mindenki annyit vehetett belőle a krumplihoz, amennyit akart. Úgy érezték (magam is), hogy akkor legízesebb a hal, ha fél órával sütés előtt még vígan ficáncol a vízben és éppen az evéshez sül ki. Mikor végeztek a

vacsorával, hód mama váratlanul még finom lekváros süteménnyel is meglepte őket. Forrón szedte ki a sütőből és tette az asztalra. Éppen akkor lett kész a tea is. Így együtt élvezhették az enni- és innivalót. Mikor befejezték a vacsorát, a székeket visszatették a helyükre. Hátukat a falhoz támasztva kényelembe helyezkedtek.

— És most... — szólt hód papa jelentőségteljesen, miközben eltolta magától az üres söröskancsót és teázni kezdett. — Egy percet legyetek türelemmel, míg megtömöm a pipámat... aztán rátérek a lényegre. Megint havazik — tűnődött el, ahogy kipillantott az ablakon. — így a

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény
legjobb, mert nem jöhet váratlan látogató. Ha mégis utánatok akarna
jönni valaki, nyomunkat úgyis elfödte már a hó.

8. fejezet

Ebéd utáni események

— Kérlek, most már mondd el, mi történt Tumnussal — kérlelte hód papát Lucy.

— Ó, ez nagyon szomorú eset — rázta fejét az öreg.

— Egészen biztos, hogy a rendőrség vitte el. Egy olyan madártól tudom, aki látta őket.

— De hová vitték? — aggódott Lucy.

— Nos, annyit tudok, hogy északnak tartottak, mikor utoljára látták őket. És ennyi épp elég.

— Nekünk nem! — szólt közbe Susan.

Hód papa szomorúan csóválta a fejét.

— Attól tartok, az Ő házába vitték

— Mit csinálnak ott vele? — kérdezte izgatottan Lucy.

— Hát — folytatta a hód — nem lehet pontosan tudni. — Sokan mentek már oda, de még senkinek sem sikerült visszatérnie. Kővé váltak. Úgy mondják, ott mindenütt szobrok állnak, udvaron, lépcsőkön, kertben. Emberek, akiket Ő változtatott kővé (a hangja egészen suttgóvává változott).

— Mégis, muszáj valamit tennünk, hogy segítsünk rajta. Ez így túlságosan szörnyű és mindez az én hibámból történt — siránkozott Lucy.

— Semmi kétség, ha tudnál, biztosan segítenél — felelte szeretettel hód mama. — De semmi esély arra, hogy bejuss abba a házba az Ő akarata ellenére. Nem térnél vissza élve.

— Nem tudnánk kisütni közösen valamit? — ajánlotta Peter. — Arra gondoltam, felöltözhetnénk valaminek, például koldusnak, vagy figyelniük, mikor megy el, vagy valami hasonlót. Lennie kell valamilyen megoldásnak. Ez a Faun megmentette a testvérem életét. Nem engedhetjük, hogy olyan szörnyű sorsra jusson.

— Ez így nem jó, fiam — ellenkezett az öreg hód. — Az emberek nem segíthetnek. De most, hogy Aslan már úton van...

— Tényleg! Mesélj valamit Aslanról! — kérlelték a lányok.

Újra az a kellemes, bizsergető érzés kerítette őket hatalmába, mint az Aslan név legelső hallatán. — Ki ez az Aslan valójában?

— Aslan? Hogyhogy nem tudjátok? Ő az igazi király. Az egész erdő ura, még sincs gyakran itt. Már nagyapám, apám sem ismerték. Annyit mégis tudunk, hogy egyszer eljön. Most pedig itt van! Narniában. A Fehér Boszorkány uralmának befellegzett. Ő az (nem ti), aki segíteni tud a Faunak.

— Őt nem fogja kővé változtatni? — kérdezte Edmund.

— Ó, drága gyermekem, milyen butaságot kérdezel! — nevetett a hód. — Őt kővé változtatni! Ha, ha, ha! Legföljebb Ő fog négykézláb állni előtte, ha egyáltalán tud. Aslan visszaállítja a régi törvényeket, jogokat, ahogy írva van a régi versben:

*A rossz jóra fordul, ha Aslan visszatér,
Az ő hangjára a bánat megszűnik.
Ha fogait csattogtatja, a tél megfutamodik,
Ha mancsait összezsapja, a tavasz közeleg.*

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Te tudod, hogy találkozol Vele. És mi? — kérdezte Susan.

— Dehát azért hoztalak ide benneteket! Oda vezetlek majd, ahol Aslannal találkozhattok

— Ő ember? — faggatta tovább Lucy.

— Aslan ember! — kiáltott fel csodálkozásában az öreg. — Természetesen nem. Ő az erdő ura és az egész világ urának a leszármazottja. Nem tudod, ki a vadállatok királya? Aslan oroszlán — a legnagyobb az élők között

— Ő — ámuldozott Susan —, azt hittem, ember. Nem veszélyes? Bevallom, hogy nagyon félnék, ha oroszlánnal futnék össze valahol.

— Pedig az lesz, és semmitől se félj! Ha lenne valaki, aki nem remegő térdekkkel közelítene Aslanhoz, az vagy nagyon bátor, vagy egyszerűen bolond lenne.

— Hát akkor nem veszélyes? — kérdezte Lucy.

— Veszélyes? Hát nem hallottátok, amit hód mama az előbb mondott? Ki beszélt itt veszélyességről? Hát persze, nem szelíd. De jószágos, ő a király, ahogy mondtam.

— Nagyon kíváncsi vagyok rá, habár félni fogok, ha látom — vallotta be férfiasan Peter.

— Semmi baj, fiú — bátorította a hód papa. Mancsait erőteljesen az asztallapra nyomta. Felemelt hangon folytatta:

— Most pedig látni fogjátok őt. Parancsot kaptam, hogy holnap — ha nektek is megfelel — a Kőtáblánál találkozhattok vele.

— Az merre van? — érdeklődött Lucy.

— Majd megmutatom. Lent a folyó mentén, messzire innen. Elvezetlek oda benneteket.

— Vajon mi lehet szegény Tumnussal? — aggodalmaskodott újra Lucy.

— A legjobb megoldás a megmentésére, ha Aslannal beszéltek. Ha ő velünk tart, elkezdhetjük a tennivalókat. Ez nem azt jelenti, hogy rátok nincs szükség. Ahogy egy másik régi vers mondja:

*Amikor Ádám fiának alakja
a Cair Paravelen tündökölt,
Az ördög idejének vége szakad.*

Tehát a sanyarú időknek nemsokára vége, hogy ő és ti megérkeztetek. Már régen tudjuk, hogy közeledik, olyan régen, hogy senki sem emlékszik, ki mondta először. A ti érkezéseteket nem tudta előre megjósolni senki.

— Van valami, amit nem értek, papa — szólt Peter. — Vagyis a boszorkány nem ember, hanem micsoda?

— Azt szeretné, ha azt hinnénk, ezért követeli magának az uralkodás jogát — magyarázta a hód. — De ő nem Éva leszármazottja. Az édesanyja sem emberféle volt, az apja pedig óriás (itt hód mama nagyokat bólogatott). Nincs egy cseppnyi emberi vér sem az ereiben.

— Ezért olyan kiállhatatlan mindenkire — szólt közbe hód mama.

— Így van — folytatta az öreg. — Az embereket kétfelé oszthatjuk jó és rossz tulajdonságaik alapján (a jelenlevők kivételek). De a nem emberekre ez így nem igaz.

— Ismerek jószágos törpéket — vitatkozott hód mama.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Én is éppen ezt akartam mondani. Mégis nagyon kevésbé hasonlítanak az emberekhez. Fogadjátok meg a tanácsomat: ha valaki olyannal találkoztok, aki emberivé kezd válni, de még nem az, vagy emberi volt, de már nem az, vagy emberinek kell lennie, de nem az — tartsátok rajta a szemeteket, a fegyver pedig legyen kéznél. Ezért kutatja állandóan az emberi élőlényeket a boszorkány Narniában. Régóta vadászik rátok, s ha tudná, hogy négyen vagytok, még kegyetlenebb lenne.

— Hogyan védekezhetünk? — kérdezte Peter ijedten.

— Létezik egy jóslat — folytatta a hód. — Lent Cair Paravelnél, ahol a folyó ered, áll egy kastély. Ott lenne az ország fővárosa, ha minden az eredeti törvények szerint lenne. Ott vannak a trónszékek, amelyekben Ádám és Éva leszármazottjainak kellene uralkodniuk. Ha ez bekövetkezne, ez a Fehér Boszorkány életének és uralkodásának végét jelentené. Ezért kell nagyon elővigyázatosnak lennünk, ha a találkozásra megyünk. Mihelyst megtudja, hogy itt vagytok, az életetek egy fabatkát sem ér többé.

A három gyerek lélegzetvisszafojtva hallgatta a súlyos szavakat. Semmi egyébire nem figyeltek. A beállott csöndben valamelyik halkán megjegyezte: — Hol van Edmund?

Döbrent csend következett. Majd egymás szavába vágva kiabálták:

— Ki látta utoljára? Mikor tűnt el? Kiment volna? — Kitódultak az ajtón és keresni kezdték.

A hó már vastagon borított mindent, szakadatlanul esett. A tó zöld jégpáncélja is eltűnt a hótakaró alatt. A kis házból a töltést sem látták. Bokáig besüllyedtek a hóba, ahogy körbe-körbe szaladgáltak és kiáltották:

— Ed! Ed!

Addig kiabáltak, míg berekedt a torkuk. Úgy tűnt, mintha a hóesés visszafojtaná a hangjukat; még a visszhang sem válaszolt.

— Milyen borzalmas! Minek is jöttünk el otthonról! — siránkozott Susan.

— Mit tegyünk, hód papa? — fordult segítségért Peter.

— Mit? Azonnal el kell innen tűnnünk. Egy percig sem maradhatunk itt — mondta hód papa, miközben a hócsizmájával bíbelődött. — Hárman vagyunk, háromfelé menjünk. Aki megtalálja, visszahozza.

— Gondolod, hogy így kellene? — kérdezte a hód szemernyi gúnyval a hangjában.

— Természetesen valamelyikünk megtalálja Edmundot — csattant fel Peter.

— Pedig reménytelen őt keresnetek.

— Hogyhogy? — kérdezte értetlenül Susan. — Nem juthatott még messzire. Meg kell találnunk. Miért mondod, hogy reménytelen?

— Azért, mert tudom, hová ment.

Ezen nagyon elcsodálóztak.

— Hát nem értitek? — folytatta az öreg. — Óhosszá ment, a Fehér Boszorkányhoz. Elárult bennünket.

— Nem tehetett ilyet! — sopánkodott Susan.

— Neem? — nézett rájuk szigorúan a hód. A gyerekekben benragadt a szó. Érezték, hogy hiába ellenkeznének, Edmund valóban megtette velük ezt a szörnyűséget.

— Honnan tudná az utat? — hitetlenkedett még mindig Peter.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Volt már ebben az országban? — faggatta őket a hód. — És egyedül volt?

— Igen, én tudom, hogy járt itt — suttogta alig hallhatóan Lucy.

— Elmesélte, mit csinált, kikkel találkozott?

— Nem, egyáltalán nem.

— Jól jegyezzétek meg, amit mondok: ezek szerint találkozott a Fehér Boszorkánnyal és az ő oldalára állt. Biztosan megmutatta neki, hol van a kastélya. Az előbb nem akartam említeni (mégiscsak a testvéretek), hogy amikor először megpillantottam Edmundot, azt mondtam magamban: Áruló! Úgy nézett ki, mint aki már találkozott a boszorkánnyal és evett az ételéből. Ti is meg tudnátok állapítani az illetet, ha régóta élnétek Narniában. Valami van a szemében.

— Akkor is — szólt Peter határozott hangon — meg kell találunk. Mégiscsak a testvérünk, még ha véletlenül rossz dologba keveredett is. Gyerek még.

— Elmenni a boszorkány házába? Nem értitek, hogy az egyetlen menekvés számára és számotokra, hogyha messze ívben elkerülitek őket?

— Hogy érted ezt? — kérdezte Lucy.

— Nos, Ő mind a négyeteket akarja. Állandóan a négy trónt látja maga előtt Cair Paravel kastélyában. Ha odavetődnétek, első dolga lenne négy újabb szoborral gazdagítani a gyűjteményét. Megszólalni sem lenne időtök így Edmundot addig tartja életben, amíg meg nem kaparint benneteket is. Túsznak fogja őt használni, hogy elkapja a másik hármat.

— Hát senki sem tud rajtunk segíteni? — siránkozott kétségbeesve Lucy.

— Egyedül Aslan. Azonnal indulnunk kell, hogy találkozzunk vele. Ő most az egyetlen reményünk.

— Fontos lenne pontosan emlékeznünk, mikor szökhetett ki innen. Sok függ attól, mennyit hallott a beszélgetésünkből. Például szóba hoztuk-e Aslant, mielőtt eltűnt? Ha nem, az jó, mert így nem tud beszámolni arról, hogy Aslan már Narniában van és hogy találkozni akarunk vele.

— Nem emlékszem, hogy ekkor még itt lett volna — kezdte Peter, de Lucy közbevágott.

— De itt volt. Nem emlékeztek, hogy azt kérdezte: kővé tudja-e változtatni a boszorkány Aslant?

— Tényleg! Úristen! A lényegét tudja.

— Egyre rosszabb — szólt halkan a hód — és még nincs vége. Vajon itt volt-e, amikor elárultam, hogy a Kőtáblánál találkozunk Aslannal?

Senki sem emlékezett pontosan.

— Mert ha itt volt, akkor arrafelé megy, amerre nekünk kell, így ha előbb odaér, elvághatják az utunkat mielőtt Aslannal találkoznánk.

— Szerintem nem ez lesz neki a legfontosabb. Inkább elmondja, hogy itt együtt vagyunk. Még ezen az éjen elfognak bennünket. Ha fél órája lehet távol Edmund, kb. 20 perc múlva itt is lehetnek — fejezte be hód mama.

— Igazad van, mama — helyeselt hód papa —, nagyon gyorsan el kell tűnnünk innen. Egy percet sem veszíthetünk.

9. fejezet

A boszorkány palotájában

Biztosan furdalja az oldalakat a kíváncsiság, mi történhetett Edmuddal.

A többiekkel együtt megette vacsoráját, bár nem lelte benne igazán örömét. Egész este a csodatortán járt az esze. Tudjátok ti is, hogy egy valóságos étel sosem lehet olyan finom, mint egy régi, jóízű emléke. Hallgatta a beszélgetést, ami megint csak nem nyerte el a tetszését. Úgy érezte, a többiek kirekesztik maguk közül, átnéznek rajta. (Egyáltalán nem így volt, mégis ezt hitte.) Addig figyelt, amíg hód papa elárulta a titkos találkozást Aslannal. Jól megjegyezte a helyszínt is. Ekkor lassan felállt és a mellette lévő ajtó függönye mögé rejtőzött. Aslan neve különös és félelmetes érzésekkel töltötte el. (Ellentétben a többiekkel, akiket ellenkező érzések kerítettek hatalmukba.) Amikor hód papa a verset idézte, Edmund lenyomta az ajtó kilincsét. Mikor a boszorkány származásáról folyt a szó, Edmund kisurrant a szabadba, ügyelve arra, hogy az ajtócsukódást ne vegyék észre.

Ne higgyétek, hogy Edmund annyira megátalkodott volt, hogy mindenáron el akarta árulni testvéreit. A csodatortát és a királyságot kívánta ellenállhatatlanul. A Petertől elszenvedett megaláztatását is viszonzni akarta. Emlékezett, hogy a királynő testvéreinek is ígért rangokat és nem jó szemmel nézné, ha túlságosan jószívű lenne hozzájuk: pl. nekik adná a legmagasabb rangokat. Remélte, hogy a királynő nem lehet annyira elvetemült, mint ahogyan a többiektől hallotta. Ekképp okoskodott magában. — „Ők mindannyian az ellenségei, azért beszélnek úgy róla. A fele sem igaz. Olyan kedves volt hozzám, sokkal kedvesebb, mint a saját testvéreim. Biztosan igazságos királynő. Sokkal rokonszenvesebb, mint az a szörnyű Aslan!”

Saját magát próbálta meggyőzni arról, hogy helyes úton jár. Mégsem elégítette ki tökéletesen ez a magyarázat, mert a szíve mélyén érezte, hogy a Fehér Boszorkány valójában rossz és kegyetlen.

Az első kellemetlenség, amit bőrén is érzett, hogy ottfeljtette a kabátját. Visszamenni nem lehetett. A világosság utolsó foszlányai is eltűntek az égboltról, hiszen három órakor ültek le ebédelni és téli napokon hamar sötétedik. Ezen sokáig nem rágódhatott, cselekednie kellett. Felhajtotta a gallérját és keresni kezdte az utat. A befagyott folyó nem volt csúszós, mert mindenütt vastag hótakaró fődte. A helyzete rosszabbra fordult, ahogy távolodott a háztól. Minden pillanatban sötétebb lett, hópelyhek kavargtak előtte.

Alig látott egy-két métert előre. Még rendes út sem volt. A puha, mély hóban inkább csúszkált, mint lépkedett. Hóbuckákba botlott, befagyott tócsákon bukdácsolt, kidőlt fatörzseket kerülgetett. Sarkait megvetette a partoldalban, úgy próbálta megakadályozni, hogy lecsússzon a meredeken. Mindene átnedvesedett, összehorzsolta magát és fázott. A csönd és a magány elviselhetetlenné vált. Biztos vagyok benne, hogy már régen feladta volna az egész tervet és visszament volna a testvéreihez, ha nem hergeli magát állandóan: — Ha Narnia királya leszek, első dolgom, hogy jó utakat építtetek. Így tovább, a királyság kellemes érzésében ringatta magát, ami elfeledtette vele a pillanatnyi nehézségeket. Folyton a szerencsés jövődőről, az uralkodásról

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

álmodozott: — Mennyi autóm lesz! Sok mozit, vasútvonalat csináltatok mindenfelé. Új törvényeket hozok a hódok és a többi négy lábú ellen."

Éppen az járt a fejében, hogyan büntesse Petert, amikor az idő hirtelen megváltozott. A havazás elállt. A szél feltámadt, csontfagyasztó hideget hozott. A felhők is eltűntek az égről, előbújt a hold. Bevilágította a havas tájat. Szinte nappali világosság lett. Csupán a fák és bokrok hosszan elnyújtott árnyai zavarták a táj képét

Ed sose találta volna meg az utat, ha a hold fénye nem segíti. Elérkezett a másik folyóhoz (ahol először találkoztak a hóddal). Ez inkább patak volt, sebes folyású, ahogy lefelé zúgott a völgybe. Edmund követte a folyását. A lejtő azonban sokkal sziklásabbnak és meredekebbnek bizonyult, mint gondolta. Sűrűn benőtték a bokrok, a sötétben még a terepet sem tudta belátni. Kénytelen volt egészen közel hajolni, hogy az utat nehogy szem elől tévessze. Ruhája átnedvesedett, ahogy a bokrokat súrolta, így haladt előre nagy keservesen, és egyre növekvő haraggal gondolt Peterre, mintha mindezt az ő hibájából kellene elszenvednie. Végül simább terepre jutott, ahol a völgy kiszélesedett. Távolabb, a folyó túlsó oldalán magasodott a két hegy, közrefogva a Fehér Boszorkány palotáját. A hold csodálatos fényességgel világított. A kastély hatalmas várnak tetszett az esti fényben. Mindenütt apró, tűhegyes tornyocskák magasodtak rajta. Árnyékuk ijesztő rémként nyúlt el a havas tájon. Edmundot reszkető félelem fogta el. Késő volt visszafordulni. Átkelt a befagyott folyón, akadálytalanul haladt a kastély felé. Teljes csend honolt mindenütt. Még saját lépteit sem hallotta. Egyre közelebb ment már a sarokbástyát kerülgette. Toronyról toronyra haladt hogy ráleljen a bejáratra. Jobbra megkerülve az épületet végre megtalálta az ajtót. A bejárat egy hatalmas, boltíves vasajtó volt, ami hívogatóan tárva-nyitva állt. Óvatosan odalopózott és belesett az udvarba. A látványtól a szívverése elállt. A bejárat mellett, a holdfényben egy ugrásra kész oroszlán körvonalai bontakoztak ki. Edmund térdei remegni kezdtek, lábai földre gyökereztek. Olyan sokáig állt így mozdulatlanul, hogy a fogai vacogni kezdtek a hidegtől. Nem tudta, meddig tartott ez az állapot, de keserves óráknak tűnt. Lassanként azon kezdett morfondírozni, vajon miért áll olyan nyugodtan az az oroszlán. Egy centit sem mozdult, mióta először megpillantotta. Most beljebb merészkedett egy lépéssel, a boltív árnyékába húzódva. Észrevette, hogy az oroszlán olyanformán ágaskodik, hogy őt nem láthatja. (Habár a fejét megfordíthatja? — gondolta Edmund.) Valami másra is felfigyelt: egy kis törpére, aki csupán néhány lépésre állt tőle. „Aha! — ha az oroszlán ugrani készül a törpére, el tudok menekülni." Azonban sem az egyik, sem a másik nem mozdult. Hirtelen eszébe villant, mit hallott a többiektől: a kővé változtatott ellenségekről. „Talán ez csak egy kőoroszlán?" — töprengett magában. Tüzetesen megvizsgálta. Hát uramisten, a fejét és a fölemelt mancsait vastag hó borította! — „De buta vagyok! Hát persze hogy szobor! — örvendezett megkönnyebbülten. — Egy élőlény sem hagyná, hogy hó lepje el".

Lassan közelített az oroszlán felé, bár a szíve még mindig zakatolt. Nem volt mersze megérinteni, várt egy kicsit. Hirtelen elhatározással megfogta, majd azonnal vissza is kapta a kezét. A kő hidegét érezte. — „Nahát, egy kőszobortól félttem ennyire!"

Az oroszlán olyan hatalmas volt, hogy mellé húzódva Edmund nem érezte annyira az éjszaka dermedt hidegét.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Egy jó ötlet jutott az eszébe: — Talán ez az az Aslan nevű oroszlán, akiről annyit beszéltek. Tehát elfogatta és kővé varázsolta őt a királynő. Hát ez lett a nagy tervekből! Ah! Ki a fene fél Aslantól?

Ahogy így kárörvendezett magában, valami buta és gyerekes dolgot művelt: elővett egy rövid, agyonfaragott ceruzát a zsebéből és szakállt meg szemüveget rajzolt az oroszlán arcára. Közben hangosan csúfolta: Tessék! Bolond, öreg Aslan! Hogy tetszik kőoroszlánnak lenni? Ugye kitűnően érzed magad?

A firkálások ellenére az oroszlán így is annyira félelmetesnek, fenségesnek és szomorúnak tűnt a holdfényben, hogy Edmund nem szórakozott szívből a tréfáján. Jobbra fordult és elindult az udvaron át. Amint keresztülsétált rajta, körös-körül kőszobrokat fedezett fel. Úgy álltak, mint a sakkfigurák, mikor a játékosok még a játszma felénél tartanak. Voltak ott szatírok, farkasok, medvék, rókák, macskák. Mint szépen kidolgozott, megmunkált női szobrok, úgy sorakoztak a kővé változott fák egymás mellett. Messzebb egy kentaur, szárnyas ló, meg egy hosszúkás, hajlékony alak látszott. Edmund sárkánynak vélte. Kővöltük ellenére annyira életszerűnek mutatkoztak az éles holdfényben, hogy hátborzongató érzés volt átmenni közöttük az udvaron. Edmundtól jobbra egy hatalmas, szinte toronymagasságú emberi alak magasodott. Arcán vad kifejezés ült, bozontos szakállal, jobb kezében hosszú botot tartott. Edmund tudta, hogy nem élő ember, hanem kőszobor, mégis félt arra menni.

Messzebb, az udvar végén homályosan rajzolódott ki a bejárati ajtó. Edmund akadály nélkül odaért. Onnan kőlépcsők vezettek felfelé egy újabb ajtóhoz. Fölment. A küszöbön hatalmas testű farkas nyújtózkodott, fejét állára hajtva.

— Nyugalom, csak semmi félelem! Úgyis kőből van, nem támadhat meg — nyugtatta magát halkán.

Éppen átlépni szándékozott rajta, mikor a hatalmas állat felemelkedett a négy lábára és száját óriásira tárva elordította magát.

— Ki van itt? Ki jár itt? Ne mozdulj! Ki vagy?

Edmund egész testében remegni kezdett. Alig bírta megszólalni.

— Nevem Edmund, Ádám leszármazottja vagyok. Nemrégem találok őfelségével az erdőben. Hírt hoztam a testvéreimről, akik itt vannak Narniában, még hozzá nem messze, a hódéknál. Tudom, őfelsége kíváncsi rájuk.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Jelentem — bólintott a farkas. — Ha kedves az életed, el ne mozdulj innen!

Ezzel eltűnt a házban.

Edmund csendben állt és várt. Ujjai megmerevedtek a hidegtől, szíve vadul vert. Kis idő múlva megjelent őfelsége Titkosrendőrségének főnöke, Maugrim (mert ő volt az), a szürke farkas. Már útközben kiabálta:

— Bejöhetsz! Vedd kitüntetésnek, vagy inkább szerencsének, hogy őfelsége fogad.

Edmund nagyon óvatosan lépkedett, nehogy véletlenül a farkas mancsaira taposson.

Homályos, óriási oszlopos terembe értek, ami szintén szobrokkal volt telezsúfolva. A mellette lévő ajtónál állt egy aprócska, szomorú arcú faun. Edmundnak eszébe jutott Lucy kis barátja. A teremben egyetlen, sápadt fényű lámpa világított: közvetlenül alatta foglalt helyet a Fehér Boszorkány.

— Itt vagyok, fenség — hadarta idegesen Edmund.

— Hogyhogy egyedül jöttél? — rikácsolt szörnyű hangján a boszorkány. — Nem megmondtam neked, hogy ne merészelj egyedül a szemem elé kerülni?

— Bocsánat, fenség, én mindent elkövettem. Itt vannak nem messze. A gát tetején, a hódoknál tartózkodnak.

A boszorkány szája gúnyos mosolyra húzódott.

— Nincs egyéb mondanivalód?

— Nincs, fenség — hajtotta le a fejét büntudattal Edmund.

Hogy mentse a helyzetét, sietve mesélni kezdte, amit a hódoknál hallott:

— Micsoda? Aslan? — ugrott fel helyéről a királynő. — Ez igaz? Ha most hazudtál...

— Bocsánat, fenség, csak azt ismétlem, amit hallottam — hebegte.

A királynő nem volt hajlandó tovább Edmundra vesztegetni az idejét. Tapsolt egyet. Az a törpe lépett be, akiben Edmund felismerte a királynő inasát.

— Fogass be — dörgött a parancs —, de a csöngőket ne tedd fel a lovakra!

10. fejezet

A varázslat megtörik

Most visszakanyarodunk a hódokhoz és a gyerekekhez. Amikor a hód papa figyelmeztette a többieket („Nincs veszteni való időnk”), mindenki eszeveszetten a kabátjába kezdte gyömöszölni magát, kivéve hód mamát, ő előszedett egy zsákot, feltette az asztalra.

— Most pedig pakolok nektek egy kis sonkát, egy csomag teát, cukrot, gyufát. Hozok pár darab cipót is a konyhaszekrényből.

— Mi a csudát tetszik csinálni? — csodálkozott Susan.

— Mindenkinek rakok be kenyeret is, kedvesem — válaszolta nyugodt hangon. Hogy képzeled, hogy nekivágunk ilyen hosszú útnak, ennivaló nélkül, hm?

— De nincs időnk — sopánkodott kétségbeesve Susan, miközben buzgón gombolta a kabátját. — Bármelyik percben itt lehetnek.

— Ez az én véleményem is — helyeselt hód papa. — Megértelek benneteket. Mégis, gondolkozzatok! Negyedóránál előbb nem törhetnek ránk.

— Az előbb még azon igyekeztünk, hogy minél nagyobb előnyre tegyünk szert, nem? Előbb kell a kőtáblához érünk!

— Ne feledkezzetek meg Edmunderől! Mihelyst a királynő látja, hogy elindultunk, teljes sebességgel röpül utánunk.

— Valóban így fog tenni. De bármit csinálunk, akkor sem érhetünk oda előbb, mert ő hintón megy, mi meg gyalog.

— Akkor semmi reményünk sincs? — fakadt ki lehangoltan Susan.

— Nincs minden veszve, drága gyermekeim — nyugtatta őket hód mama. — Vegyél csak ki néhány zsebkendőt a fiókból! Természetesen, van reményünk. Megelőzni ugyan nem tudjuk, de a hóban nyomtalanul tudunk haladni, így nem tudja, merre járunk, tehát akadálytalanul célhoz érhetünk.

— Elég hihetően hangzik — mondta hód papa. — Most már tényleg induljunk.

— Legalább te maradj nyugodt, drágám — intette a felesége. — Ilyen helyzetben az ér a legtöbbit. Itt van négy cipó, a legkisebb a legfiatalabbé — nyújtotta feléjük hód mama.

— Jaj, gyerünk már — siránkozott Lucy.

— Nos, úgy látom, készen vagytok — vizsgálgatta őket tüzetesen hód mama, miközben férje belesegítette a hócsizmáiba.

— Ne vigyük magunkkal a varrógépet is?

— Hogy gondolod! — tiltakozott a férje. — Egyrészt túl nehéz, másrészt hol használnád ebben a nagy rohanásban?

— Nem is merek arra gondolni, ha a boszorkány kezébe kerül, összetöri, mint holmi hasznavehetetlen kacatot.

— Ó, gyerünk már! — könyörgött a három gyerek.

Végül kiléptek a házból, és hód papa belakatoalta az ajtót. („Ezzel is időt nyerünk, míg feltöri” — gondolta.) Elindultak, magukhoz szorítva a cipókat.

A havazás elállt, a hold éppen kibújt, mikor hosszú útjukra indultak. Libasorban haladtak, elől hód papa, másodiknak Lucy, mögötte Peter, aztán Susan, végül hód mama zárta a sort. Áthaladtak a gáton, majd jobbra fordultak a folyóparton. Aztán egy hosszú, göröngyös ösvény

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

következett, sűrűn fákkal szegélyezve. Még mindig a folyó völgyben lépkedtek. Bezárva érezték magukat a körös-körül följük magasodó hegyek szegélyezte völgykatlanban.

— Ereszkedjünk minél lejjebb — tanácsolta hód papa. — Idáig nem tud lejönni a hintóval. Fönt kell haladnia.

Lucy arra gondolt, hogy a legjobb lenne az egész eseményt ablakon keresztül nézni, kényelmes fotelból. Valahogy mégis élvezte. Az idő múlt, a kis csapat megállás nélkül menetelt. Lucy egyre nehezebbnek érezte a cipót, amit a kezében vitt. Érezte, hogy föladja, ha még sokáig tart ez az állapot. Már nem csodálta a befagyott folyó vakító csillogását, a vízesések mozdulatlan formáit, a havas fák koronáit, a fénylő holdat ezernyi csillag között Csak hód papa rövid kis lábait figyelte maga előtt, ahogy — pad-pad-pad — lépkedtek a puha hóban. Mintha sohasem akarnának megállni. Aztán a hold elbújt, ismét havazni kezdett. Lucy már annyira fáradt volt, hogy majd összeesett az álmoságtól.

Még mindig szünet nélkül haladtak. Hirtelen arra lett figyelmes, hogy a folyót elhagyják és jobbra fordulnak. Meredeken fölfelé kapaszkodtak a hegyoldalon. Teljesen kiment az álmoság a szeméből, és látta a hód alakját egy nyílás bejáratánál, amelyet bokrok takartak el. Most kezdte megérteni, mi is történik. Megállt és lehajolva kúszni kezdett hód papa után. Krákoló, nyöszörgő, puffanó hangokat hallott a háta mögött. Nehezen bár, de sértetlenül bejutottak a nyíláson.

— Hol a csudában vagyunk? — hallatszott Peter fátyolos hangja a sötétben. (Ismeritek ugye ezt a hangot!?)

— Ez az ősi búvóhelye a hódoknak, végveszély esetén. Egyébként hétpecsétes titok más halandók számára — magyarázta hód papa. — Nem túl nagy hely, de néhány óra alvásra szükségünk van.

— Ha nem indultunk volna el olyan őrült rohanással, akkor a kispárnákat is bepakoltam volna — morgott hód mama.

— Hát az biztos, hogy nem olyan kellemes hely, mint Tumnusé volt — állapította meg Lucy magában, ahogy körülnézett Ez csak egy lyuk volt a földbe vájva, bár száraz és földes. Annyira kicsike, hogy amikor lefeküdtek aludni, nagy ruhakupacnak látszottak a helyiség közepén. A hosszú, fáradságos út után, szorosán egymáshoz húzódva, kellemesen felmelegedtek. Csak a föld lett volna valamivel puhább! Hód mama körbekínált egy üveget, amiből mindenki ivott egy kortyot Egy kicsit köhögtek, köpködtek, prüszköltek tőle, kaparta a torkukat, mégis kellemes meleg áradt szét a testükben. Szinte szállni kívántak tőle. Majd hirtelen álomba zuhantak. Lucynak néhány percrek tűnt az alvás (közben órák teltek el), mikor felébredt. Végtagjai kissé megmerevedtek; fázósan kuporodott össze. Mit nem adott volna egy jó meleg fürdőért! A nyakát csiklandozta valami (hód mama aludt éppen mellette), a barlang nyílásán nappali fény áradt be.

Teljesen magához tért a kezdeti kábultságból, majd sorra ébredtek a többiek is. Nagyokat ásítottak, szemüket dörzsölgették A múlt éjszakai gyaloglásra gondoltak A távolból hirtelen csilingelő hallatszott Hód papa, sebesen, mint a villám, kint termett a nyílás bejáratánál. Most biztosan azt hiszitek — mint Lucy hitte —, hogy nagy könnyelműséget csinált! Mégis logikusan cselekedett. Tudta, hogy úgy fel tud kapaszkodni a meredeken, hogy a sűrű bokroktól takarva, észrevétlen marad. Mindent látni akart, ahogy a boszorkány hintája elhalad. A többiek lélegzetviesszafojtva ültek és vártak. Talán öt perc telhetett így el. Aztán beszélgetést hallottak, amitől megfagyott ereikben a vér.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrétény

„Ó — gondolta kétségbeesve Lucy — biztosan észrevette és elfogta!”

Nagy volt a meglepetés, mikor hód papa hívó szavát hallották a bejáratnál.

— Minden rendben! Gyertek ki mindannyian! Ez nem ő volt! — kiabálta torkaszakadtából. Nem volt valami okos dolog most így kiabálni, de a hódok, ha izgatottak, mindig ezt csinálják (Persze, csak Narniában. A mi földgolyónkon egyáltalán nem beszélnek)

Kigyömöszölték magukat a barlangból; hunyorogtak az éles napfényben. Félig-meddig álmosak is voltak még, kócosak, gyűröttek az éjszakai megpróbáltatásuktól. Toporogtak, bámulgattak körbe-körbe.

— Gyertek! — kiabálta újra a hód és csaknem ugrált örömeiben. — Gyertek és nézzétek meg! Kezdődik a tánc! Hál’ Istennek, az ereje hanyatlóban van!

— Mire érte ezt, hód papa? — lihegte Peter, ahogy kapaszkodott a meredek parton fölfelé.

— Nem megmondtam nektek, hogy örök telet varázsolt és soha sincsen karácsony? Ugye mondtam! Hát akkor gyertek és nézzétek meg!

Valóban láthatták Gyönyörű hintó állt ott, csöngőkkel felszerelve. Sokkal súlyosabbnak tűnt, mint a boszorkányé, és nem fehér, hanem barna színű volt.

A bakon egy olyan valaki ült, akit minden gyerek azonnal felismer: hatalmas alakját csillogó, vörös, bundabéléses palást takarta. Hasonló anyagból készült kucsma magasodott a fején. Hosszú, fehér szakáll a derekáig ért. Mindenki tudta, ki ő, bár valójában ilyenek csak meseországban élnek mégis sok kép, mese ismeretes róluk a mi világunkban is. A ruhásszekrétény innenső oldalán, Narniában látni ilyen, valami egészen különös izgalommal járt. A Mikulás jövele nálunk vidámságot és örömet jelent. Most ahogy a gyerekek meglátták őt valahogy nem érezték felhőtlennek ezt a boldogságot. Hatalmas, valóságos alakjának látványa elnémította őket. Örültek de ugyanakkor megilletődöttek is voltak.

— Itt vagyok hát végre! Hosszú időre száműzött mégis visszatértem. Aslan közeledik. A boszorkány varázslata múltóban van — mondta mély, de lágy hangján a Mikulás.

Lucy egész testében szétáradó örömet érzett, bár komolynak mutatta magát.

— Most pedig átadom az ajándékokat—folytatta. — Először is hoztam egy új és tökéletesebb varrógépet hód mamának Útközben leteszem a házatoknál.

— Ahogy óhajtja! — pukkedlizett hód mama. — Bár lakat van az ajtón.

— Számomra nem léteznek lakatok és zárok — nevetett a Mikulás.

— Nos, ami téged illet, hód papa, mire hazaérsz, a gátad készen áll: kijavítva, hézagok betömve, zsilipek beállítva.

Szegény hód papa! Annyira meghatódott, hogy bár köszönetre nyitotta a száját, hang nem jött ki a torkán.

— Peter fiam!

— Igenis! — állt vigyázzba Peter.

— Itt vannak a te ajándékaid: igaz, inkább harcieszközők ezek, mint játékok. Közeleg az idő, amikor használnod kell őket.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Ezekkel a szavakkal átnyújtott egy pajzsot és egy kardot. A pajzs ezüsből készült, ágaskodó vörös oroszlán volt belevésve. A kard markolatát aranyból öntötték, tok és öv tartozott hozzá. Peter mérete volt mindkettő, ő néma és komoly maradt mikor átvette az ajándékot. Tudta, hogy ezek már nem gyerekes dolgok.

— Susan lányom — fordult feléje a Mikulás. — Ezek a tied. — Átadott egy íjat és egy tegezt, tele nyílvevesszőkkel. Valamint egy pici, elefántcsont szarvat.

— Csak végveszély esetén használd az íjadat! Nem akarom, hogy ütközetben részt vegyél. De talán mégsem kerülheted el. Ha a szarvat a szádhoz veszed és belefújsz, akkor bárhol is legyél, valahonnan, valamilyen segítség mindig érkezni fog.

— Legvégül Lucy, kicsi lányom. Jöjj ide!

Lucy bátran odalépett. A Mikulás kis üveget adott át (később látta Lucy, hogy drágakövekkel van kirakva), egy kis törrel együtt.

— Ebben az üvegben ital van, a tűzvirág kipréselt szirmainak nedve. Ez a virág csak napfényes hegyoldalban nő. Ha te, vagy valakid megsérül, ebből néhány csepp magához téríti. A tör megvéd a nagy veszedelemben. Bár neked sem szabad ütközetben részt vened.

— Miért — kérdezte Lucy. — Úgy hiszem, bár előre nem tudom, de bátran viselkednék.

— Ehhez nem fér kétség — felelte kedvesen a Mikulás. — A csaták szörnyűek lesznek, ha nők is harcolnak. És most — huncut mosoly bujkált a szája szélén — van itt még valami nektek. Elővett (talán a puttonyából, talán máshonnan) egy hatalmas tálcát.

Volt rajta öt csésze, öt kistányér, cukortartó, tejszínes kancsó, és egy öblös teáskanna (még forrón gőzölögve).

Így szólt hozzájuk

— Boldog karácsonyt! Sokáig éljen az igazi király!

Pattintott egyet az ostorával, majd ő, a hintó, a rénszarvas és az egész látomás eltűnt, mielőtt még a gyerekek magukhoz térhetek volna meglepetésükből.

Peter kirántotta a kardját a tokból és mutogatni kezdte hód papának Hód mama szólalt meg elsőnek:

— Ne most, ne most! Ne húzzátok az időt beszélgetéssel, mert a tea kihűl. Ezek a férfiak! Gyertek, segítetek bevinni a tálcát, hadd reggelizzünk már! Milyen szerencse, hogy bepakoltam a kenyérvágó kést!

Vígan kászálódtak lefelé a barlanghoz. Aztán hód papa felvágta a kenyeret és a sonkát a szendvicsekhez. Hód mama pedig kitöltögette a teát. Jóízűen falatozni kezdtek. Miután teletömték a hasukat, pihenni tértek Nem sokáig élvezhették a kellemes bágyadtságot, mert hód papa felállt és így szólt:

— Ideje, hogy tovább menjünk.

11. fejezet

Aslan közeledik

Edmundnak keservesen telt az ideje. Csalódottan ült egy sötét sarokban. A törpe megjelent az ajtóban és jelentette, hogy a hintó előállt. Edmund remélte, hogy a királynő újra kedves lesz hozzá. De nem így történt. Összeszedte minden bátorságát, hogy megszólaljon: — Kérek, fenség, kaphatok csak egy szeletet a csodatortából?

— Te...! Te...! — fújtatott a boszorkány dühösen. — Csönd legyen, nyavalyás!

Aztán úgy látszott, meggondolta magát. Orra alatt dűnnyögte: — Nincs szükségem arra, hogy ájuldozzon az úton. Tapsolt egyet. Egy másik törpe bújt elő.

— Hozzál ennek az emberi teremtménynek enni- és innivalót!

A törpe eltűnt és hamarosan visszatért. Egy alumínium tányérban vizet és egy szelet száraz kenyeret hozott. Alázatos hajlongások közepette nyújtotta Edmundnak, kifelé menet pedig gúnyosan megjegyezte:

— Csodatorta a kis hercegnek! Ha! Ha! Ha!

— Vidd vissza! — mondta mérgesen Edmund. — Nem kell száraz kenyér.

De ebben a pillanatban a boszorkány olyan irtózatossá arckifejezéssel fordult feléje, hogy Edmund bocsánatot kért és rágcsálni kezdte a kenyeret. Kőkemény volt, alig bírta ráharapni.

— Örülj, mert sokáig nem találkozol kenyérral! — fenyegette a boszorkány.

Amíg Edmund rágcsált, visszajött a törpe és ismét jelentette, hogy a hintó kész. A boszorkány felállt és kiment. Intett Edmundnak, hogy kövesse. A hó szállingózni kezdett, ahogy kiléptek az udvarra. A boszorkány cseppet sem törődött vele, hanem háta mögé parancsolta Edmundot a hintóba. Indulás előtt magához hívatta Maugrimot, aki mint egy vad oroszlán, úgy iramodott a kocsihoz.

— Vedd magadhoz a leggyorsabb farkast és rohanjatok a hódok házához. Mindenkit, akit ott találtok, öljetek meg. Ha netán elindultak volna, iramodjatok a Kőtáblához, de ne mutatkozzatok. Lesben várjatok rám. Hosszú utat kell megtennem, míg rátalálok arra az útra, amin átkelhetek a folyón, így ti megelőzhetitek az embereket, mielőtt elérnék a kőtáblát. Tudjátok, mi a teendő, ha rájuk találtok!

— Értettem és teljesítem, királynőm — morogta a farkas, majd egy szempillantás alatt nyoma veszett a hóban és a sötétségben.

Pár perc múlva két farkas gyors dobogása hallatszott, amint vágattak lefelé a lejtőn a hódok háza felé. Persze üresen találták. Az is végzetes lett volna a hódok és a gyerekek számára, ha az éjszaka tiszta, derült, csillagos maradt volna. A farkasok a nyomok után könnyedén követni tudták volna őket. De így, hogy a hó szünet nélkül esett, a nyomok felfedezhetetlenek maradtak. Ezalatt a törpe fölmászott a rénszarvas hátára, és a királynő Edmunddal kivágtatott a kastély kapuján. Vastag hó és sötétség volt, mégis sebesen haladtak. Edmund elviselhetetlennek érezte az utazást. Negyedórája sem mentek még, a ruháját máris hó lepte be. Lerázta magáról, de nem sok eredménnyel. Nagyon fáradtnak érezte magát Tetőtől talpig átázott. Milyen

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

szerencsétlen látványt nyújtott! Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint a hercegi cím boldog várományosa. Mindaz, amivel eddig biztatta magát, hogy ő jó, igaz ügyet szolgál, most köddé vált. Mit nem adott volna azért, hogy lássa a testvéreit, különösen Petert! Az a gondolat tartotta benne a reményt, hogy talán csak álom mindaz, ami történt és történik körülötte. Hiszen bármelyik pillanatban felébredhet. Órák teltek el így, és valóban: mintha álomnak tűnt volna az egész...

Oldalakat írhatnék még Edmund megpróbáltatásairól, összekuszált gondolatairól, a véget nem érő útról a hideg éjszakában.

Végre-valahára reggel lett. A havazás elállt, a hintó nappali világosságnál folytatta az útját. Még mindig megállás nélkül, hangtalanul hajtottak Csupán a hófúvás zizegő hangja és a rénszarvas gyepőjének sustorgása törte meg a csendet. Egyszer csak megszólalt a boszorkány: — Állj! Itt dolgom van.

Megtorpantak. Edmund kutatott az emlékezetében, hogy vajon mondott-e valami olyasmit a boszorkány, ami miatt itt meg kellett állniuk. Most látta csak, hogy az egyik fa tövében vidám társaság ül. Egy mókuscsalád (férj, feleség, gyerekek), két szatír, egy törpe és egy öreg farkaskutya. Középen asztal állt. Edmund nem látta, mit esznek, de az illata orrcsiklandón terjengett. Úgy gondolta, hogy valami tortaféle és gyümölcspudding lehet. Amikor a hintó lefékezett, az öreg farkaskutya (ő volt a rangidős közöttük) mellső lábaira emelkedett. Jobb mancsában

poharat tartott, mintha éppen pohárköszöntőre készült volna. Mikor ráismertek, ki a hintó tulajdonosa, a vidámság szertefoszlott arcukról. A villa féluton megállt a mókus papa kezében, a szatír éppen a száját nyitotta, hogy bekapja az ennivalót, a mókusgyerekek visítani kezdtek ijedtükben.

— Mit jelentsen mindez? — rikácsolta a boszorkány.

Egyikük sem válaszolt.

— Beszéljete, férgek! — dörgött újra fenyegetően. — Vagy akarjátok, hogy kitépjem a nyelveteket? Honnan ez a falánkság, telhetetlenség, élvezet? Honnan szereztétek mindezt?

— Kérlek, fenség — szólalt meg alázatos hangon a farkaskutya —, ajándékba kaptuk. Vehetem azt a merészséget, hogy poharat emeljek őfelsége egészségére, és...?

— Kitől kaptátok? — faggatta őket tovább mérgesen a boszorkány.

— A T-t-t-télapó... — dadogta a kutya.

— Micsoda? — hördült fel a boszorkány. Kiszállt a hintóból és fenyegetően közeledett a reszkető állatok felé.

— Hazugság! Nem igaz! Nem lehetett itt! Hogy van bátorságotok... habár mindegy. Valljátok be, hogy hazudtatok, és hajlandó vagyok szemet hunyni az eset fölött.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Ebben a pillanatban az egyik mókusfiú teljesen elvesztette a józan eszét Minden erejét összeszedve kiabálta:

— De ő volt az! Ő volt!

Még a kanalát is az asztalaphoz ütögette. Edmund közelről láthatta, hogyan kezdenek remegni a boszorkány ajkai; arca elvörösödött haragjában. Felemelte a pálcáját.

— Ó, ne, ne! — siránkozott kétségbeesve Edmund.

Mit sem törődve vele, a boszorkány intett pálcájával, a kis boldog állattársaság egy szempillantás alatt máris kővé dermedve ült a kőasztal körül. Még a villa is úgy maradt, félúton; előttük köedények, kőpuding.

— Ez neked is szólt! — fordult Edmund felé a boszorkány, mialatt önelégült mosollyal helyezkedett el az ülésen. — Tanulj belőle, hogy így járnak a kémek és a besúgók. Hajts tovább!

Edmund életében először érzett igazán sajnálatot valaki iránt. Annyira szívszorító érzés volt vidám kis állatarcukat kővé meredten látni. Elgondolta, hogy majd évről évre némán ülnek az asztal mellett, addig, amíg el nem porladnak, s arcukat el nem mossa az idő.

Ismét teljes sebességgel száguldottak. Edmund úgy érezte, hogy az arcába csapódó hó az eddiginél mintha nedvesebb lenne. Aztán egyre kevésbé fázott. Köd ült a tájon, de valahogy percenként enyhébb és ködösebb lett a levegő. A hintó sem haladt olyan simán, mint eddig. Először annak tulajdonította, hogy a rénszarvas kifulladt az állandó rohanásban. Nemsokára azonban saját szemével győződhetett meg róla, hogy nem ez az oka. A hintó el-el akadt, ide-oda farolt, csúszkált, mintha göröngyös talajon haladna. Bár a törpe buzgón csattogtatta az ostorát a szegény állaton, a hintó egyre lassabban ment. Mindenfelől különös hangok hallatszottak, de a csúszkálás, a törpe kiáltásai, valamint a zötykölődés miatt Edmund először nem hallotta tisztán. Egyszer csak a hintó végleg elakadt, meg sem mozdult. Ekkor egy pillanatra csend lett. Tisztán hallották a zajokat. Edmund feszülten figyelt. Különös, kedves, sustorgó hangok érkeztek mindenfelől; valahogy ismerősnek is tűntek.

„Csak tudnám, hol hallottam már!” — törte a fejét Edmund. Aztán rájött. Folyóvíz csobogása volt. És milyen fura látvány lett körülöttük! Patakok futottak mormogva, zúgva, tajtékozva, fröcskölve, sőt! (nekik úgy tetszett) üvöltve. Nagyot dobbant a szíve, amikor meglátta az olvadó jeget (ő tudta, miért). Drip, drip, drip — hullottak az esőcseppek a fákról. Egy magas fáról nagy darabon leolvadt a hó, és Edmund, mióta Narniában járt, először látta a fenyő mélyzöld színét. Tovább azonban nem hallgatózhatott, mert a boszorkány visszarántotta ábrándozásából: — Ne ülj és báméskodj, semmirekellő! Szállj ki és segíts!

Természetesen engedelmeskednie kellett. Kilépett a hóra, ami inkább pocsolya volt már; és segített kiemelni a hintót a sáros, iszapos lyukból. Közös erővel végre sikerült elmozdítani. A törpe kegyetlenül ütötte a rénszarvast, aki keservesen próbálta vonszolni a terhét tovább. A hó darabokban olvadt, a zöld fű foltokban bukkant elő a hó alól. Ha valaki (pl. Edmund) sokáig és állandóan a havas táj egyforma fehérségét látja, akkor alig hisz a szemének, hogy a fű zöldje a tél végét jelenti!

A hintó újra elakadt.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Így nem lesz jó, fenség — szólt a törpe. — Ebben a sárban nem tudunk haladni.

— Akkor gyalog folytatjuk! — parancsolta a boszorkány.

— Gyalog sosem előzzük meg őket — dörmögte a törpe. — Pláne amekkora előnyük van!

— Tanácsadóm vagy, vagy szolgám? — villantotta rá a szemeit a boszorkány. — Tégy, ahogy parancsoltam! Kösd össze a kölyök kezeit a háta mögött s tartsd erősen a kötelet. Vedd az ostort a kezedbe. Vágd el a rénszarvas kantárszárát, a szarvas majd hazatalál.

A törpe szó nélkül engedelmeskedett. Edmund pedig szedhette a lábait, ahogy bírta. Kezeit lekötözve tartotta a háta mögött. Folyton csúszkált a síkos, nedves fűvön. Ahogy botladozni kezdett, a törpe rántott egyet a kötélén, néha ostorával nógatta sietésre. A boszorkány a törpe mögött haladt, be nem állt a szája: — Gyorsabban! Gyorsabban!

A hótakaró egyre vékonyabb lett, a füves terület nőttön-nőtt. A fák szinte lerázták ágaikról az örökös hótakarót. Körös-körül, a havas tájon sötétzöld fenyők, csupasz tölgyfák, tövises bokrok bukkantak elő. A fehér homály áttetsző, aranyszínűvé változott. A levegő kitisztult. A nap vakító fénysugarai beragyogták az erdőt. A fák fölött, a magasban kéklert az égbolt Percek alatt csodálatos dolgok történtek. Arrébb, ezüstös levelű nyílfasor alatt, elszórva sárga virágok, kankalinok nyíltak. A patak sodrása egyre erőteljesebb lett. Megpróbálták átkelni rajta. Mindenfelé hóvirágok világítottak.

— Törődj a dolgoddal! — mordult a törpe Edmundra, aki elkábult a körülötte elterülő látványtól. Mérgesen rántott egyet a kötélén. De ez sem gátolta Edmudot a bámészkodásban. A fák alatt, itt-ott, kikerics virítottak. Bíbor, arany, fehér színűek. Majd a patak csobogásánál is kellemesebb hang hallatszott. Az ösvény mellett, ahol vánszorogtak, egy madárka csicsergett a fán. Valahol egy másik felelgetni kezdett. S mint jelszóra, az egész erdőben csattogtak, csiripeltek, kórusban énekeltek a madarak. Hol itt, hol ott röppentek fel a bokrokról, fákról. Veszekedtek, csiviteltek, csőrükkel tollaikat igazgatták.

— Gyerünk! Gyerünk! — noszogatta őket a boszorkány.

A reggeli ködnek nyoma sem maradt. Az égbolt egyre kékebb lett, fehér felhők úsztak át rajta. Tömött sorokban kankalinok virítottak. Gyenge szellő kerekedett, ami felszárította az esőcseppeket a bokrokról és kellemes illatot hozott Edmudék felé. A fák életre keltek. A nyírfák ágain zöldesbarna rügyek fakadtak.

A bükkfákon kibújtak az első, áttetsző levélkék.

Ahogy a fák alatt gyalogoltak, még a fény is zöldnek tűnt. Egy eltévedt méhecske zümmögött az orruk előtt.

— Ez nemcsak egyszerű olvadás — torpant meg váratlanul a törpe — , ez TAVASZ! Mit tagadjam? A te telednek befellegzett! Mindez Aslan műve.

— Ha bármelyiktek ezt a nevet még egyszer kiejti, megölöm!

12. fejezet

Peter első ütközete

Mialatt a törpe és királynője vitakoztak, mérföldekkel arrébb a hódék és a gyerekek szünet nélkül gyalogoltak. Úgy érezték, csupán elmúló, rossz álom az egész. A kabátjuk már régen leszakadt róluk. Egy szót sem szóltak egymáshoz. Bezzeg az út elején alig bírtak magukkal: — Nézd, itt egy jégmadár! Figyelj ide, harangvirágok! Vagy: Mi ez a bódító illat? Te is hallod a rigó énekét? Most néma csöndben meneteltek a meleg napfényről a hűvös sűrűbe, bozótokon át, nagy mohos tisztásokon. Máshol meredek sziklák magasodtak előttük. Az út szélén ribizli- és galagonyabokrok illatoztak. Éppen úgy meglepődtek, mint Edmund, hogy a tél hirtelen eltűnt és az egész erdő tavaszi ruhát öltött, ők nem tudták (amit Edmund tudott), hogy ez csak akkor történhet meg, amikor Aslan Narniába érkezik. Azt viszont tudták, hogy az örök tél a boszorkány varázslata volt. Elgondolásuk helyesnek bizonyult, ha ez a csodás tavasz megérkezett, a boszorkány varázserejével valami nagy baj történt. Mióta a hó és jég olvadásnak indult, tudták, hogy a varázserő már nem hat. Tehát nem siettek túlságosan, több és hosszabb pihenőket engedtek meg maguknak. Persze már alaposan fáradtak voltak. Ez nem szomorú fáradtság volt, inkább kifulladás. Álomnak tűnt az egész, olyannak, mikor valaki egy hosszú, keserves út után a céljához ér. Susan egyik talpa sajgott egy kicsit.

Maguk mögött hagyták a nagy folyót, jobbra fordultak (vagyis délnek).

A Kőtábla felé tartottak. Bár nem ez volt a legrövidebb út, mégis ezt választották, mert az olvadás óta egyre veszélyesebb lett a megduzzadt, sebes sodrású folyó mellett haladni. A rohanó, sárgás, iszapos folyóba könnyen belecsúszhattak volna.

Az idő sietve haladt, a nap alacsonyabban állt, s bíbor fény ömlött szét a tájon. Az árnyékok hosszabbra nyúltak, a virágok bezárni készültek szirmaikat.

— Nem vagyunk már messze! — biztatta az elcsigázott csapatot hód papa. Meredeken fölfelé vezette őket a hegyoldalon. Lábaik puha mohaszőnyeget tapostak. Ez az utolsó, alkonyi hegymászás teljesen kifulladásra öltött. Lucy éppen azon őrlődött, hogy szégyen ide, szégyen oda, nem bír fölmászni a meredeken pihenő nélkül. Közben észre sem vette, hogy fölérték és ott álltak. A következő látvány tárult a szemük elé: Nagy füves térségre jutottak, ahonnan minden irányba, amerre a szem ellátott, végtelen erdő terült el.

Messze, Kelet felé, valami mozgott és csillogott.

— Fogadok, az ott a tenger! — suttogta izgatottan Peter Lucy fülébe.

A hegytető közepén feküdt a Kőtábla. Félelmetesen hatalmas, szürke kőtábla volt, ami négy kisebb, laposra csiszolt kőlabon nyugodott. Nagyon réginek látszott. Különböző figurák, vonalak voltak rávésve. Talán egy ismeretlen nyelv betűi lehettek. Különös érzés járta át őket.

A másik érdekesség egy sátor volt a tisztáson. Gyönyörű sátor! Különösen most, amikor a lenyugvó nap sugarai éppen megvilágították. Az anyaga sárga selyem, karmazsin, bársony volt, amit vasszögekkel erősítettek a földhöz. Fölötte, a magasban, hosszú

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény rúdon zászlót lobogtatott a szél. Ugrani készülő oroszlánt hímeztek a közepébe.

A tenger felől jövő fuvallat szünet nélkül lebegtette. Mialatt a látványban gyönyörködtek, valahol muzsika zendült. Odanéztek. Végre láthatták azt, amiért elindultak. Aslan magasodott ki különféle élőlények csoportjából. Félkör alakban gyűltek köréje: a Fák királynői, jó asszonyok (a mi bolygónkon nem léteznek), akik húros hangszeren játszottak, ők szolgáltatták a zenét. Négy megtermett kentaur is volt közöttük. Lóhoz hasonlító testrészüik az angol nemes telivérekre emlékeztetett; emberi testrészeik óriásra nőttek. Volt még ott egyszarvú, bika emberi fejjel, pelikán, sas és egy nagy kutya is. Szorosan Aslan mellett két leopárd állt. Egyikük a koronát tartotta, másik a jogart. Ami Aslant illeti, sem a hódok, sem a gyerekek nem tudták, hogyan közelítsenek feléje. Azok, akik még sosem jártak Narniában, úgy gondolhatták, egy dolog nem lehet egyszerre jó és rossz is. Ha Peterek így tapasztalták valamikor, most meggyőződhetnek az ellenkezőjéről.

Mikor Aslan arcába néztek, megpillantották aranyszínű sörényét, és belemerültek nagy, királyhoz méltó, komoly, de ellenállhatatlan szemeibe. Minden porcikájuk remegni kezdett.

— Gyerünk! — súgta a hód papa.

— Nem, öné az elsőbbség! — noszogatta Peter.

— Nem igaz! Az emberek előbbrevalók, mint az állatok — súgta vissza a hód.

— Susan! Mi lesz? Előbb a lányok, utána a fiúk.

— Nem. Te vagy a legöregebb — suttogta Susan.

Persze minél tovább húzták a dolgot, annál kényelmetlenebbül érezték magukat

Végül Peter kötélnek állt. Kirántotta a kardját, szalutált, majd így szólt a többiekhez.

— Gyertek! Csak szorosan egymás mellett.

Odaérve köszöntötte az oroszlánt.

— Eljöttünk, Aslan.

— Üdvözöllek, Peter, Ádám fia. Üdvözöllek Susan és Lucy, Éva lányai. Isten hozott hód mama, hód papa.

Hangja mély és lágy zengésű volt, valahogy kiűzte belőlük a félelmet.

Boldognak és nyugodtnak érezték magukat. Nem volt kényelmetlen csak állni és hallgatni.

— De hol van a negyedik? — kérdezte Aslan.

— Megpróbált elárulni bennünket és átállt a Fehér Boszorkányhoz, ó, Aslan — nyögte hajlongva hód papa.

Peter úgy érezte, beszélnie kell.

— Én is ludas vagyok benne. Haragudtam rá, és talán elkeseredettségében cselekedett.

Aslan nem fenyegetőzött, nem is szidta Petert, csak állt némán és nézte a fiút azokkal a csodálatos nagy szemével. Érezték, hogy ehhez nincs mit hozzátenni.

— Kérlek, Aslan, mondd meg, meg lehet Edmundot menteni?

— Mindent megteszünk. De nehezebb, mint hinnétek.

Aztán rövid időre megint elhallgatott. Lucy első pillanattól kezdve azon tűnődött, milyen királyi, erős, mégis békés és nyugodt ez az arc. Néha, pillanatokra szomorúság suhant át rajta. Megrázta bozontos

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrétény sörényét, összecsapta mancsait. (Szörnyűséges mancsok, mégis olyan bársonyosak! — ámuldozott Lucy.)

— Először is ünnepeljünk — adta ki Aslan a királyi parancsot — Asszonyok, vigyétek a kislányokat a sátorba és vendégeljétek meg őket.

Amikor a lányok eltűntek, Aslan rátette puha, súlyos mancsait Peter vállára és szólott:

— Gyere, fiam, megmutatom a messzi távolban azt a várat, ahol uralkodni fogsz.

Peter, kardját a kezében tartva, elsétált az oroszlánnal a hegytető keleti csücskéhez. Leírhatatlanul gyönyörű volt a látvány! A nap éppen lenyugodni készült. Az alattuk fekvő hatalmas térséget alkonyi fény világította be. Hegyek, erdők, völgyek váltogatták egymást az ezüstösen kígyózó folyó mentén. Messze a távolban, sok-sok mérföldre hullámzott a tenger, szinte az égbolttal érintkezett. A felhők vörösre színeződtek a lenyugvó nap fényében. Itt, ahol Narnia partjait a tenger mosta, a nagy folyó torkolatánál magasodott egy csillogó épület. Ablakai visszatükrözték a nap fényét. Peter úgy látta, mintha egy hatalmas csillag nyugodna a tengerparton.

— Ez, barátom, a négy trónus palotája. Innen is fogsz kormányozni. Azért mutatom neked, mert te vagy a legidősebb és te leszel az egész birodalom uralkodója.

Peter egy szót sem bírt kinyögni, mert váratlanul különös zaj verte fel a csendet Kürt hangja szól, bár annál élesebb.

— Ez a testvéred kürtjele — fülelt Aslan.

Hangja puhán dörömbölő volt, mintha nem is oroszlán szájából jönne. Egy pillanatra Peter értetlenül nézett körül. Az összes élőlény eszeveszetten rohant feléjük. Aslan intett a mancsával:

— Vissza! Hadd mutassa meg az újdonsült herceg, mit tud!

Most már sejtette Peter, mit kell tennie. Olyan gyorsan rohant, ahogy a lába bírta. Közben a kardját is kirántotta, kezében előretartotta. Mikor a sátorhoz ért, szörnyűt látott. A nagyobb állatok minden irányban, fejvesztve próbáltak védekezni. Lucy rohant feléje, ahogy rövid kis lábai bírták. Arca halottsápadt volt. Aztán Susant látta, ahogy egy magas fa felé rohan, megpróbál felkapaszkodni rá, egy nagy, szürke vadállat elől. Első pillantásra medvének látta. Peter alaposan megnézte, most farkaskutyának vélte, bár annál

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

hatalmasabbra nőtt. Hátsó lábaira támaszkodott, mellső lábaival a fa törzsét kaparta, fogait csattogtatta irtózatos dühében. Még a szőr is felállt a hátán. Susan alig tudott néhány centivel följebb kapaszkodni a fán. Egyik lába ott lógott a csattogó fogak előtt. Peter azon izgult, hogy Susannak sikerüljön magasabbra kapaszkodnia, amikor megpillantotta húga arcát. Szegényt az ájulás környékezte. Ha pedig elájul, menthetetlenül lezuhan. Peter nem érzett hősi bátorságot, inkább rosszul élt. Ez mégsem akadályozta meg abban, hogy testvére segítségére siessen. Nekirohant a szörnyetegnek, kardját előreszegezve megcélozta az oldalát. Ilyen ütésre a farkas nem számított. Mint a villám, megfordult, szeme szikrákat szórt, száját szélesre tárva eszeveszetten üvöltött. Ha nem lett volna annyira dühös, nem tárta volna ki ilyen hatalmasra a száját Peter akkor a torkát döfte volna keresztül, így — egy villanásnyi időt hagyva — belemerítette kardját a nyílásba olyan mélyre, ahogy csak bírta. Torkán keresztül a szívét érte a szúrás. Valami szörnyű, zavaros pillanat következett. Olyan, mint egy lidércnyomás. A farkas rángatózott, rugdosott, éles fogait csattogtatta. Pillanatok alatt kimúlt. Vér és szőr borított mindent. Peter kihúzta a kardját az élettelen testből. Felegyenesedett, letörölte az izzadságot az arcáról. Halálosan kimerültnek érezte magát.

Most már Susan lecsúszhatott a fáról. Mindketten remegtek még, amikor egymás vállára borulva, örömben zokogni kezdtek.

Senki sem csodálkozott rajtuk.

— Gyorsan! Gyorsan! — hallották Aslant. — Kentaurok! Sasok! Egy másik farkast láttak közeledni a sűrűben. Ott, mögöttetek! Éppen támadni készül! Utána, mindenki! Az úrnőjéhez rohan! Itt az alkalom, hogy rátaláljunk a boszorkányra és kiszabadítsuk a negyedik testvért!

Paták dübörögtek, szárnyak suhogtak, lábak dobogtak, ahogy az állatok a farkas nyomába iramodtak. Peter, még kissé kábultan, Aslan elé lépett.

— Elfelejtetted letisztítani a kardodat — mondta barátságosan az oroszlán.

Ez igaz volt. Peter szégyenkezve látta, hogy a farkas véres szőre csomókban tapad a kardjára. Lehajolt és gondosan megtörülgette a fűben, majd a kabátjával szárazra fényesítette.

— Most nyújtsd ide és térdelj le — hangzott a parancs. Peter engedelmeskedett. Aslan kétszer megérintette a vállát a kard lapjával.

— Emelkedj föl, Farkasölő lovag. Bármilyen helyzetben legyél, sose felejtsd el tisztára törülni a kardodat.

13. fejezet

A csodák magyarázata

Újra vissza kell térnünk Edmundhoz. Egyre inkább sietnie kellett. Azon tűnődött, honnan is van ereje ehhez az embertelen gyalogláshoz. A boszorkány végül megállt egy fenyővel beárnyékolt, sötét völgyben. Edmundnak lefeküdni sem volt ereje. Arccal előrebukott, így maradt mozdulatlanul. Nem érdekelte semmi, úgy érezte, bármi jöhet ezután. Talán örökre itt hagyják feküdni. Annyira kimerült volt, hogy sem fáradságot, sem szomjúságot nem érzett. A boszorkány és a törpe közvetlenül mellette pusmogtak:

— Nem — ellenkezett a törpe —, nincs értelme most, királynőm. Már a Kőtáblánál vannak.

— Remélem, hogy a farkas szimatot fog és visszatalál, hogy híreket hozzon — sóhajtott fel a boszorkány.

— Ha jön, az nem jó híreket jelent — állapította meg a törpe.

— Négy trónus van a várban. Mi lenne, ha az egyik üresen maradna? A jóslat viszont nem így szól.

— Az nem változtat a lényegen, hogy a negyedik itt van — válaszolta a törpe.

— Ez (mutatott Edmundra), úgysem meri egyhamar a szájára venni Aslan nevét, mint uralkodójáét. Nem maradhat sokáig már velünk. Aztán csináljon, amit akar.

— Jobb lenne talán túsznak megtartani — bökött Edmund felé a törpe.

— Igazad van! Tehát megmentjük — húzta el gúnyosan a száját a boszorkány.

— Aztán — vette át újra a szót a törpe — azt tesszük, amit kell.

— Szeretném már a Kőtáblánál elintézni a dolgainkat — türelmetlenkedett a királynő. — Ehhez az a hely a legmegfelelőbb. Emberemlékezet óta ott történtek a fontos események. Hosszú idő telik el, míg a Kőtábla újra betölti az őt megillető szerepet. Újra kezdek mindent!

Egyszer csak nagy dobbantással, fogvicsorgatva előttük termett a farkas. Kapkodva szedte a levegőt és sietve hadarta:

— Láttam őket. Mindenki ott van, Vele együtt, a Kőtáblánál. Megölték a kapitányt, Maugrimot. A bozótból mindent jól megfigyeltem. Kitűnő rejtékhelynek bizonyult. Az egyik fiú a gyilkos. Meneküljünk! Mentsük az életünket!

— Nem! — kiáltotta a boszorkány. — Nincs okunk a megfutamodásra. Inkább gyűjtsd ide az összes alattvalómat. Gyűlést tartok. Gyors légy, mint a villám. Értesítsd az óriásokat, a vad farkasokat, a fák szellemeit, akik a mi oldalunkon állnak Hívjad a vizek rémeit, a csúszómászókat, emberevő emlősöket, sárkánygyíkokat. Szólj a könyörteleneknek, a boszorkányoknak, a kísérteteknek, a varangyos békáknak. Harcolni fogunk! Nos? Hát nem vagyok-e még mindig uratok és parancsolótok? Ha akarom, kővé meredten álltok előttem. Úgy engedelmeskedjete! Indulj gyorsan, még van egy kis elintéznivalóm, míg távol vagy.

A hatalmas vadállat alázatosan meghajtotta a fejét, megfordult és eliramodott

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Most pedig — fordult Edmund felé a királynő — nincs kőlapunk, keresnünk kell valamit helyette.

Edmundot durván talpra rángatták Hátát egy fatörzshöz nyomták, a törpe sietve bekötötte a szemét Azt még látta, hogy a boszorkány leveti a köpenyét. Csupasz, hófehér karjai szinte világítottak a sötétben. Valótlanul fehérek voltak, azért figyelhette meg Edmund ilyen jól. Egyébként koromsötét volt az egész erdőben.

— Készülj a győzelemre! — pattogott a boszorkány hangja.

Intett a törpének, aki kigombolta Edmund ingét a nyakánál. Visszahajtotta a gallért. Fejét lenyomta, haját csomóban fogta össze, hogy le tudja vágni a tarkójánál. Ebben a pillanatban Edmund különös hangot hallott: Vizzz-vizz-vizzz. El sem tudta képzelni, mi lehet az. Aztán rájött. Kést élesítettek mellette.

Most hatalmas üvöltés rázta fel az erdő halotti csendjét: paták dobogása, szárnyak suhogása, állatok üvöltése. A boszorkány visítani kezdett, minden összezavarodott Edmund körül. Mozdulni próbált, de a kötél szorosan a fához rögzítette. Erős karok szorítását érezte, majd barátságos hangon megszólalt valaki:

— Fektesse le, adjatok egy kevés bort neki, magához fog térni.

Aztán emberi hangokat hallott, ahogy egymással beszélgettek

— Ki fogta el a boszorkányt? Azt hittem, te voltál.

— Nem. Eltűnt, amikor kiütöttem a kést a kezéből.

— Én meg a törpe után szaladtam. Csak nem elmenekült? Egy gyerek nem tud mindenre egyformán figyelni.

— Mi a csuda ez? Ja, egy kiszáradt fatönc.

Ezután Edmund már nem emlékezett semmire, mert elvesztette az eszméletét.

A kentaurók, egyszarvúak, őzek, madarak — vagyis Aslan felmentő serege azon nyomban visszaindult a Kőtáblához. Edmundot magukkal vitték. Ha szemtanúi lettetek volna mindannak, ami közvetlenül az eltávozásuk után a tett színhelyén történt, azt hiszem, nagyon meglepődtek volna.

Csendesség és nyugalom honolt az erdőben. A hold fényesen világított Ha ott lettetek volna, észrevehettetek volna, hogy a holdfényben egy különös alakzatú, vén fatörzs rajzolódik ki. Nem messze tőle hasonló szikladarab feküdt. Ha tovább vizsgálgattatok volna, fokozatosan rájöttetek volna, hogy valami miatt furcsa mindkettő. Mintha a fatörzsnek emberi alakja lenne! Ha figyelmesen tovább néznéd, csodálkoznál, hogy ez a fatörzs óvatos mozgással a sziklához közeledik A szikla felemelkedik és beszélgetni kezdenek. Jól sejtitek! Az elvarázsolt fatörzs a törpe volt, a szikla a boszorkány. Még működött a varázserő, ami képes volt élőlényeket valóságos dolgokká átalakítani. A boszorkánynak volt annyi lélekjelenléte, hogy végső pillanatban (vagyis: amikor a kést kiütötték a kezéből) éljen ezzel a lehetőséggel. A varázserő tökéletesen működött, megmenekültek!

Mikor a gyerekek másnap felébredtek (kényelmes ágyban, puha takarók alatt), hód mama első dolga volt elmesélni nekik Edmund kiszabadítását.

— Most Aslan pártfogása alatt áll — folytatta. — Ahogy végeztetek a reggelivel, találkozhattok vele.

Alig várták, hogy mehessenek. Edmund és Aslan a többiektől távol, a harmatos fűvön beszélgettek. Azt nem szükséges tolmácsolnom

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

nektek, mit mondhatott az oroszlán Edmundnak Ez a beszélgetés örökre emlékezetes marad a számára! Ahogy a többieket meglátták, ők is felálltak és feléjük tartottak.

— Itt a testvéretek Szükségtelen már, hogy a történeteket bolygassuk.

Edmund őszinte örömmel puszilgatta össze a testvéreit és szemlesütve suttozta:

— Bocsássatok meg.

— Rendben van — felelték kórusban a többiek.

Akartak ugyan még mondani valamit, hogy bebizonyítsák mennyire nem haragszanak és visszafogadták a testvérüket. Szokványos és egyszerű szavakat kerestek — persze, egyik sem tudott kinyögni egy kukkot sem. A kínos csendet egy leopárd csörtetése törte meg. Jelentést tett.

— Fenség! Az ellenség táborából küldött érkezett.

Kihallgatást kér.

— Vezesd elém — szólt a parancs.

A leopárd elsietett és bekísérte a törpét

— Mi hírt hoztál, Föld fia? — kérdezte Aslan.

Az meghajolt és így felelt:

— Narnia Királynője, a Magányos szigetek Kormányzója kölcsönös tiszteletadás mellett tárgyalni óhajt Veled, azon oknál fogva, hogy ő éppen annyi joggal rendelkezik mint te.

— Narnia Királynője! Hát persze! Van mersze, hogy... — fakadt ki hód papa.

— Csönd legyen — intette hallgatásra Aslan. — Hamarosan mindenki elnyeri az őt megillető nevet. Ez az időpont nem alkalmas ennek megvitatására. Mondd meg uradnak és parancsolódnak, hogy garantálom a személyi biztonságát azzal a feltétellel, ha a varázspálcáját a tölgyfánál hagyja.

A törpe tudomásul vette és két leopárd kíséretében eltávozott.

— Mi lesz, ha a két leopárdot kővé változtatja? — aggodalmaskodott Lucy.

Ugyanez járt a leopárdok fejében is. Ahogy távolodtak a táborhelyükről, úgy borzolódott a szőr a hátukon idegességükben. Körmeik szinte növekedni kezdtek (mint amikor a macska veszélyhelyzetben kinyújtja a karmait).

— Nem lesz baj — mondta Peter. — Nem küldte volna őket Aslan, ha így lenne.

Nemsokára a Fehér Boszorkány alakja tűnt fel messze, a hegy tetején. Egyenesen feléjük tartott, megállt Aslan előtt. A három testvér még nem látta őt szemtől szembe, s a látványtól a vér is megfagyott ereikben. Az állatok zúgolódni, morajlani kezdtek. A nap melegen sütött, mégis fázni kezdtek. Csak Aslan és a boszorkány álltak csendesen és nyugodtan. Legkülönösebb az arcuk volt. Egy aranybarna és egy halottfehér egymással szemben. A boszorkány ott-tartózkodása alatt került az oroszlán tekintetét.

Hód papa ezt észre is vette.

— Egy áruló van itt — szólalt meg a boszorkány.

Persze mindenki tudta, hogy Edmundra céloz. Edmund már nem gyötrődött azon, amit tett, hiszen levezekelte és a többiek megbocsátottak neki, visszafogadták. Csak Aslant figyelte. Úgy látszott, ő pedig elengedi a füle mellett a boszorkány megjegyzését.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Nos, az ő bűne nem ellenedre történt.

— Elfelejtetted a Nagy Varázslatot? — gúnyolódott a boszorkány.

— Mondjuk, hogy igen. Beszélj hát nekünk erről a varázslatról — felelte nyugodtan Aslan.

— Beszélni? — és hangja már metszően élessé vált. — Azt ismétljem, mi van arra a Kötáblára vésve ott mögötted? Azt mondjam el, amit olyan régen rávéstek, mint amilyen régiek a Titokzatos hegy bazaltszikláit? Azt magyarázzam, miben áll a Föld és Minden Tengerek Királyának hatalma? Te éppúgy tudod, mi az a Titok, amit Narnia mindenkor fejedelme birtokol az idők kezdete óta?! Te is tisztában vagy azzal, hogy minden áruló jog szerint az én zsákmányom. Az árulót kivégeztethetem.

Hód papa megint nem tudta szó nélkül hagyni a boszorkány szavait

— Ó, hát ezért képzeled magad az egész ország királynőjének? Értem.

— Csönd legyen — súgta Aslan.

— Ezért tehát — folytatta emelkedett hangon a boszorkány — ez a földi halandó az enyém. Az ő élete az én váltságdíjam. A vére az én „tulajdonom”.

— Gyere és vidd el! — kiáltott egy kentaur dübörgő hangon.

— Bolond — nevetett a Királynő, közben a fogait csikorgatta. — Csak nem azt hiszed, hogy erőszakkal elveheted a jogaimat tőlem? A Titok erősebb nálad.

Tudod, hogyha engem megölnek, a Törvények szerint Narniát tűz és víz pusztítja el.

— Ez igaz. Nem is tagadom — felelt nyugodtan Aslan.

— Jaj, Aslan — súgta a fülébe Lucy —, nem tehetünk ellene semmit? Nincs megoldás? Lerombolni a Titkot, ami meggátol bennünket?

— A Titok ellen cselekedni? — csóválta a fejét rosszálló tekintettel a szemében Aslan.

Ezek után senki sem állt elő újabb ajánlatokkal. Edmund az oroszlán másik oldalánál állt és egész idő alatt le nem vette róla a szemét. Gyötrő érzések kínozták: közbeszóljon-e vagy némán álljon. Sokat töprengett és belátta, hogy a legokosabb dolog csöndben kivárni az események alakulását. Úgyis megtudja, mit kell tennie, ha a helyzet úgy kívánja.

— Húzódjatok vissza mindannyian, mert egyedül akarok a Fehér Boszorkánnyal tárgyalni — dörgött a parancs.

Zokszó nélkül engedelmeskedtek Kínos volt csak várni és találgatni, vajon miről tárgyalnak azok ketten, olyan fojtott hangon.

Lucy már nem bírta tovább:

— Ó, Edmund! — zokogni kezdett. Peter hátat fordított a többieknek és a messzi tengert bámulta. A hódok egymás kezét szorongatták idegességükben.

Némán álltak. A kentaurusok nyugtalanul topogtak a patájukkal. Idővel lecsendesedtek, még a légy zümmögését is lehetett hallani. Csak a madarak csiripeltek továbbra is az erdőben.

A szellő a fák leveleit zizegettette. Aslan és a boszorkány még mindig tárgyaltak. Nagy sokára Aslan újabb parancsa hangzott:

— Gyertek ide mindannyian! Elintéztem a dolgot. A boszorkány lemondott a testvéretekről.

Lewis: Az oroslán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Egyszerre tört elő az elfojtott indulat. Zajongani, beszélgetni, örvendezni kezdtek. A boszorkány meglepő kárörömmel nézett szét a gyülekezeten.

— Mi a biztosíték, hogy megtartod a szavadat?

— Haa-a-arrh? — ordított félelmetesen Aslan, miközben félig felemelkedett a trónjáról.

Hatalmas száját egyre szélesebbre tárta. Üvöltése eget-földet rázó volt. A boszorkány tátva hagyta a száját a hirtelen meglepetéstől. Fölcsípte ujjával a palástját és villámgyorsan menekült, mint aki esztét veszttette. Mentette az életét.

14. fejezet

A boszorkány győzelme

Amikor a boszorkány alakja eltűnt a hegyoldalban, Aslan így szólt a gyülekezethez:

— Azonnal el kell hagynunk a táborhelyünket. Bizonyos okok miatt így célszerű. Berunánál a Nagy Gázlónál ütjük föl a sátrunkat

Persze majd meghaltak a kíváncsiságtól, hogy megtudják, mit intéztek ők ketten az előbb. Aslan arcán csöpp gond sem látszott. Félelmetes üvöltésétől a füleik még mindig zúgtak. Senki sem mert kérdezősködni. Az idő olyan tikkasztó volt, hogy egy árnyékos tisztáson ebédeltek. A nap a fűvet szinte csomókban égette ki. Evés után mindenki buzgón serénykedett. Rendben lebontották a sátrakat, csomagolták a holmikat, a különböző tartozékokat, szerszámokat. Két óra múlva már úton volt az egész csapat.

Északkelet felé tartottak. Az új táborhely nem feküdt túlságosan messze, így kényelmesen haladtak. Ahogy elindultak, Aslan maga mellé parancsolta Petert. Magyarázni kezdte az ütközet tervét.

— Miután megtárgyalta velem a dolgot, a boszorkány és tanácsadói a kastélyban gyűlnek össze, hogy fölkészüljenek az ostromra. Lehet, hogy sikerül, de lehet, hogy nem sikerül elválni az útját hazafelé.

Kétféle ütközeti tervet is vázolt Peternek. Az első: hogyan kellene sikeresen felvenni a harcot az ellenséggel az erdőben, a második: a kastély elfoglalása. Aslan jó tanácsokkal látta el, főleg azt fejtegette, hogyan hangolja össze a különböző lépéseket.

— A Kentaurokat ide és ide állítsd (közben buzgón gesztikulált a mancsaival). Küldj felderítőket, hogy kémleljék ki az ellenség állásait stb. Peter hallgatta, hallgatta, végül csodálkozva kérdezte:

— De hát te ott leszel, Aslan!

— Nem tudom biztosan ígérni!

Tovább magyarázott. Közel jártak már az új állomáshelyükhöz. Lucy és Susan Aslan mellett gyalogoltak. Valahogy szomorúnak látták az oroszánt. Alig szólt hozzájuk. Délután érkeztek meg a kijelölt helyre. Egy kiszélesedő folyótorkolatnál álltak. Egy sima és sekély gázló volt. Berunának hívták. Aslan parancsot adott a letelepedésre. A folyó innenső oldalát választották. Peternek nem tetszett az ötlet.

— Okosabb lenne a túlsó oldalon táborozni. Megelőzhetünk egy esetleges éjszakai rajtaütést!

Úgy tűnt, Aslan oda sem figyel, mintha egészen máshol járnának a gondolatai. Összerázkódott, mint aki álomból ébred.

— Eh? Mi? Mi van?

Peter udvariasan elismételte.

— Nem lehet — szólt tompa hangon. — Nem fog éjszaka támadni.

Aztán mélyet sóhajtott, és hozzáfűzte:

— Ennek ellenére nagyon helyes az indítvány. Egy jó katonának mindig gondolkodnia kell.

Ezután hozzáfoghattak a tábor felállításához. Aslan fásultsága senkit sem hagyott nyugton ezen az estén. Peter sem találta a helyét. Különösen izgatta az előtte álló ütközet gondolata. Az a gyanú, hogy netán Aslan nem lesz mellette, nagyon megrémítette.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Az egész tábor csendben és bőségesen vacsorázott. Érezték, hogy más ez az este, mint a többi. Mintha a szabad, új élet már a kezdetén véget is érne. Susant annyira fölkaparták ezek az érzések, hogy sehogy sem jött álom a szemére. Csak forgolódott egyik oldaláról a másikra. Hallotta, hogy Lucy is hasonlóan kínlódik. Feléje fordult a sötétben.

— Te sem tudsz aludni?

— Nem. Azt hittem, te már alszol. Azt hiszem...

— Mit?

— Valami szörnyűt és retteneteset sejtek.

— Úgy gondolod? Én is azt hiszem. Vagy Vele fog valami borzalmas történni, vagy ó fog ilyet tenni.

— Egész délután rossz hangulatban volt. Azt is mondta, hogy nem lesz velünk az ütközetben! Ugye, te sem hiszed, hogy elszökik és elhagy bennünket ma éjszaka?

— Hol lehet most? — kémelett a sötétben Lucy. — Biztosan a sátrában van?

— Gondolod, hogy...

— Gyerünk ki és nézzünk körül! Csak megtaláljuk!

— Rendben. Gyerünk. Sokkal jobb, mint ébren forgolódni az ágyban.

Óvatosan kimásztak a többiek mellett a sátorból. Szerencsésen kijutottak. A hold fénye bevilágította a tisztást. Minden nyugodtnak látszott. Csak a folyó zúgott, ahogy a köveken meg-megakadt. Hirtelen Lucy megszorította testvére karját:

— Nézd!

A tábortól nem messze, ahol az erdő kezdődött, az oroszlán alakját fedezték fel, ahogy lassú léptekkel éppen eltűnt a sűrűben. Szó nélkül követték. A meredek folyóparton haladt fölfelé, egyenesen jobbra tartott. Láthatóan ugyanazon az úton ment, amin délután jöttek a Kőtáblától az új rejtkehelyre. Csak ment, ment a sűrű sötétségben. A fű átnedvesítette a lányok cipőjét. Valahogy másnak látták Aslant, mint eddig. Farka, feje búsan lógott, olyan csigalassúsággal ment, mint aki csaknem összeesik a fáradtságtól. Mikor az egyik jól megvilágított, széles tisztáson áthaladt, hirtelen megállt, körülnézett. Olyan nagy árnyék nem volt a közvetlen közelben, hogy a lányok elbújhattak volna. Nem lett volna helyes, ha elfutnak előle. Csendben odalépkedtek hozzá.

— Ó, gyerekek, gyerekek! Miért követtetek?

— Nem tudtunk aludni.

Érezték, hogy magyarázatnak ennyi most elég. Nem is kell most többet mondaniuk. Aslan úgylis kitalálta a gondolataikat.

— Kérlek szépen, veled mehetünk, ahová mész? — kérdezte Susan félénken.

— Örölnék, ha velem lennétek ma éjszaka. Igen. Jöhettek egy föltétellel, ha megígéritek, hogy megálltok, amikor szólok. Aztán hagytok menni egyedül tovább.

— Köszönjük, köszönjük! Megígérjük! — kiáltotta örömeiben egyszerre a két kislány.

Így hármásban indultak tovább. Az oroszlán ment középen, Lucy, Susan szorosán mellette. Milyen lassan haladtak! Aslan hatalmas, királyi fejét olyan mélyre lógatta, hogy orra csaknem a fűvet érintette. Végül már csak vonszolta a testét, nagyokat nyögött.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Aslan! Drága Aslan! Mi bánt? Nem mondhatod el? Beteg vagy?

— Nem. Szomorú és magányos vagyok. Simogassátok végig a sörényemet, hogy érezzem, velem vagytok. Aztán hagyjatok magamra.

A lányok megtették, amit kért, amit azelőtt sose mertek volna tenni az engedélye nélkül. Pedig ezt szerették volna már régen, mióta meglátták: beletemetni a hideg kezüket abba a bozontos, dús sörénybe és simogatni, csak simogatni.

Még mindig együtt haladtak. Elértek ahhoz a lejtőhöz, ahonnan a Kőtáblát már jól láthatták. Odáig mentek, ahol az erdő még sűrű, sötét volt. Mikor a széléhez értek (ahol inkább bokrok nőttek), Aslan megtorpant és így szólt:

— Ó, gyerekek, gyerekek. Itt meg kell állnotok. Bármilyen történjék, nehogy mutatkozzatok! Minden jót!

A két kislány keserves sírásra fakadt. Szorosan megölelték, megcsókolták a sörényét, arcát, mancsait, szomorú nagy szeméit. Ezután Aslan sarkon fordult és felballagott a hegytetőre. Lucy és Susan elrejtőzködtek a fák között. Feszülten figyelték, mi fog történni. Nem mindennapi látványban volt részük!

Sokaság lepte el a Kőtábla környékét. Bár holdvilág volt, mégis sokan fáklyát lobogtattak. Sűrű füstöt és ördögi fényt árasztottak. És mik voltak ott!!! Emberevő óriások, hatalmas fogakkal, farkasok, bikafejű emberi szörnyetegek, az elvetemült fák szellemei, mérgező növények, valamint sok más olyan élőlény, akiket le sem merek nektek írni. Ha megtenném, tán nem engednék a könyvet kinyomtatni. Mégis felsorolok még néhányat: kegyetlenek, boszorkányok, szellemek stb. Vagyis ott volt mindenki, aki a Fehér Boszorkány hívének nevezte magát. Valamint azok is, akiket a farkas parancssal behívott. Középen, a Kőtábla mellett állt maga a boszorkány. Harag és rémület lett úrrá rajtuk, ahogy megpillantották a közeledő oroszlánt. Még a boszorkány is reszketni látszott. Aztán összeszedte magát és gúnyosan kacagni kezdett.

— A bolond! — sipította. — Eljött. Azonnal kötözzétek meg!

Lucy és Susan lélegzetviasszafojtva várták, hogy az oroszlán elordítja magát és ráugrik a boszorkányra. Az ellenkezője történt. Négy boszorkány vigyorogva és ugrálva közeledett Aslan felé (igaz, bátortalanul, meg-megtorpánva). Még így is féltek megközelíteni ezt a hatalmas állatot.

— Kötözzétek már meg! — szólt a sürgető parancs.

A boszorkányok először körbeugrálták, és nagyokat sikkantottak, amikor látták, hogy az oroszlán nem védekezik. Aztán jöttek mások: gonosz törpék és majmok rohantak, hogy segítsenek a kötözésben. Körbeforgatták a nagy testet, szorosra húzták a kötelet. Négy lábát is

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény odakötötték az oldalához. Közben nagyokat kurjongattak és visítoztak, mintha valami bátor tettet vinnének véghez. Pedig ha Aslan csak egyik mancsát használta volna, az is halálos ütésekkel mért volna rájuk. De ő engedelmes maradt akkor is, amikor az elvetemültek teljes erejükből feszítették, dögönyözték, húzogatták. Annyira szorosan tartották a kötelet, hogy az szinte a húsába vájt. Végül vonszolni kezdték a Kőtáblához.

— Állj! — kiáltott a Boszorkány. — Először megkopasztjuk!

A vadállatok kaján nevetésben törtek ki. Az egyik emberevő óriás valahonnan hatalmas ollót kerített. Leguggolt Aslan fejéhez és — snip, snip — működött az olló. A gyönyörű, aranybarna sörény csomókban hullott alá a földre. Dolga végeztével az óriás visszament a többiekhez. A rejtekhelyről a gyerekek mindent tisztán láthattak. Aslan nagyon jelentéktelennek tűnt sörény nélkül. Az ellenségei is észrevették ezt.

— Nahát! Egy nagy macska fekszik itt! — kiáltott fel csodálkozva valamelyik.

— És mi ettől féltünk? — gúnyolódott a másik.

Mint a tenger, úgy hullámozott a sokaság Aslan körül. Vigyorogtak! Csúfolták: — Kiscica! Kiscica! Szegény kiscica! Hány egeret fogtál ma cicuskám? Nem kérsz egy kis tejecskét, cicamica?

— Ó, hogy lehetnek ilyen gonoszak — sópáncodott Lucy. Könnyek folydogáltak végig az arcán.

— Az elvetemültek! A gazemberek!

Ahogy a lányok az első látványon túl voltak, Aslan arcát sokkal bátrabbnak, szebbnek, türelmesebbnek látták, mint valaha.

— Tegyük rá szájkosarat! — hangzott a következő ajánlat.

Mindegyik azon buzgólkodott, hogy ő tegye fel a kosarat A nagy igyekezetben csomókban tépték ki az oroszlán szőrét. De ő még ezt is megadóan tűrte. Ez aztán végképp felbőszítette a csöcseléket. Majd agyonnyomták, úgy tolongtak mellette. Azok is részt vettek benne, akik még mindig attól tartottak, hogy Aslan hirtelen megelégteli a megaláztatásokat. Látva a mozdulatlan, tehetetlen testet, visszanyerték a bátorságukat, és a két lány alig láthatta Aslant a felbolydult tömegben. Rúgták, püfölték, köpködték, gúnyolták szünet nélkül. Nemsokára megelégtették ezt is. Húzni, cibálni, vonszolni kezdték az elnémított, megalázott testet a Kőtáblához. Közben ide-oda rángatták. Annyira nehéznek bizonyult, hogy minden erejüket megfeszítették, hogy elmozdítsák a helyéről. Kínlódva, de célhoz értek. A kötelek még szorosabban fonódtak Aslan testéhez.

— A gyávák! A hitványak! — siránkozott részvétellel Susan. — Még mindig ennyire félnek tőle?

A gúzsba kötött Aslan (aki alig látszott ki a kötelekből) a hatalmas, sima kőlapon feküdt. A tömeg lassan elcsendesedett. A kőtábla sarkainál négy boszorkány őrködött. Kezükből fáklya lobogott. A boszorkány ledobta köpenyét (emlékeztek, mint Edmund kivégzése előtt, csak most az ő helyét Aslan foglalta el). Most is élesíteni kezdte a kését. A fáklyák fénye ráesett a kés lapjára, és a két lány úgy látta, mintha nem is acélból, hanem kőből készült volna. Különös és ördögi készítmény lehetett.

A boszorkány közelebb lépett. Szorosan Aslan fejénél állt. Arca remegett és rángatózott az elfojtott indulattól. Aslan nyugodtan fölneézett, sem haragot, sem félelmet nem mutatott A királynő hangja remegett, ahogy megszólalt:

Lewis: Az oroslán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— És most ki győzött? Te bolond! Hogy gondoltad, hogy ilyen helyzetben megmentheted azt az árulót? Megöllek helyette, ahogy megegyeztünk. Tehát élek a királynői hatalmammal és jogommal. És ha te halott leszel, ki akadályoz meg abban, hogy őt is megöljem? Ki védi már akkor? Felfogtad ugye, hogy örökre a kezembe adtad Narniát, így elveszítetted a saját életedet és az övét sem mentheted meg. Tehát keseregj és halj meg!

A gyerekek nem látták a gyilkosságot. Nem bírták elviselni a látványt és eltakarták a szemüket.

15. fejezet

Újabb csodák történnek

Susan és Lucy még mindig eltakarták az arcukat, amikor a boszorkány elüvöltötte magát.

— Kövessetek, mert még meg kell tárgyalnunk a harc hátralévő részét. Most már nem okoz gondot a gyerekek elpusztítása. Látjátok, a „Nagy Bolond”, a nagy „Macska” itt fekszik a lábunk előtt.

Ebben a pillanatban nem várt veszélybe került a két kislány. Nagy ricsajjal, ordítással az egész gonosz gyülekezet zúdulni kezdett lefelé a hegyoldalon. Majdnem elsodorták a gyerekeket, ahogy elrobogtak mellettük. Érezték az arcukon a kísértetek jéghideg fuvallatát. Dübörgött a föld a dobogásuk alatt. Fölöttük, mint a szélvész, lovak patái zúgtak át, hatalmas keselyűk, denevérek szárnyai suhogtak. Más körülmények között elájultak volna a félelemtől. Most teljesen betöltötte őket Aslan kegyetlen és szomorú halálának ténye. Alig fogták fel, mi történik körülöttük.

Ahogy a láрма elült, első dolguk volt felrohanni Aslanhoz a hegytetőre. A hold sápadtan világított, felhőfoszlányok takarták. Mégis jól kivehettek a sötétben Aslan testét, ahogy megkötözve feküdt. Letérdeltek mellé a nedves fűbe. Ráborultak, maradék sörényét simogatták és siratták, míg bele nem fáradtak. Egymás kezét fogták, nagyon magányosnak érezték magukat. Újult erővel kitört rajtuk a sírás. Csend honolt mindenfelé. Lucy tudott először megszólalni:

— Nem bírom nézni ezt a szörnyű szájkosarat. Mit gondolsz, le tudjuk venni?

Nekifogtak. Sokáig kínlódtak vele (hiszen az ujjai jéghidegek voltak, a sötétben alig látták). Végül is sikerült. Mikor leszedték, újra sírásba törtek ki, annyira elkésérítő volt a látvány. Ráborultak, cirógatták, cirógatták, letörülgették az arcára száradt vért, piszkot. Annyira céltalan, reménytelen és megrázó volt az egész eset, hogy leírni is alig lehet.

— Mit gondolsz, le tudnánk szedni a köteleket is? — kérdezte félénken Susan.

De a csöcselék kegyetlenségéből annyira összevissza bogozta, kötözte Aslant, hogy nem bírták a legnagyobb erőfeszítés árán sem leszedni róla. Azt hiszem, ti sem keseredtetek el annyira az események alakulása miatt, mint Susan és Lucy ezen az éjen. Ha mégis átéltél már hasonló megrázkódtatást, tudhatod, hogy elérkezik egy olyan időszak, mikor valamiféle nyugalom, kimerültség vesz erőt rajtad. Úgy érzed, minden mindegy ezután. Hát ez a két kislány is így érzett. Hosszú órák múltak el ebben a dermedt, halotti csendben. Észre sem vették, hogy az idő egyre fagyosabb lett. De Lucy másra kezdett figyelni. Keleten, a hegy csúcsánál az égbolt észrevehetően világosodni kezdett. A másik figyelemre méltó: valami apró neszezés volt a fűben. Először különösebben nem érdekelte. Most semmi sem számít! Aztán mégis megnézték. Kis élőlények másztak fölfelé a Kőtábla tartóoszlopain. Sőt! Már Aslan testén futkároztak! Lucy közelebb hajolt. Uramisten! Apró szürke egerek voltak!

— Uhh! — fintorgott Susan. — Milyen undorító! Egerek mászkálnak rajta. El innen, kis undok állatok! Felállt, hogy kezével elkergesse őket.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Várj! — állította le Lucy, aki kezdte nagyon figyelmesen vizsgálgatni őket. — Nem látod, mit csinálnak? Mindketten lehajoltak és lesték az egereket.

— Azt hiszem... Milyen különös! Rágják a köteleket.

— Erre gondoltam én is — lelkendezett Lucy. — Ezek szerint barátságos egerek. Szegények nem is tudják, hogy Aslan halott! Úgy hiszik, jót tesznek, ha elrágják a köteleit

Ekkor már határozottan pirkadni kezdett. Láthatták egymás halottsápadt arcát és a tucatnyi egeret amint buzgón rágcsálnak. Lassan, egyenként a szorítás engedni látszott. Az égbolt keleten fehér csíkban világított, a csillagok sápadtan hunyorogtak. Csupán a sarkcsillag bírta még ragyogással.

Most kezdtek fájni igazán. Újabb kötelek hulltak le. Aztán a legutolsóra is sor került Aslan arca a növekvő világosságban egyre szelídebbnek látszott. Mögöttük az erdőszélen egy madár füttyörészni kezdett ljedten rezzentek össze, hiszen órák óta teljes csöndben ültek. Aztán a madarak felelgetni kezdtek egymásnak. Felébredt az erdő. Madarak éneke zengett mindenfelé. Az éjszaka elmúlt, reggel lett.

— Úgy fázom — szólt Lucy.

— Én is. Mozogjunk egy kicsit.

Elsétáltak a hegy keleti lejtőjéhez és lenéztek. A sarkcsillag halványan pislogott. Sötétszürkén feküdt a táj, de valahol messze, tán a világ végénél a tenger ezüstös csíkja csillogott. Az égbolt alja vörös színű lett. A gyerekek ide-oda sétálgattak. Isten tudja, hányszor tették meg ugyanazt az utat Aslan és a hegytető között. Melegedni akartak. És a lábaik! Mintha ólomból lennének! Mikor belefáradtak a menésbe, megálltak és bámulták a tengert és a Négy Trónus várát (amit inkább sejtettek, mint láttak). A vörös aranyszínre váltott az égbolt alján. Nagyon lassan a nap korongja is megjelent. Ebben a pillanatban zajt hallottak a hátuk mögött, szinte fülsiketítő csattanást, mintha egy óriás odacsapta volna a tányérját.

— Mi volt ez? — szorította Lucy Susan karját.

— Én, én félek odanézni — remegett Susan. — Valami borzasztó történhetett.

— Biztos megint Vele. Gyerünk! — kiabálta Susan és szaladt fölfelé, maga után húzva Lucy-t.

A felkelő napban minden más megvilágítást kapott. A színek, árnyékok megváltoztak. Még nem vették észre a lényeket. Aztán megtalálták. A hatalmas Kőtábla kettérepedt, egyik végétől a másikig.

Aslannak hült helye lett.

— Nahát! — kezdtek újra keserves sírásba a lányok.

Közelebb mentek.

— Ezt már ép ésszel nem lehet kibírni! Látod, nem őriztük eléggé!

— Ki tehette? — siránkozott Susan. — Mit akarnak Vele? Csak nem valami csoda történt?

— De igen — hangzott a hátuk mögött. Hátrafordultak. És a ragyogó napsütésben, tündöklőbben, mint valaha, ott állt Aslan.

— Ó, Aslan — rohantak feléje megint sírva, de már örömben, meglepetésükben.

— Hát nem haltál meg? — álmélkodott Lucy.

— Dehogy! — felelte, sörényét rázva.

— Te nem vagy... — és Susan hangja elakadt a csodálkozástól. Nem mert kimondani azt a szót, hogy szellem. Aslan tudta, mit akart

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Susan kérdezni és tagadóan rázta a fejét. Lélegzete melengető volt, sörényének illata hódító. A haja is visszanyűt.

— Jól megvizsgáltatok? — kérdezte őket.

— Hát persze, hogy te vagy! Valóságos vagy! Ó Aslan! Mennyire örülünk Neked! — sírt újra Lucy.

Átfogták, belekapaszkodtak, teljes erejükből magukhoz szorították.

— De akkor mi volt ez az egész? — faggatta Lucy, mikor lecsillapodtak.

— Ez azt jelenti — magyarázta Aslan —, hogy a boszorkány ugyan élt a jogával, hatalma mégsem terjed ki mindenre, így a csodákra sem. Az csak az én kezemben van. Nem tudja, hogy ha a jóságot és az igazságot elpusztítja, a Kőtábla kettéhasad és a Halál, a Rosszaság szelleme megszűnik többé működni és létezni. És most...

— És most? — ugrabugrált Lucy, nagyokat tapsolva.

— Drága gyermekeim! Érzem, hogyan tér vissza az erőm. Tudjátok, mit? Érzetek utol, ha tudtok! — azzal föl pattant, szemei szikrákat szórtak, lábai remegtek, farkával vadul csapkodott. Hatalmas ugrással átzúgott a fejük fölött, és a Kőtábla túlsó oldalán ért földet. Teli szájjal kacagott. Lucy kézzel-lábbal rohant utána, hogy megfogja.

Aslan megint nagyot szökkent. Bolond kergetőzésbe kezdtek. Körbe-körbe szaladgálták a hegytetőt.

Aslan néhányszor messzire előreszaladt, máskor éppen a farkát érintették, sőt! Kettőjük között siklott át. Hatalmas, puha mancsaival óvatosan fölemelgette őket a levegőbe. Sikongva kapálóztak, belekapaszkodtak dús sörényébe, mancsaiba. Vidáman játszadoztak. Narniában ilyen még földi halandó nem láthatott. Aslan félelmetes ragadozó és pajkos cica volt egyszerre. Lucy alig hitt a szemének. Érdekes, mikor jólesően elterültek a fűben, a lányok a legkisebb fáradtságot, sőt éhséget, szomjúságot sem érezték.

— Most újra én következem — nevetett jókedvűen Aslan. — Úgy érzem, muszáj egyet üvölnem. Jobban tennétek, ha befognátok a fületeket.

Megfogadták a tanácsát Aslan felemelkedett négy lábára, hatalmasra tátotta a száját. Teljes erejéből üvöltött. Arca félelmetesre torzult, a lányok alig mertek rápillantani. A fák, bokrok, fűvek hajladozni kezdtek, mintha szél kerekedett volna. Mikor befejezte, így szólt:

— Hosszú út áll előttünk. Üljetek fel a hátamra.

Leguggolt hogy a gyerekek felkapaszkodjanak.

Szorosan tapadtak az oldalához. Susan ült elől, a sörényébe kapaszkodva. Mögötte Lucy fogta Susan derekát. Aslan nagyot lélegzett és száguldani kezdett. Hegyre föl, völgybe le vitt az útjuk. Gyorsabb volt a legszilajabb lónál.

A lányoknak ez az utazás bizonyult a legcsodálatosabb élménynek Narniában. Ültetek-e már vágató lovon? Erre gondoljatok. Ne a paták dübörgését képzeljétek magatok elé, hanem az oroszlán mancsainak puha nesztét. A lovak sötét színe helyett lássátok magatok előtt az oroszlán hátának aranybarna, bársonyos szőrét, serényének lobogását. Sőt azt is vegyétek figyelembe, hogy kétszer olyan sebesen utaztok, mint a leggyorsabb versenyló. Hosszasan tudnám még mesélni ennek az utazásnak a szépségeit. Ti sem unnátok meg, biztosan.

Aslan csak vágatózott sebesen. Egy pillanatig sem tétovázott nem torpant meg. Nagy ügyességgel haladt a sűrű erdőben. Bokrokon,

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

kisebb patakokon ugrott át, átgázolt a nagyobbakon, sőt a mély folyókban úszott is.

Képzeljétek el újra magatokat, hogy nem kiépített országúton, ösvényen vagy lejtőn utaztok, hanem keresztül Narnián, tavasszal, bükkfák és vén tölgyfák sora mellett. Utatokat néhol gyümölcstől roskadozó cseresznyefák szegélyezik, amott vízesés zuhog alá, máshol meredek sziklák nyúlnak a magasba! Aztán visszhangzó barlangok, szelíd lejtők, rekettyebokrokkal sűrűn benőve!

Utasaink keresztül száguldották a kies hegyoldalakat szédítő hegygerinceket majd egyre lefelé haladtak a meredek völgyben, kék virágszőnyegen. Már dél felé járt az idő, amikor megpillantották a kastélyt. Meredek sziklatetőn állt. Mintha csupa toronyból lett volna. Ekkor az oroszlán szédítő iramba kezdett. A lányoknak még arra sem maradt idejük, hogy magukhoz térjenek. Egy pillanat és a kastéllyal egy magasságban álltak. Közelebbről nem tűnt játékkastélynak, inkább fenyegetően meredt előttük. Oromzatán egy ablak sem volt, a kapu zárva. Anélkül, hogy Aslan a sebességet csökkentette volna, mint a puskából kilőtt golyó, úgy rohant az épület felé.

— Ez a boszorkány háza, gyerekek. Most kapaszkodjatok erősen belém.

A következő pillanatban eget-földet rázó dübörgés hallatszott. A lányokat ájulás környékezte. Ugyanis az oroszlán egy minden eddiginél hatalmasabb ugrásra szánta el magát. Teljes erejéből nekirohant a kastély falának. Inkább szállt mint ugrott. Recsegett, ropogott a nyomában minden. A lányok halálra rémülten, de sértetlenül találták magukat a kövezett udvaron. Szobrokat láttak mindenfelé.

16. fejezet

A szobrok életre kelnek

— Milyen különös hely! — csodálkozott Lucy. — Állatok és emberi alakok. Mint egy szobormúzeum.

— Aslan készül valamire — súgta Lucy Susan fülébe. Valóban úgy volt felugrott, a kőoroszlánra lehelte. Aztán ide-oda rohangált a szobrok között, mint egy macska, aki a farkát kergeti. Odarohant a kis törpéhez, arra is rálehelte. (Tudjátok, ő volt az, akit Edmund is észrevett.) Aztán egy róka következett, mellette egy nyuszika, majd két kentaur esett az útjába. Lucy felkiáltott!

— Nézd Su! Nézd! Az oroszlánt!

Biztosan gyújtogatatok már újságpapírt gyufaszállal. Egy-két másodpercig nem látni semmit, aztán hirtelen lobot vet a láng, és a papír villámgyorsasággal elég. Nos, valami ilyesmi játszódott le a lányok szeme előtt. Amikor Aslan rálehelte a kőoroszlánra, az változatlanul mereven állt. Majd vékony aranycsíkocská villant át a nyakán, aztán szétáradt, mint a papírba kapott láng. A többiek még nem mozdultak. Megrázta a sörényét, már az egész bundája is aranybarnán csillogott. Hatalmasra tárta a száját, óriásit üvöltött. A hátsó lábai is életre keltek. Emelgette a mancsait, vakarózott. Körülnézett és nyomban észrevette Aslant. Alázatosan közeledett feléje, aztán ugrándozni kezdett, láthatóan majd; kiugrott a bőréből. A lányok persze dörzsölték a szemüket, hihetetlennek tűnt a látvány. Pedig a csoda még most következett igazán!

Még Aslanról is elfeledkeztek a nagy meglepetésben! Mindenféle szobrok éledtek. Az udvar nem volt már többé múzeum, inkább zibongó állatkert Mindenféle állat sereglett Aslan köré, táncoltak, ugrándoztak. Alig látszott ki közülük. Az eddigi halotti fehérség helyett az udvar tarkállott a színektől: sima, barna szőrű kentaurok, egyszarvúak, különféle madarak, vörösésbarna szőrű farkasok, kutyák, sárga patájú szatírok, törpék karmazsin ruhában nyüzsögtek, ezüstös levelű nyírfák, zöldellő fák hajladoztak Néma csendesség helyett az egész udvar zengett az állatok zsvajától; horkantottak, üvöltöttek, csaholtak, ugattak, visítottak, turbékoltak, nyerítettek, dobbantottak, ujjongtak, hurráztak, énekeltek, nevettek — egyszóval boldogok voltak. A hatalmas óriás még mereven állt.

— Kíváncsi vagyok — súgta Susan Lucy fülébe —, ezt is sikerül-e megmenteni?

Lucy éppen azzal volt elfoglalva, hogyan lehel életet Aslan az óriás szobrába.

— Készen van — kiáltott fel örömmel Aslan. — Ha a lábak éledni kezdenek, az egész test követni fogja.

— Nem is mertem erre gondolni — remegett Susan, de már késő volt bármit is tenni, mégha Aslan meg is hallotta volna. Az óriás megmozgatta a lábfejét, emelgette a vállait, megdörzsölte a szemét és elordította magát

— Jóságos ég! De mélyen aludtam! No most aztán! Hol van az a hitvány, nyeszlett boszorkány, aki a lábaim előtt mozgott? Valahol itt kell lennie.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Egyszerre mindenki azon igyekezett, hogy teli torokból felüvöltse neki, valójában mi is történt. Az óriás tölcséért formált a kezéből, fülére tette, hogy újra ismételjék a mondottakat. Valahogy megértette. Fejét meghajtotta (olyan messziről, mint amikor az ember a szénakazal tetejéről lenéz). Sapkáját Aslan felé lengette. Kedvesen csúnya arca sugárzott a boldogságtól. (Ma már Angliában aligha élnek óriások vagy hasonlók. Ha vannak is, jólneveltek és nem láttok az arcukon ilyen kitörő örömet, mint a mi óriásunkén. Megérte a látvány!)

— Most pedig befelé a kastélyba — adta ki Aslan a parancsot. — Nyüzsögjétek, le és föl az egész épületben. A sarkokat se hagyjátok ki. Fésüljétek át a szobákat a pincétől a padlásig. Sosem tudhatjuk, hol sínylődik egy ártatlan valahol.

Bezúdultak a folyosókra. Perceken belül az egész sötét, félelmetesen vén kastély visszhangzott a csapódó ajtóktól, a kiabálásoktól.

— Ne felejtsetek a föld alatti börtönöket sem! Lökjétek be ezt az ajtót! Megint egy lépcsőfeljáró! Ó, itt egy szegény kenguru! Hívd Aslant! Micsoda bűz van itt! Vigyázz, ez csapda! Nahát! Hiányoznak a lépcsőfokok!

A legizgalmasabb az volt, amikor Lucy száguldozott lefelé a lépcsőkön és torkaszakadtából kiabált:

— As, As, megtaláltam Tumnust! Gyere gyorsan!

Lucy és a kis Faun diadalittasan, kéz a kézben táncoltak körbe-körbe, ő is egyike volt az elítélteknek. Természetesen pokolian kíváncsi volt a történetekre. Alig várta, hogy Lucy mesélni kezdjen. A boszorkány kastélyának átkutatása lassanként a végéhez közeledett. Minden ajtó, ablak nyitva állt, a helyiségek üresen kongtak. Langyos, tavaszi szellő járta át a sötét, dohos termeket. Az állatsereglet visszatódult az udvarra. Tumnus megszólalt:

— Hogyan jutunk ki innen? Aslan ugyan bejött, de kapustól, mindent összedöntve maga mögött.

— Bízátok csak rám — nyugtatta őket Aslan.

Felágaskodott hátsó lábaira és teljes erejéből felordított az óriáshoz:

— Hé! le ott fönt! Hogy hívnak?

— Rumblebuffm óriás, szolgálatodra — lengette újra a sapkáját

— Nos, akkor Rumblebuffin fiam, eressz ki bennünket!

— Ahogy parancsolja, fenség. Öröömre szolgál, hogy segíthetek. Húzódjatok hátrább, ti töpörtyűk!

Odament a falhoz és sapkájával — bang-bang-bang — többször rálegyintett. A kapu reccsent egyet majd meghajolt, végül forgácscsá zúzódott szét. Aztán a tornyokat vette kezelésbe. Egymás után megragadta őket és szétroppantotta hatalmas tenyerében. Az oldalfalakat sem kímélte. Hatalmas dübörgés kísérte ezeket a műveleteket. Romhalmazzá vált minden. Amikor a porfelhő eloszlott, szinte nevetséges volt, hogy egy szabályos kőudvaron állnak, miközben körülöttük a természet pompázik hajladozó fák, csillogó patakok, az erdő, távolabb hegyek, fölöttük a kék ég.

— Megizzasztott ez a szemétdomb — fújtatott az óriás, mint egy gőzmozdony. — Menjünk innen! Nincs valamelyik kislánynál véletlenül egy zsebkendő?

— De nekem van — kiabált Lucy.

Lábujjhegyre állt fölfelé nyújtogatta a zsebkendőjét amilyen magasra csak bírta.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Köszönöm, kisasszony — hajolt le hálás arccal az óriás.

Most Lucynak egy pillanatra elállt a lélegzete, ahogy az óriás ujjait érezte magán. Rumblebuffin jóízűt kacagott.

— Ezer bocsánat! A kisasszonyt csíptem el a zsebkendő helyett! Elnézést kérek! Azt hittem, ön a zsebkendő.

— Nem — nevetett Lucy — az itt van!

Megpróbálta odaadni, de az körülbelül olyan volt az óriásnak, mintha egy drázsét tartott volna a kezében. Kínlódva törülgette vele az arcát, de sehogy sem boldogult.

— Azt hiszem, nem veszi semmi hasznát, ugye? — sajnálkozott Lucy.

— Dehogyan! Ellenkezőleg! — felelte udvariasan az óriás. — Sosem láttam szebb zsebkendőt! Olyan aranyos, kézbevaló. El sem tudom mondani, mennyire tetszik.

— Milyen aranyos óriás! — mondta Lucy Tumnusnak.

— Igen. Minden Buffin ilyen. Narnia legtiszteletreméltóbb óriás családja. Nem túl okosak (talán egyetlen óriás sem az), de ősrégi család, tele kitűnő hagyományokkal. Ha más lett volna, sosem változtatta volna át kővé az az átkozott boszorkány.

Most Aslan összecsapta a mancsait és csöndre intett.

— Még mindig nem végeztünk a napi teendővel. Ha azt akarjuk, hogy naplemente előtt végleg legyőzzük a boszorkányt, akkor cselekednünk kell.

— Természetesen csatlakozom a sereghez — ajánlkozott a Kentaur.

— Semmi akadálya — bólintott Aslan. — Most pedig, akik nem bírják lépést tartani a leggyorsabbakkal, tehát a gyerekek, törpék, kisebb állatok, azok hátára kell ülniük, akik az iramot diktálják. Vagyis: az oroszlánok, kentaurok, egyszarvúak, lovak, sasok, óriások. Akiknek kitűnő a szaglászuk, velem lesznek az első sorban. Kiszimatoljuk, hol vár ránk az ellenség. Siessetek, rendezzék a soraitokat.

Nagy sürgés-forgás keletkezett. A legizgatottabb a másik oroszlán volt, aki fáradhatatlanul rohángált le-föl az állatok között. No nem azért, hogy annyira ügybuzgó lett volna, hanem hogy mindenkinek mondjon valamit.

— Hallottátok, hogy mondta? Mi, oroszlánok. Vagyis ő és én együtt. Ezért szeretem őt annyira. Semmi pöffeszkedés, beképzeltség! Mi, oroszlánok!

Szünet nélkül járt a szája mindaddig, amíg Aslan a hátára nem parancsolt három törpét, két nyulat meg egy sündisznót. Ez valahogy elhallgattatta az oroszlánt. Mikor mindenki megtalálta a helyét (amiben sokat segített Aslannak egy nyájterelő puli), kitódultak szépen sorban a hatalmas résen. Elöl szaglászta az oroszlánok és a kutyák. Láthatóan az egyik vadászeb szimatot kapott és csaholni kezdett a többieknek. Egy pillanatig sem tévóváztak. A kutyák, farkasok, oroszlánok és a többi vadászállat teljes sebességgel nekiiramodott, orrukát a földre szegezték. A többiek néhány száz méterre nyomultak utánuk. Rohantak, ahogy a lábuk bírta. Zajuk egy angliai rókavadászatéhoz volt hasonló. Csupán abban különbözött, hogy a kutyák csaholása oroszlánordítással vegyült. Egyre sebesebben száguldottak, mert a szimatot egyre könnyebben tudták követni.

Egy keskeny kanyarulathoz értek. Ez meredek völgybe vitt, ahol hirtelen szél támadt. Különös zajt hallottak. Lucy félni kezdett.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

Távolban mintha kiabálnának, sőt rikácsolnának! (Vagy köveket csiszolnak?)

Kijutottak a szűk kanyarulatból és egyszerre megértették a különös láрма okát. Peter, Edmund és az állatok serege szembetalálkozott azokkal a szörnyűséges élőlényekkel, akikkel a múlt éjszaka már megismerkedtünk. A nappali világosságnál még félelmetesebbnek, borzalmasabbnak, különösebbnek látszottak.

Számszerű fölényben voltak. Peter serege most siralmasan maroknyinak tűnt. Szobrok meredtek az ellenfél tábora körül, jelezve, meddig hat a boszorkány varázsereje. Úgy látszott, egyelőre nem kívánja kihasználni ezt a lehetőséget. A késével harcolt. Peter állt ki ellene. Annyira elszántan harcoltak, hogy Lucy alig tudta

követni a szemével. Csak azt látta, hogy Peter kardja és a kőkés úgy villognak, mintha számuk megsokszorozódott volna. A bűvös kör közepén dült a harc közöttük.

Mindkét oldalon a végsőkig feszültek az indulatok. Lucy és Susan borzalmas jelenetek tanúi lettek.

— Húzódjatok vissza — kiabált az állatainak Aslan. Egymás hegyen-hátán tülekedtek hátrafelé. Aslan hatalmasat üvöltött, ami megrázta egész Narniát a lámpaoszloptól a keleti tenger partjáig. Az oroszlán hatalmas ugrással rávetette magát a Fehér Boszorkányra. Lucy még látta, hogy a boszorkány hirtelen megfordul, arcán elszántság és meglepetés tükröződött egyszerre. Aztán egymásba kapaszkodva dulakodtak. Most a kastélyból felszabadított állatok az ellenség soraira vetették magukat. A törpék csatabárdjaikkal, a kutyák fogaikkal, az egyszarvúak szarvaikkal, a kentaurok kardjaikkal, patáikkal, az óriás buzogányával harcolt. (Persze, a lábával is tucatszám taposta halálra az ellenséget.) Peter fáradt karjait a magasba emelte, hogy lankadatlan küzdelemre buzdítsa a többieket. Vad harci üvöltés volt rá a felelet. Az ellenséges sereg visított, össze-vissza kiabált. Az egész erdő visszhangzott az ütközet zajától.

17. fejezet

A csodaszarvas üldözése

A harc percekben belül befejeződött. Az ellenség java részét Aslan és hívei az ütközet első rohamában leöldösték. Mikor a maradék látta, hogy a boszorkány halott, föladták a további küzdelmet. Aslan és Peter végre kezét (mancsot) rázhattak.

Lucynak furcsa volt Peter külseje: arca sápadt volt, de boldog, és mintha éveket öregedett volna hirtelen.

— Edmundnak köszönhetünk mindent, Aslan — kezdte Peter. — Könnyedén legyőzhettek volna ha ő nincs résen. A boszorkány jobbra-balra kővé kezdte változtatni a sorainkat: Semmi sem akadályozhatta volna meg ebben, de Edmund keresztülvágta magát három emberevő óriáson, oda, ahol a boszorkány éppen egyik leopárdunkat tette harcképtelenné. Mikor a közvetlen közelébe ért, volt annyi lélekjelenléte, hogy kardjával lesújtson, megsemmisítve a varázserőt. Ahelyett, hogy magát a boszorkányt támadta volna meg. Sajnos, így át kellett szenvednie a kővé válás iszonyú fájdalmait. Ezután már könnyen kihasználtuk a kapott lehetőséget A varázserő megtört, akadály nélkül harcolhattunk. Bár odáig elég sokat veszítettünk. Azt hiszem, Edmund súlyosan megsebesült. Azonnal meg kell néznünk.

Hód mama már odaadóan ápolta, amikor rátaláltak. Távolabb feküdt az ütközet színhelyétől. Ruhája csupa vér, szája nyitva, arca halottsápadt!

— Gyorsan, Lucy! — hívta oda Aslan.

Lucynak most jutott eszébe először a csodatevő balzsam. Alig bírta a dugót kifeszíteni, annyira reszketett a keze. Nagy nehezen sikerült, és néhány cseppet a testvére ajkára csöppentett.

— Mások is megsebesültek — sürgette őt Aslan.

Lucy nem mozdult. Nyugtalanul leste Edmund sápadt arcát, a gyógyír hatását.

— Igen, tudom. Várj egy kicsit.

— Lányom! — emelte fel a hangját Aslan. — Mások is élet-halál között lebegnek. Miért kell még többnek meghalnia Edmund bűne miatt?

— Bocsáss meg, drága Aslan — hajtotta le a fejét bűnbánóan Lucy.

Szó nélkül felállt és elindult a többiek felé. A következő félórában ők ketten sokat dolgoztak. Lucy szolgáltatta a gyógyulást, Aslan a kőszobrokba lehelte az életet. Lucy alig várta, hogy visszatérhessen a testvéréhez. Már talpon volt, s nemhogy nem látszódtak a sérülései, hanem még jobban nézett ki, mint valaha.

Ó, mióta is: a gonoszsága az iskolában kezdődött, a rossz barátok hatására. Most újra visszanyerte régi énjét, szemében nyíltság, őszinteség tükröződött. Még ott, a csata színhelyén, Aslan lovaggá ütötte.

— Tudja-e pontosan, Aslannak mennyi mindent köszönhet? — súgta Lucy Susan fülébe. — Tudja-e, hogy a boszorkánnyal való megállapodása majdnem a veszünket okozta?

— Csss! Nem! Persze hogy nem. Most már nem is szabad tudnia.

— Nem szabad megmondani?

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Nem! Eszedbe ne jusson! Túl nagy megrázkódtatás lenne neki. Gondold csak magadat az ő helyébe.

— Mindegy! Akkor is meg kellene tudnia! — ragaszkodott Lucy a véleményéhez.

És itt vége is szakadt a beszélgetésnek. Éjszakára mindenki ott pihent le, ahol éppen helyet talált magának. Hogy Aslan gondoskodott-e ennivalóról, nem tudom. Észre sem vették, már a fűben ültek és jóízűen vacsoráztak.

A következő napon kelet felé haladtak a nagy folyó irányába. Két nap múlva érték el a torkolatot. A Négy Trónus kastélya egy emelkedőn magasodott. Előtte a tenger morajlott. Hullámai át-átcsaptak a kisebb sziklákon, hínárral sűrűn benőtt köveken. Orrukban érezték a sós víz illatát. Sirályok visítotak, keringtek, le-lecsaptak a habokra. Ugye, volt már ilyen látványban részetek? Vagy hallottatok, olvastatok róla?

Ezen az estén, vacsora után, a négy gyerek lemehetett a tengerpartra játszani. Levetették a cipőjüket, zoknijukat és meztláb futkároztak a puha homokban. Jóízűen kifáradva tértek vissza.

A következő nap volt az ünnepély. A kastély tróntermében gyülekeztek. Ez volt a legnagyobb és legszebb terem a palotában. A mennyezetet elefántcsontfaragások díszítették, a falakon pávák őseinek képei függtek. A bejáratnál álltak az állatok és a zenekar. Aslan méltóságteljesen hozta a koronákat, és egyenként a gyerekek fejére tette.

Az állatok egyszerre kiáltották:

— Sokáig éljen Peter király!

— Sokáig éljen Susan királynő!

— Sokáig éljen Edmund király!

— Sokáig éljen Lucy királynő!

— Akit egyszer Namiában királlyá vagy királynővé koronáztak, az örökké viselni fogja. Uralkodjatok békében és igazságban! Legyetek jó királyok és királynők! — tanácsolta meghatottan Aslan.

Ekkor a nyitott ajtón át, ami a tengerre nézett, felhangzott a sellők éneke. Ide-oda úszkáltak a habokban és dalukkal az új királyuk, királynőjük dicsőségét zengték.

A gyerekek helyet foglaltak a trónszéken. Kezükbé vették a jogart és az országalmát. Üdvözölték és megjutalmazták a hűséges alattvalóikat: Tumnust, Faunt, a hódokat, az óriás Rumblebuffint, a leopárdokat, a jó kentaurokat, a jóságos törpéket és az oroszlánt. Az ünnepséget egész éjen át tartó dínom-dánom követte. Mulattak, táncoltak, a bor patakokban folyt. Szinte válaszképpen, a kastélyon kívül is szólt a zene. Ugyan furcsább és lágyabb: a tenger lakói vigadtak.

Mialatt az egész kastély vidám szórakozástól harsogott, Aslan észrevétlenül kisurrant az ajtón. Amikor az újdonsült uralkodók észrevették, nem szóltak, hiszen emlékeztek hód papa szavaira: „Ő jön és megy. Egy napon újra megjelenik, aztán megint eltűnik. Sokáig nem szeret egy helyen maradni. És persze más országok is vannak, ahol szükség van rá. Ez így van rendjén. Sokszor váratlanul toppan be. Nem szabad kényszeríteni a maradásra. Tudjátok, ő végső soron vadon élő állat. Nem egy szelídített oroszlán.”

Sejtitek talán, hogy lassan a történet végéhez érkezünk. Azt még elmondom, hogy a két király és királynő uralkodása hosszú és boldog

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

volt. Először is fölkutatták az erdőben bujkáló ellenséget és elpusztították. Ezért még hosszú ideig történtek vad és kegyetlen dolgok az erdő sűrűjében, vadászatok, öldöklések.

Hol itt tűnt fel egy ellenséges farkas, hol amott beszéltek még élő boszorkányokról. Keserves hajtóvadászatok után ezek az undorító teremtmények, sőt azok ivadécai is eltűntek Narniából. Az uralkodók bölcs törvényeket hoztak, békét teremtettek, például megvédték a jó fákat a szükségtelen kivágástól.

Fölmentették a kis törpéket, fiatal szatírokat az iskolába járás kötelezettsége alól. Nem engedték, hogy a fontoskodók, a zavart keltők beleüssék mindenbe az orrukat. Hagyták érvényesülni a szerényeket, a segíteni akarókat. Letelepdedhettek a vad óriások is, akik Narnia északi területein kiélhették dühös szenvedélyeiket. Uralkodásuk alatt barátságot és szövetséget kötöttek a környező országokkal, hivatalos küldöttségeket fogadtak és küldtek ezekbe az országokba.

Az idő múlásával ők maguk is fejlődtek és változtak. Peter magas, széles vállú férfi lett, aki élt-halt a katonáskodásért. Peter, a Nagyszerű lett a neve.

Susan sudár termetű, szépséges hölgyé fejlődött. Hosszú, fekete haja a térdéig ért. Kérők jöttek mindenfelől, hogy elnyerjék a kezét. Susan, a Szépséges lett a neve.

Edmund komoly, kiegyensúlyozott férfivá érett. Kitűnő diplomata és igazságos bíró vált belőle. Edmund, az Igazságos nevet kapta.

Ami Lucyt illeti, ő megmaradt olyan pajkosnak, mint azelőtt. Dús szőke fürtök borították a fejét. Hercegnők rajongtak érte Narniában, hívei Lucy, a Bátor nevet adták neki.

Boldogságban élték napjaikat, és ha néha-néha a másik világbeli életük eszükbe jutott, úgy tekintették, mint egy régi álmot.

Uralkodásuk egyik évében Tumnus (aki már időközben öregecske lett) hírt hozott a messzi folyópartról. A Fehér Szarvas újra felbukkant, és aki azt egyszer megfogja, minden kívánsága teljesül. A két király és királynő kedvet kapott a vadászatra. Kürtökkel, vadászebekkel vonultak a nyugati partok felé. Alig kezdtek a felkutatásba, mikor a szarvas felbukkant előttük. Messze előrenyargalt. Szakadatlanul üzték, meredek patakon, síma, füves réteken keresztül. Vadásztársaik, az ebek, a lovak kimerülten rogytak össze, ők még négyen megállás nélkül hajtottak. Ekkor a szarvas olyan sűrűbe hatolt be, ahová lovakkal nem merészkedhettek utána, így szólt Peter király: (tudnotok kell, hogy a beszédmódjuk, viselkedésük is egészen átalakult, mióta királyok lettek).

— Kedves társaim! Szálljunk le a lovakról és kövessük a vadat a sűrűbe. Eddig ilyen nemes zsákmányunk nem volt.

— Úgy van, ahogy mondod — helyeselték a többiek. Leszálltak a lovakról, fához kötözték és gyalog folytatták az útjukat befelé. Susan királynő megszólalt:

— Drága barátaim! Csodát látok! Egy fa áll ott, ami vasból van.

— Asszonyom — felelt Edmund király —, ha figyelmesen megnézed, az egy egyszerű vasoszlop, aminek lámpa van a tetején.

— Az oroszlán sörényére mondom, hogy különös ötlet ide lámpát tenni. Hiszen olyan sűrűn nőttek itt a fák, hogy fény alig hatol át rajtuk — folytatta Peter király.

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény

— Uram — kezdte Lucy —, emlékszem, gyermekkoromban, mikor ezt a lámpaoszlopot idetették, még sokkal ritkább volt az erdő. (Vagy még fa sem volt körülötte?)

Körülállták. Nézegették.

— Nem tudom, miért, de ez a lámpaoszlop különös érzéseket kelt bennem. Úgy tűnik, mintha már láttam volna, vagy csak álmomban találkoztam vele? — gondolkodott hangosan Edmund.

— Uram! Mi is hasonlót érzünk!

— Sőt! — kiáltott fel Lucy. — Biztosan tudom, hogy ettől a lámpaoszloptól indultunk el a hosszú, kalandos utunkra.

— Ez a sejtés engem is teljesen fölkavart — mondta Edmund.

— Engem is!

— Engem is!

— Ettől függetlenül azt tanácsolom, hogy forduljunk vissza, keressük meg a lovainkat, és ne üldözzük tovább a Fehér Szarvast — javasolta Susan.

— Asszonyom! — hajtotta meg magát udvariasan Peter. — Előre kérem a bocsánatodat azért, amit mondani fogok. Mikor Narnia királyai és királynői lettünk, megfogadtuk, hogy jóban-rosszban összetartunk. Hősiességben, uralkodásban példát mutattunk, így tudtuk felvirágoztatni az országot.

— Nővérem — vette át a szót Lucy királynő —, királyi bátyám igazat mond. Én is úgy érzem, hogy szégyen lenne abbahagyni a keresést, visszafordulni és futni hagyni ilyen nemes vadat, amikor már nyomon vagyunk.

— Így van — helyeselt Edmund. — Annyira szeretnék utánajárni ennek a dolognak, hogy nem tudnék megfutamodni Narnia összes kincséért sem.

— Akkor Aslan nevében folytassuk utunkat és nézzünk bátran a ránk váró kalandok elébe.

Benyomultak a sűrűbe. Emlékezetükbe vették a lámpaoszlopot, mint irányjelzőt a visszatéréshez. Ahogy egyre beljebb és beljebb hatoltak, úgy érezték, nem bokrok sűrűje veszi körül őket, hanem kabátok sokasága. A következő pillanatban egy régi szekrényből bukfenceztek kifelé, egy üres szobában. Nem voltak többé Namia királyai és királynői, hanem Peter, Edmund, Susan és Lucy hétköznapi

Lewis: Az oroszlán, a boszorkány és a különös ruhásszekrény ruhájukban. Ugyanannak a napnak ugyanazon órájában tértek vissza, mint amikor elbújni kényszerültek Mrs. Macready elől a szekrénybe.

A házvezetőnő és a turisták még mindig a folyosón beszélgettek Szerencsére nem léptek vissza a szobába, így nem csíphették fölön a négy gyereket. Véget értek tehát a kalandok, de úgy érezték, hogy meg kell magyarázniuk a kabátok eltűnését a Professzornak.

És az öreg Professzor, aki egy nagyon tiszteletreméltó ember volt, nem nevezte őket sem bolondnak, sem hazugnak, hanem elhitte az egész történetet.

— Nem, nem hiszem, hogy okos dolog lenne visszamenni a kabátokért. Ezen az úton nem jutnátok már el újra Narniába. A kabátoknak meg teljesen mindegy, hol vannak. Úgysem használták már. Mi? Mi az? Ja, persze. Egy szép nap megint eljuttok Narniába. Akit ott egyszer királlyá koronáztak, az is marad. Adok egy jó tanácsot nektek. Ne használjátok kétszer ugyanazt az utat. Sőt! Egyáltalán ne is próbáljátok! Úgyis eljön, ha nem is várjátok. És egymás között se beszéljétek róla túlságosan sokat. Mások előtt se említsétek mindaddig, amíg olyanokkal nem találkoztok, akiknek hasonló kalandokban volt részük. Micsoda? Honnan fogjátok tudni? Ó! Hát rá fogtok jönni magatoktól is. Különös dolgokról kezdenek beszélni, esetleg furcsán néznek rátok — így fedik fel a titkukat. Jóságos ég! Hát én magyarázzam? Akkor mit tanítanak nektek az iskolában?

És most értünk igazán a ruhásszekrény történetének a végére. Ha a Professzornak igaza volt, még csak most kezdődnek az igazi kalandok Narniában.